
Shri Shiva Mahapurana 22 Rudra Samhita SatikhandaH

श्रीशिवमहापुराणम् २२ रुद्रसंहितायां सतीषण्डः

Document Information

Text title : Shivapurana 2.2 rudrasamhitA satikhaNdaH

File name : shivapurANam2rudrasamhitA2satikhaNdaH.itx

Category : shiva, purANa, shivapurANa

Location : doc_purana

Proofread by : Revathy Rajaraman and team members

Latest update : January 23, 2026

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 23, 2026

sanskritdocuments.org

श्रीशिवमहापुराणम् २२ रुद्रसंछितायां सतीभाण्डः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.१. प्रथमोऽध्यायः । सतीसङ्क्षेपयस्त्रिवर्णनम् ।

सतीसङ्क्षेपयस्त्रिवर्णनं नारद उवाच ।
विधे सर्वं विज्ञानासि कृपया शङ्करस्य य ।
त्वयाद्भुता छि कथिताः कथा मे शिवयोः शुभाः ॥ १ ॥
त्वन्मुष्माभ्भोजसंवृत्तां श्रुत्वा शिवकथां पराम् ।
अतृप्तो छि पुनस्तां वै श्रोतुमिच्छाम्यहं प्रभो ॥ २ ॥
पूर्णाशः शङ्करस्यैव यो रुद्रो वर्णितः पुरा ।
विधे त्वया मडेशानः कैलासनिलयो वशी ॥ ३ ॥
स योगी सर्वविष्णुवादिंसुरसेव्यः सतां गतिः ।
निर्द्धन्दः कीडति सदा निर्विकारो मडाप्रभुः ॥ ४ ॥
सोऽभूत्पुनर्गुडस्थश्च विवाह्य परमां स्त्रियम् ।
उरिप्रार्थनया प्रीत्या मङ्गलां सुतपस्विनीम् ॥ ५ ॥
प्रथमं दक्षपुत्री सा पश्चात्सा पर्वतात्मजा ।
कथमेकशरीरेण द्वयोरप्यात्मजा मता ॥ ६ ॥
कथं सती पार्वती सा पुनः शिवमुपागता ।
अेतत्सर्वं तथाच्यञ्च ब्रह्मन् गदितुमर्हसि ॥ ७ ॥
सूत उवाच ।
एति तस्य वयः श्रुत्वा सुरर्षेः शङ्करात्मनः ।

प्रसन्नमानसो भूत्वा ब्रह्मा वयनमब्रवीत् ॥ ८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु तात मुनिश्रेष्ठ कथयामि कथां शुभाम् ।

यां श्रुत्वा सङ्गलं जन्म भविष्यति न संशयः ॥ ९ ॥

पुराणं स्वसृतां दृष्ट्वा सन्ध्याह्नां तनयैः सल ।

अभवं विकृतस्तात कामभाणप्रपीडितः ॥ १० ॥

धर्मः स्मृतस्तदा रुद्रो महायोगी परः प्रभुः ।

धिक्कृत्य मां सृतेस्तात स्वस्थानं गतवानयम् ॥ ११ ॥

यन्मायामोहितश्चाहं वेदवक्ता य मूढधीः ।

तेनाकार्षं सडाकार्यं परमेशेन शम्भुना ॥ १२ ॥

तदीर्षयाडमाकार्षं बडूपायान्सृतैः सल ।

कर्तुं तन्मोडनं मूढः शिवमायाविमोहितः ॥ १३ ॥

अभवंस्तेऽथ वै सर्वे तस्मिन् शम्भौ परप्रभौ ।

उपाया निष्कलास्तेषां मम यापि मुनीश्वर ॥ १४ ॥

तदास्मरं रमेशानं व्यर्थोपायः सृतैः सल ।

अबोधयत्स आगत्य शिवभक्तिरतः सुधीः ॥ १५ ॥

प्रबोधितो रमेशेन शिवतत्त्वप्रदर्शिना ।

तदीर्षामत्यजं सोऽहं तं लठं न विमोहितः ॥ १६ ॥

शक्तिं संसेव्य तत्प्रीत्योत्पादयामास तां तदा ।

दक्षादसिङ्ग्यां वीरिण्यां स्वपुत्राद्धरमोडने ॥ १७ ॥

सोमा भूत्वा दक्षसुता तपः कृत्वा तु दुःसलम् ।

रुद्रपत्न्यभवद्भक्त्या स्वभक्तलितकारिणी ॥ १८ ॥

सोमो रुद्रो गृही भूत्वाकार्षीत्स्वीलां परां प्रभुः ।

मोडयित्वाथ मां तत्र स्वविवाहेऽविकारधीः ॥ १९ ॥

विवालय तां स आगत्य स्वगिरौ सृत्तिकृत्या ।

रेमे बहुविमोडो हि स्वतन्त्रः स्वात्तविग्रहः ॥ २० ॥

तया विहरतस्तस्य व्यतीयाय मडान् मुने ।

कालः सुभकरः शम्भोर्निर्विकारस्य सद्रतेः ॥ २१ ॥

ततो रुद्रस्य दक्षेण स्वर्धा जाता निजेश्यथा ।
महामूढस्य तन्मायामोहितस्य सुगर्विणः ॥ २२ ॥
तत्रभावाद्भृशं दक्षो महागर्वी विमूढधीः ।
महाशान्तं निर्विकारं निनिन्द बभूवोहितः ॥ २३ ॥
ततो दक्षः स्वयं यज्ञं कृतवान्गर्वितोऽडरम् ।
सर्वानाडूय देवादीन् विष्णुं मां याप्सिलाधिपः ॥ २४ ॥
नाजुडाव तथाभूतो रुद्रं रोषसमाकुलः ।
तथा तत्र सतीं नाम्नीं स्वपुत्रीं विधिमोहितः ॥ २५ ॥
यदा नाकारिता पित्रा मायामोहित येतसा ।
लीलां यकार सुज्ञाना महासाध्वी शिवा तदा ॥ २६ ॥
अथागता सती तत्र शिवाज्ञामधिगम्य सा ।
अनाडूतापि दक्षेण गर्विणा स्वपितुर्गुणम् ॥ २७ ॥
विलोक्य रुद्रभागं नो प्राप्यावज्ञां य ताततः ।
विनिन्द्य तत्र तान्सर्वान्देहत्यागमथाकरोत् ॥ २८ ॥
तश्छुत्वा देवदेवेशः कोपं कृत्वा तु द्युःसडम् ।
जटामुत्कृत्य मडतीं वीरभद्रमञ्जुजनत् ॥ २९ ॥
सगणं तं समुत्पाद्य किं कुर्यामिति वादिनम् ।
सर्वापमानपूर्वं हि यज्ञध्वंसं द्दिदेश उ ॥ ३० ॥
गणाधीशस्तदाज्ञां स प्राप्य बभूवलान्वितः ।
गतोऽरं तत्र सडसा महाबलपराङ्मः ॥ ३१ ॥
महोपद्रवमायेरुर्गणास्तत्र तदाज्ञया ।
सर्वान्स दण्डयामास न कश्चिदवशेषितः ॥ ३२ ॥
विष्णुं सञ्जित्य यत्नेन सामरं गणसत्तमः ।
यङ्के दक्षशिरश्छेदं तश्छिरोऽग्रौ जुडाव य ॥ ३३ ॥
यज्ञध्वंसं यकाराशु महोपद्रवमायस्त् ।
ततो जगाम स्वगिरिं प्राणनाम प्रभुं शिवम् ॥ ३४ ॥
यज्ञध्वंसोऽभवश्चेत्थं देवलोके हि पश्यति ।

रुद्रस्यानुयैस्तत्र वीरभद्रादिभिः कृतः ॥ ३५ ॥

मुने नीतिरियं ज्ञेया श्रुतिस्मृतिषु सम्मता ।
रुद्रे रुष्टे कथं लोके सुभं भवति सुप्रभौ ॥ ३६ ॥

ततो रुद्रः प्रसन्नोऽभूत्स्तुतिमाकर्ण्य तां पराम् ।
विज्ञानिं सङ्गलां यके सर्वेषां दीनवत्सलः ॥ ३७ ॥

पूर्ववच्य कृतं तेन कृपालुत्वं महात्मना ।
शङ्कुरेण भडेशेन नानावीलाविदारिणा ॥ ३८ ॥

श्रुवितस्तेन दक्षो छि तत्र सर्वे छि सत्कृताः ।
पुनः स कारितो यज्ञः शङ्कुरेण कृपालुना ॥ ३९ ॥

रुद्रश्च पूजितस्तत्र सर्वैर्देवैर्विशेषतः ।
यज्ञे विष्वदादिभिर्भङ्ग्या सुप्रसन्नात्मभिर्मुने ॥ ४० ॥

सतीदंडसमुत्पन्ना ज्वाला लोकसुभाषला ।
पतिता पर्यते तत्र पूजिता सुभ्रदायिनी ॥ ४१ ॥

ज्वालामुभीति विभ्याता सर्वकामकृलप्रदा ।
बभूव परमा देवी दर्शनात्पापछारिणी ॥ ४२ ॥

धृदानीं पूजयते लोके सर्वकामकृलामये ।
संविधाभिरनेकाभिर्भंडोत्सवपरःसरम् ॥ ४३ ॥

ततश्च सा सती देवी डिमालयसुताभवत् ।
तस्याश्च पार्वती नाम प्रसिद्धमभवत्तदा ॥ ४४ ॥

सा पुनश्च समाराध्य तपसा कठिनेन वै ।
तमेव परमेशानं भर्तारं समुपाश्रिता ॥ ४५ ॥

अेतत्सर्वं समाभ्यातं यत्पृष्टोऽहं मुनीश्वर ।
यश्छुत्वा सर्वपापेभ्यो मुच्यते नात्र संशयः ॥ ४६ ॥

धृति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे सतीसङ्क्षेपचरित्रवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः
॥ २.२.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंहितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.२. द्वितीयोऽध्यायः । कामप्रादुर्भावः ।

सूत उवाच ।

धत्याकर्ण्य वयस्तस्य नैमिषारण्यवासिनः ।

पप्रच्छ य मुनिश्रेष्ठः कथां पापप्राणाशिनीम् ॥ १ ॥

नारद उवाच ।

विधे विधे महाभाग कथां शम्भोः शुभावडाम् ।

शृण्वन् भवन्मुभाम्भोजान्न तृभोऽस्मि महाप्रभो ॥ २ ॥

अतः कथय तत्सर्वं शिवस्य यरितं शुभम् ।

सतीकीर्त्यन्वितं दिव्यं श्रोतुमिच्छामि विश्वकृत् ॥ ३ ॥

सती हि कथमुत्पन्ना दक्षदारेषु शोभना ।

कथं उरो मनश्चक्रे दारादरण्यकर्मणि ॥ ४ ॥

कथं वा दक्षकोपेन त्यक्तदेहा सती पुरा ।

हिमवत्तनया जाता भूयो वाकाशमागता ॥ ५ ॥

पार्वत्याश्च तपोऽत्युग्रं विवाहश्च कथं त्वभूत् ।

कथमर्धशरीरस्था बभूव स्मरनाशिनः ॥ ६ ॥

अेतत्सर्वं समायक्ष्व विस्तरेण महाभते ।

नान्योऽस्ति संशयश्छेत्ता त्वत्समो न भविष्यति ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु त्वं य मुने सर्वं सतीशिवयशः शुभम् ।

पावनं परमं दिव्यं गुह्याद् गुह्यतमं परम् ॥ ८ ॥

अेतच्छम्भुः पुरोवाच भक्तवर्याय विष्णवे ।

पृष्टस्तेन महाभक्त्या परोपकृतये मुने ॥ ९ ॥

ततः सोऽपि मया पृष्टो विष्णुः शैववरः सुधीः ।

प्रीत्या मज्यं समायथ्यौ विस्तरान्मुनिसत्तम ॥ १० ॥

अहं तत्कथयिष्यामि कथामेतां पुरातनीम् ।

शिवाशिवयशोयुक्तां सर्वकामकृत्वप्रदाम् ॥ ११ ॥

पुरा यदा शिवो देवो निर्गुणो निर्विकल्पकः ।
 अरूपः शक्तिरहितश्चिन्मात्रः सदसत्परः ॥ १२ ॥
 अभवत्सगुणः सोऽपि द्विरूपः शक्तिमान्प्रभुः ।
 सोमो दिव्याकृतिर्विप्र निर्विकारी परात्परः ॥ १३ ॥
 तस्य वामाङ्गजो विष्णुर्ब्रह्माहं दक्षिणाङ्गजः ।
 रुद्रो हृदयतो जातोऽभवय्य मुनिसत्तम ॥ १४ ॥
 सृष्टिकर्ताभवं ब्रह्मा विष्णुः पालनकारकः ।
 लयकर्ता स्वयं रुद्रस्त्रिधाभूतः सदाशिवः ॥ १५ ॥
 तमेवाहं समाराध्य ब्रह्मा लोकपितामहः ।
 प्रजाः ससर्ज सर्वास्ताः सुरासुरनरादिकाः ॥ १६ ॥
 सृष्ट्वा प्रजापतीन् दक्षप्रमुष्मान्सुरसत्तमान् ।
 अमन्यं सुप्रसन्नोऽहं निजं सर्वमहोन्नतम् ॥ १७ ॥
 मरीचिमन्त्रिं पुलहं पुलस्त्याङ्गिरसौ कृतुम् ।
 वसिष्ठं नारदं दक्षं भृगुं येति मडाप्रभून् ॥ १८ ॥
 ब्रह्माहं मानसान्पुत्रानसर्ज य यदा मुने ।
 तदा मन्मनसो जाता यारुरुपा वराङ्गना ॥ १९ ॥
 नाम्ना सन्ध्या दिवाक्षान्ता सायं सन्ध्या जपन्तिका ।
 अतीव सुन्दरी सुभूर्मुनिचेतोविमोहिनी ॥ २० ॥
 न तादृशी देवलोके न मर्त्ये न रसातले ।
 कालत्रयेऽपि वै नारी सम्पूर्णागुणशालिनी ॥ २१ ॥
 दृष्ट्वाहं तां समुत्थाय चिन्तयन् हृदि हृद्रताम् ।
 दक्षाद्यश्च अष्टारो मरीच्याद्याश्च मत्सुताः ॥ २२ ॥
 अेवं चिन्तयतो मे हि ब्रह्माणो मुनिसत्तम ।
 मानसः पुरुषो मञ्जुराविर्भूतो मडाद्भुतः ॥ २३ ॥
 काञ्चनीकृतजाताभः पीनोरस्कः सुनासिकः ।
 सुवृत्तोरुकटीज्ज्घो नीलवेलितकेसरः ॥ २४ ॥
 लज्जाम्रयुगलो लोलः पूर्णचन्द्रनिभाननः ।
 कपाटायतसद्भक्षो रोमराजुविराजितः ॥ २५ ॥

अन्नमातङ्गकाकारः पीनो नीलसुवासकः ।
 आरक्तपाणिनयनमुभपादकरोद्भवः ॥ २६ ॥
 क्षीणमध्यश्चारुदन्तः प्रभक्तगजगन्धनः ।
 प्रङ्गुल्लपन्नपत्राक्षः केसरघ्राणतर्पणः ॥ २७ ॥
 कम्बुग्रीवो मीनकेतुः प्रांशुर्भ्रकरवालनः ।
 पञ्चपुष्पायुधो वेगी पुष्पकोट्टण्डमण्डितः ॥ २८ ॥
 कान्तः कटाक्षपातेन भ्रामयन्नयनद्वयम् ।
 सुगन्धिमारुतो तात शङ्खगाररससेवितः ॥ २९ ॥
 तं वीक्ष्य पुरुषं सर्वे दक्षाद्या मत्सुताश्च ते ।
 अतिसुदृश्यं परमं जग्मुर्विस्मयाविष्टमानसाः ॥ ३० ॥
 अन्नवद्विकृतं तेषां मत्सुतानां मनो द्रुतम् ।
 वैर्यं नैवालभत्तात कामाङ्कुलितयेतसाम् ॥ ३१ ॥
 मां सोऽपि वेधसं वीक्ष्य स्रष्टारं जगतां पतिम् ।
 प्रणम्य पुरुषः प्राह विनयानतकन्धरः ॥ ३२ ॥
 पुरुष उवाच ।
 किं कश्चिद्भ्राम्यलं कर्म ब्रह्मसत्तत्र नियोजय ।
 मान्योऽद्य पुरुषो यस्माद्दुश्चितः शोभितो विधे ॥ ३३ ॥
 अभिमानं य योग्यं य स्थानं पत्नी य या मम ।
 तन्मे वद त्रिलोकेश त्वं स्रष्टा जगतां पतिः ॥ ३४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अयं तस्य वयः श्रुत्वा पुरुषस्य महात्मनः ।
 क्षणं न किञ्चित् प्रोवाच स स्रष्टा यातिविस्मितः ॥ ३५ ॥
 अतो मनः सुसंयम्य सम्यगुत्सृज्य विस्मयम् ।
 अवोच्यत्पुरुषं ब्रह्मा तत्कामं य समावलन् ॥ ३६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अनेन त्वं स्वर्गपेण पुष्पबाणैश्च पञ्चभिः ।
 मोहयन् पुरुषान् स्त्रींश्च कुरु सृष्टिं सनातनीम् ॥ ३७ ॥

अस्मिञ्छुवाश्च देवाधारुत्रैलुक्ये सचराचरे ।

अते सर्वे भविष्यन्ति न क्षमास्तव लङ्घने ॥ ३ॢ ॥

अलं वा वासुदेवो वा स्थाणुर्वा पुरुषोत्तम ।

भविष्यामस्तव वशे किमन्ये प्राणधारकाः ॥ ३ॢ ॥

प्रच्छन्नरूपो जन्तूनां प्रविशन् लृढयं सदा ।

सुभलेतुः स्वयं भूत्वा सृष्टिं कुरु सनातनीम् ॥ ३० ॥

त्वत्पुष्पभाणस्य सदा सुभलक्ष्यं मनोऽद्भुतम् ।

सर्वेषां प्राणिनां नित्यं सदा मदकरो भवान् ॥ ३१ ॥

एति ते कर्म कथितं सृष्टिप्रवर्तकं पुनः ।

नामान्येते वद्विष्यन्ति सुता मे तव तत्त्वतः ॥ ३२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्युक्तवालं सुरश्रेष्ठ स्वसुतानां मुभानि च ।

आलोक्य स्वासने पाद्रे प्रोपविष्टोऽभव क्षणम् ॥ ३३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभारुः कामप्रादुर्भावो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २.२.२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभारुः

२.२.३. तृतीयोऽध्यायः । कामशापानुग्रहः ।

ब्रह्मोवाच ।

ततस्ते मुनयः सर्वे मदभिप्रायवेदिनः ।

यकुस्तदुच्यितं नाम मरीचिप्रमुभाः सुताः ॥ १ ॥

मुभावलोकनादेव ज्ञात्वा वृत्तान्तमन्यतः ।

दक्षाद्यश्च अष्टारः स्थानं पत्नीं च ते ददुः ॥ २ ॥

ततो निश्चित्य नामानि मरीचिप्रमुभा द्विजाः ।

विभुः सङ्गतमेतस्मै पुरुषाय ममात्मजाः ॥ ३ ॥

ऋषय उच्युः ।

यस्मात्प्रमथसे तत्त्वं जातोऽस्माकं यथा विधेः ।

तस्मान्मन्मथनामा त्वं लोके ज्ञ्यातो भविष्यसि ॥ ४ ॥

जगत्सु कामरूपस्त्वं त्वत्समो न हि विद्यते ।

अतस्त्वं कामनामापि ज्ञ्यातो भव मनोभव ॥ ५ ॥

मदनाम्भदनाप्यस्त्वं जातो दर्पात्सदर्पकः ।

तस्मात्कन्दर्पनामापि लोके ज्ञ्यातो भविष्यसि ॥ ६ ॥

त्वत्सामं सर्वदेवानां यद्दीर्यं न भविष्यति ।

ततः स्थानानि सर्वाणि सर्वव्यापी भवांस्ततः ॥ ७ ॥

दक्षोऽयं भवतः पत्नीं स्वयं दास्यति कामिनीम् ।

आधेः प्रजापतिर्यो हि यथेष्टं पुरुषोत्तमः ॥ ८ ॥

शेषा य इत्यका चारुतृपा ब्रह्ममनोभवा ।

सन्ध्या नाम्नेति विख्याता सर्वलोके भविष्यति ॥ ९ ॥

ब्रह्मणो ध्यायतो यस्मात्साम्यज्जाता वराङ्गना ।

अतः सन्ध्येति विख्याता कान्ताभा तुल्यमल्लिका ॥ १० ॥

ब्रह्मोवाच ।

कौसुमानि तथास्त्राणि पञ्चादाय मनोभवः ।

प्रच्छन्नरूपी तत्रैव चिन्तयामास निश्चयम् ॥ ११ ॥

उर्षाणां रोचनाप्यं य मोहनं शोषाणां तथा ।

मारणां येति प्रोक्तानि मुनेर्भौलकराण्यपि ॥ १२ ॥

ब्रह्मणामम यत्कर्म समुद्दिष्टं सनातनम् ।

तद्विधेयं करिष्यामि मुनीनां सन्निधौ विधेः ॥ १३ ॥

तिष्ठन्ति मुनयश्चात्र स्वयं यापि प्रजापतिः ।

अेतेषां साक्षिभूतं मे भविष्यत्यथ निश्चयम् ॥ १४ ॥

सन्ध्यापि ब्रह्मणा प्रोक्ता येदानीं प्रेषयेद्भ्यः ।

एतु कर्म परीक्ष्यैव प्रयोगान्भोऽयाम्यहम् ॥ १५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति सञ्चिन्त्य मनसा निश्चित्य य मनोभवः ।

पुष्पञ्जं पुष्पजतैश्च योजयामास मार्गणैः ॥ १६ ॥
 आलीढस्थानमासाध धनुराकृष्य यत्नतः ।
 यकार वलयाकारं कामो धन्विवरस्तदा ॥ १७ ॥
 संछिते तेन कोटोऽरे मारुताश्च सुगन्धयः ।
 ववुस्तत्र मुनिश्रेष्ठ सम्यगाह्लादकारिणः ॥ १८ ॥
 ततस्तानपि धात्रादीन् सर्वानिव य मानसान् ।
 पृथङ् पुष्पशरैस्तीक्ष्णैर्मोडयामास मोहनः ॥ १९ ॥
 ततस्ते मुनयः सर्वे मोछिताश्चाप्यहं मुने ।
 संछितो मनसा किञ्चिद्विकारं प्रापुरादितः ॥ २० ॥
 सन्ध्यां सर्वे निरीक्षन्तः सविकारं मुहुर्मुहुः ।
 आसन् प्रवृद्धमदनाः स्त्री यस्मान्मदनैधिनी ॥ २१ ॥
 ततः सर्वांस मदनो मोहयित्वा पुनः पुनः ।
 यथेन्द्रियविकारं ते प्रापुस्तानकरोत्तथा ॥ २२ ॥
 उदीरितेन्द्रियो धाता वीक्ष्याहं स यदा य ताम् ।
 तदैव योनपञ्चाशद्भावा जाताः शरीरतः ॥ २३ ॥
 सापि तैर्वीक्ष्यमाणाथ कन्दर्पशरपातनात् ।
 यत्के मुहुर्मुहुर्भावान् कटाक्षावरणादिकान् ॥ २४ ॥
 निसर्गसुन्दरी सन्ध्या तान्भावान् मानसोद्भवान् ।
 कुर्वन्त्यतितरां रेजे स्वर्णादीव तनूर्भिभिः ॥ २५ ॥
 अथ भावयुतां सन्ध्यां वीक्ष्याकार्षं प्रजापतिः ।
 धर्माभिपूरिततनुरभिलाषमहं मुने ॥ २६ ॥
 ततस्ते मुनयः सर्वे मरीच्यन्निमुष्मा अपि ।
 दक्षाद्याश्च द्विजश्रेष्ठ प्रापुर्वैकारिकेन्द्रियम् ॥ २७ ॥
 दृष्ट्वा तथाविधान् दक्षमरीचिप्रमुष्मांश्च माम् ।
 सन्ध्यां य कर्मणि निजे श्रद्धे मदनस्तदा ॥ २८ ॥
 यद्विदं ब्रह्मणा कर्म भमोद्विष्टं मयापि तत् ।
 कर्तुं शक्यमिति ह्यध्वा भावितं स्वभुवा तदा ॥ २९ ॥

एतत् पापगतिं वीक्ष्य भ्रातृणां च पितुस्तथा ।
धर्मः सस्मार शम्भुं वै तदा धर्मावनं प्रभुम् ॥ ३० ॥

संस्मरन्मनसा धर्मः शङ्करं धर्मपालकम् ।
तुष्टाव विविधैर्वाङ्मैर्दानो भूत्वाजसम्भवः ॥ ३१ ॥

धर्म उवाच ।

देवदेव महादेव धर्मपाल नमोऽस्तु ते ।
सृष्टिस्थितिविनाशानां कर्ता शम्भो त्वमेव हि ॥ ३२ ॥

सृष्टौ ब्रह्मा स्थितौ विष्णुः प्रलये उररुपधृक् ।
रजःसत्त्वतमोभिश्च त्रिगुणैरगुणः प्रभो ॥ ३३ ॥

निस्त्रैगुण्यः शिवः साक्षात्तुर्यश्च प्रकृतेः परः ।
निर्गुणो निर्विकारी त्वं नानावीलाविशारदः ॥ ३४ ॥

रक्ष रक्ष महादेव पापान्मां दृस्तरादितः ।
मत्पितायं तथा येमे भ्रातरः पापबुद्ध्यः ॥ ३५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति स्तुतो मलेशानो धर्मैर्लौकिकैः प्रभुः ।
तत्राजगाम शीघ्रं वै रक्षितुं धर्ममात्मभूः ॥ ३६ ॥

जातो वियद्गतः शम्भुर्विधिं दृष्ट्वा तथाविधम् ।
मां दक्षाद्यांश्च मनसा जडासोपजडास च ॥ ३७ ॥

स साधुवाहं तान् सर्वान् विडस्य च पुनः पुनः ।
उवाचेहं मुनिश्रेष्ठ लज्जयन् वृषभध्वजः ॥ ३८ ॥

शिव उवाच ।

अहो ब्रह्मंस्तव कथं कामभावः समुद्गतः ।
दृष्ट्वा च तनयां नैव योग्यं वेदानुसारिणाम् ॥ ३९ ॥

यथा माता च भगिनी भ्रातृपत्नी तथा सुता ।
अेताः कुदृष्ट्या द्रष्टव्या न कदापि विपश्चिता ॥ ४० ॥

अेष वै वेदमार्गस्य निश्चयस्त्वन्मुपे स्थितः ।
कथं तु काममात्रेण स ते विस्मारितो विधे ॥ ४१ ॥

धैर्यं जागरितं चित्ते न कथं यतुरानन ।

येन क्षुद्रेण कामेन सन्तु विघटितं विधे ॥ ४२ ॥
 अेकान्तयोगिनस्तस्मात्सर्वदादित्यदर्शिनः ।
 कथं दक्षमरीच्याद्या लोलुपाः स्त्रीषु मानसाः ॥ ४३ ॥
 कथं कामोदपि मन्दात्मा प्राबल्यात्सोऽधुनैव हि ।
 विकृतान् कृतवान् बाणैरकालज्ञोऽल्ययेतनः ॥ ४४ ॥
 धिक् तं श्रुतं सदा तस्य यस्य कान्ता मनोऽलरत् ।
 धैर्यादाक्षुष्य लौल्येषु मज्जयत्यपि मानसम् ॥ ४५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एति तस्य वयः श्रुत्वा लोके सोऽलं शिवस्य य ।
 ग्रीऽया द्विगुणीभूतः स्वेदाद्रस्त्वभवं क्षणात् ॥ ४६ ॥
 ततः कामविकारं हि निगृह्य यात्यजं मुने ।
 जिघृक्षुरपि तद्भीत्या तां सन्ध्यां कामरूपिणीम् ॥ ४७ ॥
 मञ्छरीरात्तु धर्माभ्यो यत्पपात द्विजोत्तम ।
 अग्निष्वात्ताः पितृगणा जाताः पितृगणास्ततः ॥ ४८ ॥
 भिन्नाञ्जननिभाः सर्वे कुल्लराञ्जुवलोचनाः ।
 नितान्तयतयः पुण्याः संसारविभुषाः परे ॥ ४९ ॥
 सलस्राणां यतुषष्टिरग्निष्वात्ताः प्रकीर्तिताः ।
 षडशीतिसलस्राणि तथा बर्हिषदो मुने ॥ ५० ॥
 धर्माभ्यः पतितं भूमौ तदा दक्षशरीरतः ।
 समस्तगुणसम्पन्ना तस्माज्जाता वराङ्गना ॥ ५१ ॥
 तन्वङ्गी सममध्या य तनुरोभावली श्रुता ।
 मृदङ्गी यारुदशना नवकाञ्चनसुप्रभा ॥ ५२ ॥
 सर्वावयवरम्या य पूर्णचन्द्राननाम्बुजा ।
 नाम्ना रतिरिति ष्याता मुनीनामपि मोहिनी ॥ ५३ ॥
 मरीचिप्रमुषाः षड् वै निगृहीतेन्द्रियक्रियाः ।
 ऋते क्तुं वसिष्ठं य पुलस्त्याङ्गिरसौ तथा ॥ ५४ ॥
 कृत्वादीनां यतुर्णां य बीजं भूमौ पपात य ।
 तेभ्यः पितृगणा जाता अपरे मुनिसत्तम ॥ ५५ ॥

सोमपा आज्यपा नाम्ना तथैवान्ये सुकालिनः ।
उविष्मन्तः सुताः सर्वे कव्यावाहाः प्रकीर्तिताः ॥ ५६ ॥
इतोस्तु सोमपाः पुत्रा वसिष्ठात्कालिनस्तथा ।
आज्यपाण्याः पुलस्त्यस्य उविष्मन्तोऽङ्गिरः सुताः ॥ ५७ ॥
जातेषु तेषु विप्रेन्द्र अग्निष्वात्तादिकेष्वथ ।
लोकानां पितृवर्गेषु कव्यावाट् स समन्ततः ॥ ५८ ॥
सन्ध्या पितृप्रसूर्भूत्वा तद्दृष्टेशयुताभवत् ।
निर्दोषा शम्भुसन्दृष्टा धर्मकर्मपरायणा ॥ ५९ ॥
येतस्मिन्नन्तरे शम्भुरनुगुल्याभिलान्द्रिजान् ।
धर्म संरक्ष्य विधिवदन्तर्धानं गतो द्रुतम् ॥ ६० ॥
अथ शङ्करवाक्येन लज्जितोऽहं पितामहः ।
कन्दर्पायाकोपिषं छि लुङ्कुटीङ्कुटिलाननः ॥ ६१ ॥
दृष्ट्वा मुञ्जमभिप्रायं विदित्वा सोऽपि मन्मथः ।
स्वभाषाणान्सञ्जलाराशु भीतः पशुपतेर्मुने ॥ ६२ ॥
ततः कोपसमायुक्तः पद्मयोनिरहं मुने ।
अज्वलं यातिबलवान् द्विधक्षुरिव पावकः ॥ ६३ ॥
भवनेत्राग्निर्दग्धः कन्दर्पो दर्पमोहितः ।
भविष्यति महादेवे कृत्वा कर्म सुदुष्करम् ॥ ६४ ॥
एति वेधास्त्वहं काममक्षयं द्विजसत्तम ।
समक्षं पितृसङ्घस्य मुनीनां य यतात्मनाम् ॥ ६५ ॥
एति भीतो रतिपतिस्तत्क्षणात्पत्यक्तमार्गाणः ।
प्रादुर्भूव प्रत्यक्षं शापं श्रुत्वातिदारुणम् ॥ ६६ ॥
ब्रह्माणां मामुवायेदं सदक्ष्णादिसुतं मुने ।
शृण्वतां पितृसङ्घानां सन्ध्यायाश्च विगर्वधीः ॥ ६७ ॥
काम उवाच ।
किमर्थं भवता ब्रह्मन् शमोऽहमिति दारुणम् ।
अनागास्तव लोकेश न्याय्यमार्गानुसाराणः ॥ ६८ ॥

त्वया योक्तं नु मर्त्तमं यत्तद् भ्रमन् कृतं मया ।
तत्र योग्यो न शापो मे यतो नान्यत्कृतं मया ॥ ६८ ॥

अहं विष्णुस्तथा शम्भुः सर्वे त्वच्छरगोचराः ।
एति यद्भवता प्रोक्तं तन्मयापि परीक्षितम् ॥ ७० ॥

नापराधो ममाप्यत्र भ्रमन् मयि निरागसि ।
दारुणः समयश्चैष शापो देव जगत्पते ॥ ७१ ॥

भ्रमोवाच ।
एति तस्य वयः श्रुत्वा भ्रमालं जगतां पतिः ।
प्रत्यवोयं यतात्मानं मदनं दमयन्भुङ्क्षुः ॥ ७२ ॥

भ्रमोवाच ।
आत्मजा मम सन्ध्येयं यस्माद्देतत्सकामतः ।
लक्ष्मीकृतोऽहं भवता ततः शापो मया कृतः ॥ ७३ ॥

अधुना शान्तरोषोऽहं त्वां वदामि मनोभव ।
शृणुष्व गतसन्देहः सुधी भव भयं त्यज ॥ ७४ ॥

त्वं भस्म भूत्वा मदनं लोकोयनवह्निना ।
तथैवाशु सभं पश्चाच्छरीरं प्रापयिष्यसि ॥ ७५ ॥

यदा करिष्यति हरोऽञ्जसा दारपरिग्रहम् ।
तदा स अथ भवतः शरीरं प्रापयिष्यति ॥ ७६ ॥

अथमुक्त्वाथ मदनमहं लोकापितामहः ।
अन्तर्गतो मुनीन्द्राणां मानसानां प्रपश्यताम् ॥ ७७ ॥

एत्येवं मे वयः श्रुत्वा मदनस्तेऽपि मानसाः ।
सम्भ्रमूः सुताः सर्वे सुप्निनोऽरं गृहं गताः ॥ ७८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाएऽं कामशापानुग्रहो नाम तृतीयोऽध्यायः ॥
२.२.३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाएऽं

२.२.४. चतुर्थोऽध्यायः । कामविवादः ।

नारद उवाच ।

विषगुशिष्य महाप्राज्ञ विधे लोडकर प्रभो ।
अद्भुतेयं कथा प्रोक्ता शिवलीलामृतान्विता ॥ १ ॥

ततः किमभवत्तात यदितं तद् वदाधुना ।
अलं श्रद्धान्वितः श्रोतुं यद्वि शम्भुकथाश्रयम् ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शम्भौ गते निजस्थाने वेधस्यन्तर्हिते मयि ।
दक्षः प्राडाय कन्दर्पं संस्मरन् मम तद्ग्रथः ॥ ३ ॥

दक्ष उवाच ।

मद्देल्लेयं कन्दर्पं सद्रूपगुणसंयुता ।
अेनां गृहीष्व भार्यार्यं भवतः सदृशीं गुणैः ॥ ४ ॥

अेषा तव मलातेजाः सर्वदा सद्यारिणी ।
भविष्यति यथाकामं धर्मतो वशवर्तिनी ॥ ५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्युक्त्वा प्रददौ तस्यै देवस्वेदाम्भुसम्भवाम् ।
कन्दर्पायाग्रतः कृत्वा नाम कृत्वा रतीति ताम् ॥ ६ ॥

विवाह्य तां स्मरः सोऽपि मुमोदातीव नारद ।
दक्षजा तनयां रभ्यां मुनीनामपि मोहिनीम् ॥ ७ ॥

अथ तां वीक्ष्य मदनो रत्याभ्यां स्वस्त्रियं शुभाम् ।
आत्मागुणेन विद्धोऽसौ मुमोड रतिरञ्जितः ॥ ८ ॥

क्षणाप्रदाभवत्कान्ता गौरी मृगदृशी मुदा ।
लोलापाङ्गयथ तस्यैव भार्या य सदृशी रतौ ॥ ९ ॥

तस्या भ्रूयुगलं वीक्ष्य संशयं मदनोऽकरोत् ।
उत्सादनं मत्तोदण्डं विधात्रास्यां निवेशितम् ॥ १० ॥

गतिं दृष्ट्वा कटाक्षाणामाशु तस्या द्विजोत्तम ।
आशु गन्तुं निजास्त्राणां श्रद्धे न य यारुताम् ॥ ११ ॥

तस्याः स्वभावसौरभ्यं धीरश्चासानिलं तथा ।
 आम्नाय मदनः श्रद्धां त्यक्तवान् मलयानिले ॥ १२ ॥
 पूर्णोन्दुसदृशं वङ्गं दृष्ट्वा लक्ष्मसुलक्षितम् ।
 न निश्चिकाय मदनो भेदं तन्मुपयन्द्रयोः ॥ १३ ॥
 सुवर्णपद्मकलिकातुल्यं तस्याः कुयद्भयम् ।
 रेजे यूयुङ्गयुग्मेन भ्रमरेणैव वेष्टितम् ॥ १४ ॥
 दृढपीनोन्नतं तस्याः स्तनमध्यं विलम्बिनीम् ।
 आनाभिलम्बिनीं मालां तन्वीं चन्द्रायितां शुभाम् ॥ १५ ॥
 जयां पुष्पधनुषः कामः षट्पदावलिसम्भ्रमाम् ।
 विसस्मार य यस्मात्तां विसृज्यैनां निरीक्षते ॥ १६ ॥
 गम्भीरनाभिरन्तान्तश्चतुःपार्श्वत्वगावृतम् ।
 आननाब्जेषुक्षणाद्भ्रमरकतकमलं यथा ॥ १७ ॥
 क्षीणमध्मेन वपुषा निसर्गाष्टापदप्रभा ।
 रुक्मवेदीव दृष्टो कामेन रमणी छि सा ॥ १८ ॥
 रम्भास्तम्भायतं स्निग्धं यदूरुयुगलं मृदु ।
 निजशक्तिसमं कामो वीक्षाञ्चके मनोहरम् ॥ १९ ॥
 आरक्तपाष्णिपादाग्रं प्रान्तभागं पदद्वयम् ।
 अनुरागमिवानेन मित्रं तस्या मनोभवः ॥ २० ॥
 तस्याः करयुगं रक्तं नभरैः किंशुकोपमैः ।
 वृत्ताभिरङ्गुलीभिश्च सूक्ष्माग्राभिर्मनोहरम् ॥ २१ ॥
 तद् बाहुयुगुलं कान्तं मृणालयुगलायतम् ।
 मृदु स्निग्धं चिरं राजत्कान्तिलोडप्रवालवत् ॥ २२ ॥
 नीलनीरदसङ्काशः केशपाशो मनोहरः ।
 यमरीबालभरवद्विभाति स्म स्मरप्रिया ॥ २३ ॥
 येतादृशीं रतिं नाम्नीं प्रावेयाद्विसमुद्भवाम् ।
 गङ्गामिव मडादेवो जग्राडोत्कुल्ललोचनः ॥ २४ ॥
 यङ्कपत्रां यारुभाहुं मृणालशकलान्विताम् ।
 भूयुग्मविक्षमप्राततनूर्मिपरिराजिताम् ॥ २५ ॥

કટાક્ષપાતતુડ્ગૌઘાં સ્વીયનેત્રોત્પલાન્વિતામ્ ।
તનુલોમામ્બુશૈવાલાં મનોદ્રુમવિલાસિનીમ્ ॥ ૨૬ ॥

નિમ્નનાભિદ્વદાં ક્ષામાં સર્વાડ્ગરમણીયિકામ્ ।
સર્વલાવણ્યસદનાં શોભમાનાં રમામિવ ॥ ૨૭ ॥

દ્વાદશાભરણૈર્યુક્તાં શ્ૃડ્ગારૈઃ ષોડશૈર્યુતામ્ ।
મોહનીં સર્વલોકાનાં ભાસયન્તીં દિશો દશ ॥ ૨૮ ॥

ઇતિ તાં મદનો વીક્ષ્ય રતિં જગ્રાહ સોત્સુકઃ ।
રાગાદ્યુપસ્થિતાં લક્ષ્મીં હૃષીકેશ ઇવોત્તમામ્ ॥ ૨૯ ॥

નોવાચ ચ તદા દક્ષં કામો મોદભવાત્તતઃ ।
વિસ્મૃત્ય દારુણં શાપં વિધિદત્તં વિમોહિતઃ ॥ ૩૦ ॥

તદા મહોત્સવસ્તાત બભૂવ સુખવર્ધનઃ ।
દક્ષઃ પ્રીતતરશ્ચાસીન્મુમુદે તનયા મમ ॥ ૩૧ ॥

કામોડતીવ સુખં પ્રાપ્ય સર્વદુઃખક્ષયં ગતઃ ।
દક્ષજાપિ રતિઃ કામં પ્રાપ્ય ચાપિ જહર્ષ હ ॥ ૩૨ ॥

રરાજ ચ તયા સાર્ધં ભિન્નશ્ચારુવયાઃ સ્મરઃ ।
જીમૂત ઇવ સન્ધ્યાયાં સૌદામન્યા મનોહ્રયા ॥ ૩૩ ॥

ઇતિ રતિપતિરુચ્યૈર્મોહયુક્તો રતિં તાં
હૃદ્યુપરિ જગૃહે વૈ યોગદર્શીવ વિધામ્ ।
રતિરપિ પતિમત્ર્યં પ્રાપ્ય સા ચાપિ રેજે
હરિમિવ કમલા વૈ પૂર્ણચન્દ્રોપમાસ્થા ॥ ૩૪ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં દ્વિતીયે સતીખણ્ડે કામવિવાહવર્ણનં નામ ચતુર્થોઽધ્યાયઃ ॥
૨.૨.૪ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશઙ્કુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

॥ દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં દ્વિતીયઃ સતીખણ્ડે

२.२.प. पञ्चमोऽध्यायः । सन्ध्यायश्चित्रम् ।

सूत उवाच ।

धत्याकार्यं वयस्तस्य ब्रह्मणो मुनिसत्तमः ।

स मुदोवाच संस्मृत्य शङ्करं प्रीतमानसः ॥ १ ॥

नारद उवाच ।

ब्रह्मन् विधे मलाभाग विष्णुशिष्य मलामते ।

अद्भुता कथिता लीला त्वया य शशिमौलिनः ॥ २ ॥

गृहीतदारै मदनै लृष्टे हि स्वगुलं गते ।

दक्षे य स्वगुलं याते तथा हि त्वधि कर्तारि ॥ ३ ॥

मानसेषु य पुत्रेषु गतेषु स्वस्वधामसु ।

सन्ध्या कुत्र गता सा य ब्रह्मपुत्री पितृप्रसूः ॥ ४ ॥

किं यकार य केनैव पुरुषेण विवाडिता ।

अेतत्सर्वं विशेषेण सन्ध्यायाश्चरितं वद ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

धत्याकार्यं वयस्तस्य ब्रह्मपुत्रस्य धीमतः ।

संस्मृत्य शङ्करं भक्त्या ब्रह्मा प्रोवाच तत्त्ववित् ॥ ६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शङ्कु त्वं य मुने सर्वं सन्ध्यायाश्चरितं शुभम् ।

यश्छुत्वा सर्वकामिन्यःसाध्यः स्युः सर्वदा मुने ॥ ७ ॥

सा य सन्ध्या सुता मे हि मनोजाता पुराभवत् ।

तपस्तप्त्वा तनुं त्यक्त्वा सैव जाता त्वरुच्यती ॥ ८ ॥

मेधातिथेः सुता भूत्वा मुनिश्रेष्ठस्य धीमती ।

ब्रह्मविष्णुमहेशानवयनाख्यश्चितप्रता ॥ ९ ॥

वज्रे पतिं मलात्मानं वसिष्ठं शंसितप्रतम् ।

पतिप्रता य मुष्याभूद्गन्धा पूजया त्वभीषणा ॥ १० ॥

नारद उवाच ।

कथं तथा तपस्तपं किमर्थं कुत्र सन्ध्याया ।

कथं शरीरं सा त्यक्त्वाभवन्मेधातिथेः सुता ॥ ११ ॥

कथं वा विहितं देवैर्ब्रह्मविष्णुशिवैः पतिम् ।
 वसिष्ठे तु महात्मानं संवद्रे शंसितप्रतम् ॥ १२ ॥
 अेतन्मे श्रोथ्यमाणाय विस्तरेण पितामह ।
 कौतूहलमरुन्धत्याश्चरितं ब्रूहि तत्पतः ॥ १३ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अहं स्वतनयां सन्ध्यां दृष्ट्वा पूर्वमथात्मनः ।
 कामायाशु मनोऽकार्षं त्यज्त्वा शिवभयाथ्य सा ॥ १४ ॥
 सन्ध्यायाश्चलितं चित्तं कामभाणविलोडितम् ।
 ऋषीणामपि संरुद्धमानसानां महात्मनाम् ॥ १५ ॥
 भर्गस्य वयनं श्रुत्वा सोपडासं य मां प्रति ।
 आत्मनश्चलितत्वं वै ह्यमर्यादमृषीन्प्रति ॥ १६ ॥
 कामस्य तादृशं भावं मुनिमोहकरं मुहुः ।
 दृष्ट्वा सन्ध्या स्वयं तत्रोपयमायातिदुःषिता ॥ १७ ॥
 ततस्तु ब्रह्मणा शप्ते मद्ने य मया मुने ।
 अन्तर्भूते मयि शिवे गते यापि निजास्पदे ॥ १८ ॥
 आमर्षवशमापन्ना सा सन्ध्या मुनिसत्तम ।
 मम पुत्री विचार्यैवं तदा ध्यानपराभवत् ॥ १९ ॥
 ध्यायन्ती क्षणमेवाशु पूर्वं वृत्तं मनस्विनी ।
 छंदं विममृशे सन्ध्या तस्मिन्काले यथोचितम् ॥ २० ॥
 सन्धोवाच ।
 उत्पन्नमात्रां मां दृष्ट्वा युवतीं मद्नेरितः ।
 अकार्षीत्सानुरागोऽयमभिलाषं पिता मम ॥ २१ ॥
 पश्यतां मानसानां य मुनीनां भावितात्मनाम् ।
 दृष्ट्वैव माममर्यादं सकाममभवन्मनः ॥ २२ ॥
 ममापि मथितं चित्तं मद्नेन दुरात्मना ।
 येन दृष्ट्वा मुनीन्सर्वाश्चलितं मन्मनो भृशम् ॥ २३ ॥
 कुलमेतस्य पापस्य मदनः स्वयमाप्तवान् ।
 यस्तं शशाप दुषितः शम्भोरत्रे पितामहः ॥ २४ ॥

प्राप्नुयां कृलमेतस्य पापस्य स्वघकारिणी ।
 तस्थोधनकृलमलमाशु येच्छामि साधनम् ॥ २५ ॥
 यन्मां पिता भ्रातरश्च सकामामपरोक्षतः ।
 दृष्ट्वा यङ्कुः स्पृष्टां तस्मान्न मत्तः पापकृत्परा ॥ २६ ॥
 ममापि कामभावोऽभूदमर्यादं समीक्ष्य तान् ।
 पत्या एव स्वके ताते सर्वेषु सलज्जेषु ॥ २७ ॥
 करिष्याम्यस्य पापस्य प्रायश्चित्तमहं स्वयम् ।
 आत्मानमग्रौ ढोष्यामि वेदमार्गानुसारतः ॥ २८ ॥
 किं त्वेकां स्थापयिष्यामि मर्यादामिह भूतले ।
 उत्पन्नमात्रा न यथा सकामाः स्युः शरीरिणः ॥ २९ ॥
 अेतदर्थमहं कृत्वा तपः परमदारुणम् ।
 मर्यादां स्थापयिष्यामि पश्चात्त्यक्ष्यामि जिवितम् ॥ ३० ॥
 यस्मिन् शरीरे पित्रा मे ङ्यलिलाषः स्वयं कृतः ।
 भ्रातृभिस्तेन कायेन किञ्चिन्नास्ति प्रयोजनम् ॥ ३१ ॥
 मया येन शरीरेण तातेषु सलज्जेषु य ।
 उद्भावितः कामभावो न तत्सुकृतसाधनम् ॥ ३२ ॥
 एति सञ्चिन्त्य मनसा सन्ध्या शैलवरं ततः ।
 जगाम यन्द्रभागाभ्यं यन्द्रभागापगा यतः ॥ ३३ ॥
 अथ तत्र गतां ज्ञात्वा सन्ध्यां गिरिवरं प्रति ।
 तपसे नियतात्मानं ब्रह्मावोचमहं सुतम् ॥ ३४ ॥
 वसिष्ठे संयतात्मानं सर्वज्ञं ज्ञानयोगिनम् ।
 समीपे स्वे समासीनं वेदवेदाङ्गापारगम् ॥ ३५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 वसिष्ठ पुत्र गच्छ त्वं सन्ध्यां जातां मनस्विनीम् ।
 तपसे धृतकामां य दीक्षस्वैनां यथाविधि ॥ ३६ ॥
 मन्दाक्षमभवत्तस्याः पुरा दृष्ट्वैव कामुकान् ।
 युष्मान्मां य तथात्मानं सकामां मुनिसत्तम ॥ ३७ ॥
 अनुकृतमूर्त्तं तत्कर्म पूर्वमृत्युं विमृश्य सा ।

युष्माकमात्मनश्चापि प्राणा-सन्त्यक्तुमिच्छति ॥ ३८ ॥

अमर्यादेषु मर्यादां तपसा स्थापयिष्यति ।

तपः कर्तुं गता साध्वी यन्द्रभागाभ्यभूधरे ॥ ३९ ॥

न भावं तपसस्तात सानुजनाति कञ्चन ।

तस्माद्यथोपदेशात्सा प्राप्नोत्विति तथा कुरु ॥ ४० ॥

एतं उपं परित्यज्य निजं उपान्तरं मुने ।

परिगृह्यान्तिके तस्याः तपश्चर्या निदर्शय ॥ ४१ ॥

एतं स्वउपं भवतो दृष्ट्वा पूर्वं यथात्र वाम् ।

नापृथ्यात्साऽथ किञ्चिद्द्वै ततो उपान्तरं कुरु ॥ ४२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

नारदत्वं वसिष्ठो मे समाज्ञामो दयायुतः ॥

तथास्त्विति य मां प्रोच्य ययौ सन्ध्यान्तिकं मुनिः । ४३ ॥

तत्र देवसरः पूर्णं गुणैर्मानससम्मितम् ।

ददर्श स वसिष्ठोऽथ सन्ध्यां तत्तीरगामपि ॥ ४४ ॥

तीरस्थया तथा रेजे तत्सरः कमलोज्ज्वलम् ।

उद्यद्विन्दुसुनक्षत्रं प्रदीपे गगनं यथा ॥ ४५ ॥

मुनिर्दृष्ट्वाथ तां तत्र सुसम्भावां स कौतुकी ।

वीक्षाञ्चके सरस्तत्र बृहल्लोहितसंज्ञकम् ॥ ४६ ॥

यन्द्रभागा नदी तस्मात्प्राकारादक्षिणाम्बुधिम् ।

यान्ती सा यैव दृष्ट्वा तेन सानुगिरेर्मलत् ॥ ४७ ॥

निर्भिद्य पश्चिमं सा तु यन्द्रभागस्य सा नदी ।

यथा डिभवतो गङ्गा तथा गच्छति सागरम् ॥ ४८ ॥

तस्मिन् गिरौ यन्द्रभागे बृहल्लोहिततीरगाम् ।

सन्ध्यां दृष्ट्वाथ पप्रच्छ वसिष्ठः सादरं तदा ॥ ४९ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

किमर्थमागता भद्रे निर्जनं त्वं महीधरम् ।

कस्य वा तनया किं वा भवत्यापि चिकीर्षितम् ॥ ५० ॥

अेतद्विष्णुम्यङ्गं श्रोतुं वद गुह्यं न येद्भवेत् ।
 वदनं पूर्णयन्द्राभं निष्पेष्टं वा कथं तव ॥ ५१ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य वसिष्ठस्य महात्मनः ।
 दृष्ट्वा यं तं महात्मानं ज्वलन्तमिव पावकम् ॥ ५२ ॥
 शरीरधृग्ब्रह्मचर्यं विलसन्तं जटाधरम् ।
 सादरं प्रणिपत्याथ सन्ध्योवाच तपोधनम् ॥ ५३ ॥
 सन्ध्योवाच ।
 यदर्थमागता शैलं सिद्धं तन्मे निबोध उ ।
 तव दर्शनमात्रेण यन्मे सेत्स्यति वै विभो ॥ ५४ ॥
 तपश्चर्तुमिदं ब्रह्मनिर्जनं शैलमागता ।
 ब्रह्मणोऽदं सुता जाता नाम्ना सन्ध्येति विश्रुता ॥ ५५ ॥
 यद्वि ते युज्यते सङ्घं मां त्वं समुपदेशय ।
 अेतच्छिकीर्षितं गुह्यं नान्यं किञ्चन विद्यते ॥ ५६ ॥
 अज्ञात्वा तपसो भावं तपोवनमुपाश्रिता ।
 चिन्तया परिशुष्येऽदं वेपते हि मनो मम ॥ ५७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 आकल्प्यं तस्या वचनं वसिष्ठो ब्रह्मवित्तमः ।
 स्वयं य सर्वकृत्यज्ञो नान्यत्किञ्चन पृष्टवान् ॥ ५८ ॥
 अथ तां नियतात्मानं तपसेति धृतोद्यमाम् ।
 प्रोवाच मनसा स्मृत्वा शङ्करं भक्तवत्सलम् ॥ ५९ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 परमं यो महत्तेजः परमं यो महत्तपः ।
 परमः परमाराध्यः शम्भुर्मनसि धार्यताम् ॥ ६० ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाणां य ओकस्त्वादिकारणम् ।
 तमेकं जगतामार्थं भजस्व पुरुषोत्तमम् ॥ ६१ ॥
 मन्त्रेणानेन देवेशं शम्भुं भज शुभानने ।
 तेन ते सकलावासिर्भविष्यति न संशयः ॥ ६२ ॥

ॐ नमः शङ्करायैति ओमित्यन्तेन सन्ततम् ।

मौनं तपः समाश्रमं तन्मे निगदतः शृणु ॥ ६३ ॥

स्नानं मौनेन कर्तव्यं मौनेन उरपूजनम् ।

द्वयोः पूर्णजलादारं प्रथमं षष्ठकालयोः ॥ ६४ ॥

तृतीये षष्ठकाले तु ऽयुपवासपरो भवेत् ।

अयं तपःसमाप्तौ वा षष्ठे काले ङ्किया भवेत् ॥ ६५ ॥

अयं मौनतपस्याभ्यां ब्रह्मथर्थकृत्प्रदा ।

सर्वाभीष्टप्रदा देवि सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ६६ ॥

अयं यित्ते समुद्दिश्य कामं यिन्तय शङ्करम् ।

स ते प्रसन्नं षष्ठार्थमचिरादेव दास्यति ॥ ६७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

उपविश्य वसिष्ठोऽथ सन्ध्यायै तपसः ङ्कियाम् ।

तामाभाष्य यथान्यायं तत्रैवान्तर्दधे मुनिः ॥ ६८ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे सन्ध्यायश्चित्रवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥

२.२.५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.६. षष्ठोऽध्यायः । सन्ध्यायश्चित्रवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

सुतवर्षं महाप्राज्ञ शृणु सन्ध्यातपो मत् ।

यच्छ्रुत्वा नश्यते पापसमूहस्तत्क्षणाद् ध्रुवम् ॥ १ ॥

उपदिश्य तपोभावं वसिष्ठे स्वगृहं गते ।

सन्ध्यापि तपसो भावं ज्ञात्वा मोदमवाप ७ ॥ २ ॥

ततः सानन्दमनसो वर्षं कृत्वा तु यादृशम् ।

तपश्चर्तुं समारेभे बृहल्लोहिततीरगा ॥ ३ ॥

यथोक्तं तु वसिष्ठेन मन्त्रं तपसि साधनम् ।
 मन्त्रेण तेन सद्भक्त्या पूजयामास शङ्करम् ॥ ४ ॥
 अेकान्तमनसस्तस्याः कुर्वन्त्याः सुमहत्तपः ।
 शम्भौ विन्यस्तयित्ताया गतमेकं यतुर्युगम् ॥ ५ ॥
 प्रसन्नोऽभूत्तदा शम्भुस्तपसा तेन तोषितः ।
 अन्तर्बहिस्तथाकाशे दर्शयित्वा निजं वपुः ॥ ६ ॥
 यद्रूपं चिन्तयन्ती सा तेन प्रत्यक्षतां गतः । ७ ॥
 अथ सा पुरतो दृष्ट्वा मनसा चिन्तितं प्रभुम् ।
 प्रसन्नवदनं शान्तं मुमोदातीव शङ्करम् ॥ ८ ॥
 ससाध्वसमर्द्धं वक्ष्ये किं कथं स्तौमि वा उरम् ।
 एति चिन्तापरा भूत्वा न्यमीलयत यक्षुषी ॥ ९ ॥
 निमीलिताक्ष्यास्तस्यास्तु प्रविश्य लुट्यं उरः ।
 दिव्यं ज्ञानं ददौ तस्यै वायं दिव्ये च यक्षुषी ॥ १० ॥
 दिव्यज्ञानं दिव्ययक्षुर्दिव्यां वायमवाप सा ।
 प्रत्यक्षं वीक्ष्य दुर्गेशं तुष्टाव जगतां पतिम् ॥ ११ ॥
 सन्धोवाय ।
 निराकारं ज्ञानगम्यं परं य-
 न्नैव स्थूलं नापि सूक्ष्मं न योव्यम् ।
 अन्तश्चिन्त्यं योगिभिस्तस्य उषं
 तस्मै तुभ्यं लोककर्त्रे नमोऽस्तु ॥ १२ ॥
 सर्वं शान्तं निर्मलं निर्विकारं
 ज्ञानागम्यं स्वप्रकाशेऽविकारम् ।
 भाध्वप्रथ्यं ध्वान्तमार्गात्परस्ताद्-
 उषं यस्य त्वां नमामि प्रसन्नम् ॥ १३ ॥
 अेकं शुद्धं दीप्यमानं विनाशं
 यिदानन्दं सडञ्जं याविकारि ।
 नित्यानन्दं सत्यभूतिप्रसन्नं
 यस्य श्रीदं उषमस्मै नमस्ते ॥ १४ ॥

विधाकारोद्भावनीयं प्रभिन्नं
सत्त्वच्छन्दं ध्येयमात्मस्वरूपम् ।
सारं पारं पावनानां पवित्रं
तस्मै रूपं यस्य वैवं नमस्ते ॥ १५ ॥

यत्त्वाकारं शुद्धरूपं मनोऽं
रत्नाकल्पं स्वच्छकर्पूरगौरम् ।
धृष्टाभीती शूलमुण्डं दधानं
उस्तैर्नमो योगयुक्ताय तुभ्यम् ॥ १६ ॥

गगनं भूर्दिशश्चैव सलिलं ज्योतिरेव य ।
पुनः कालश्च रूपाणि यस्य तुभ्यं नमोऽस्तु ते ॥ १७ ॥

प्रधानपुरुषौ यस्य कायत्वेन विनिर्गती ।
तस्मादव्यक्तरूपाय शङ्कराय नमो नमः ॥ १८ ॥

यो ब्रह्मा कुरुते सृष्टिं यो विष्णुः कुरुते स्थितिम् ।
संहरिष्यति यो रुद्रस्तस्मै तुभ्यं नमो नमः ॥ १९ ॥

नमो नमः कारणकारणाय
दिव्याभूतज्ञानविभूतिदाय ।
समस्तलोकान्तरभूतिदाय
प्रकाशरूपाय परात्पराय ॥ २० ॥

यस्यापरं नो जगद्दृश्यते पदात्
क्षितिर्दिशः सूर्यं धन्दुर्मनोजः ।
बहिर्भुम्भा नाभितश्चान्तरिक्षं
तस्मै तुभ्यं शम्भवे मे नमोऽस्तु ॥ २१ ॥

त्वं परः परमात्मा य त्वं विधा विविधा हरः ।
सद्ब्रह्म य परं ब्रह्म विचारणपरायणः ॥ २२ ॥

यस्य नादिर्न मध्यं य नान्तमस्ति जगद्यतः ।
कथं स्तोष्यामि तं देवं वाज्मनोऽगोचरं हरम् ॥ २३ ॥

यस्य ब्रह्मादयो देव मुनयश्च तपोधनाः ।
न विवृण्वन्ति रूपाणि वर्णनीयः कथं स मे ॥ २४ ॥

स्त्रिया मया ते किं ज्ञेया निर्गुणस्य गुणाः प्रभो ।

नैव जानन्ति यद्रूपं सेन्द्रा अपि सुरासुराः ॥ २५ ॥

नमस्तुभ्यं मलेशान नमस्तुभ्यं तपोमय ।

प्रसीद शम्भो देवेश भूयो भूयो नमोऽस्तु ते ॥ २६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

इत्याकण्य वयस्तस्याः संस्तुतः परमेश्वरः ।

सुप्रसन्नतरश्चाभूच्छङ्कुरो लङ्कतवत्सलः ॥ २७ ॥

अथ तस्याः शरीरं तु वल्कलाङ्गिनसंयुतम् ।

परिच्छन्नं जटाघ्रातैः पवित्रे मूर्ध्नि राजितैः ॥ २८ ॥

लिम्बानीतर्जिताम्भोजसदृशं वदनं तदा ।

निरीक्ष्य कृपयाविष्टो हरः प्रोवाच तामिदम् ॥ २९ ॥

मलेश्वर उवाच ।

प्रीतोऽस्मि तपसा भद्रे भवत्याः परमेष्वा वै ।

स्तवेन य शुभप्राज्ञो वरं वरय साम्प्रतम् ॥ ३० ॥

येन ते विधेते कार्यं वरेष्वास्मिन्मनोगतम् ।

तत्करिष्ये य भद्रं ते प्रसन्नोऽहं तव व्रतैः ॥ ३१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

इति श्रुत्वा मलेशस्य प्रसन्नमनसस्तदा ।

सन्धोवाच सुप्रसन्ना प्राणभ्य य मुहुर्मुहुः ॥ ३२ ॥

सन्धोवाच ।

यदि देवो वरः प्रीत्या वरयोग्यास्म्यहं यदि ।

यदि शुद्धास्म्यहं जाता तस्मात्पापान्मलेश्वर ॥ ३३ ॥

यदि देव प्रसन्नोऽसि तपसा मम साम्प्रतम् ।

वृत्तस्तदायं प्रथमं वरो मम विधीयताम् ॥ ३४ ॥

उत्पन्नमात्रा देवेश प्राणिनोऽस्मिन् भुवस्थले ।

न भवन्तु समेनैव सकामाः सम्भवन्तु वै ॥ ३५ ॥

यद्दि वृत्ता हि लोकेषु त्रिष्वपि प्रथिता यथा ।

भविष्यामि तथा नान्या वर ऐको वृत्तो मया ॥ ३६ ॥

सकामा मम सृष्टिस्तु कुत्रचिन्न पतिष्यति ।

यो मे पतिर्भविन्नाथ सोऽपि मेऽतिसुहृद्भ्य वै ॥ ३७ ॥

यो द्रक्ष्यति सकामो मां पुरुषस्तस्य पौरुषम् ।

गमिष्यति तदा नाशं स यः क्लीबो भविष्यति ॥ ३८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति श्रुत्वा वयस्तस्याः शङ्करो भक्तवत्सलः ।

उवाच सुप्रसन्नात्मा निष्पापायास्तथेरिते ॥ ३९ ॥

महेश्वर उवाच ।

शृणु देवि य सन्ध्ये त्वं त्वत्पापं भस्मतां गतम् ।

त्वयि त्यक्तो मया क्रोधः शुद्धा जाता तपःकरात् ॥ ४० ॥

यद्यद्भूतं त्वया भद्रे दत्तं तदप्यहं मया ।

सुप्रसन्नेन तपसा तव सन्ध्ये वरेण छि ॥ ४१ ॥

प्रथमं शैशवो भावः कौमाराभ्यो द्वितीयकः ।

तृतीयो यौवनो भावश्चतुर्थो वार्धकस्तथा ॥ ४२ ॥

तृतीये त्वथ सम्प्राप्ते वयोभागे शरीरिणः ।

सकामाः स्युर्द्वितीयान्ते भविष्यति क्वचित् क्वचित् ॥ ४३ ॥

तपसा तव मर्यादा जगति स्थापिता मया ।

उत्पन्नमात्रा न यथा सकामाः स्युः शरीरिणः ॥ ४४ ॥

त्वं यः लोके सतीभावं तादृशं समवाप्नुहि ।

त्रिषु लोकेषु नान्यस्या यादृशं सम्भविष्यति ॥ ४५ ॥

यः पश्यति सकामस्त्वां पाणिग्राहभृते तव ।

स सद्यः क्लीबतां प्राप्य दुर्बलत्वं गमिष्यति ॥ ४६ ॥

पतिस्तव महाभागस्तपोरूपसमन्वितः ।

समकल्पान्तञ्जीवी यः भविष्यति सः त्वया ॥ ४७ ॥

एति ते ये वरा मत्तः प्रार्थितास्ते कृता मया ।

अन्यथ्य ते वदिष्यामि पूर्वजन्मनि संस्थितम् ॥ ४८ ॥

अग्रौ शरीरत्यागस्ते पूर्वमेव प्रतिश्रुतः ।

तदुपायं वदामि त्वां तत्पुरुष्व न संशयः ॥ ४९ ॥

स यः मेधातिथेर्यज्ञे मुनेर्द्वादशवाषिडे ।

कृत्स्नप्रज्वलिते वह्नावयिरात् क्रियतां त्वया ॥ ५० ॥

अेतच्छैलोपत्यकायां यन्द्रभागानदीतटे ।

मेधातिथिर्महायज्ञं कुरुते तापसाश्रमे ॥ ५१ ॥

तत्र गत्वा स्वयं छन्दं मुनिभिर्नोपलक्षिता ।

मत्प्रसादाद्ब्रह्मिजाता तस्य पुत्री भविष्यसि ॥ ५२ ॥

यस्ते वरो वाञ्छनीयः स्वामी मनसि कश्चन ।

तं निधाय निजस्वान्ते त्यज वह्नौ वपुः स्वकम् ॥ ५३ ॥

यदा त्वं दारुणं सन्ध्ये तपश्चरसि पर्वते ।

यावच्चतुर्युगं तस्य व्यतीते तु कृते युगे ॥ ५४ ॥

त्रेतायाः प्रथमे भागे जाता दक्षस्य कन्यकाः ।

यास्ताः शीलसमापन्ना यथायोग्यं विवाहिताः ॥ ५५ ॥

तन्मध्ये स ददौ कन्या विधवे सप्तविंशतिः ।

यन्द्रोऽन्याःसम्प्रित्यज्य रोहिण्यां प्रीतिमानभूत् ॥ ५६ ॥

तद्धेतोर्हि यदा यन्द्रः शमो दक्षेण कोपिना ।

तदा भवत्या निकटे सर्वे देवाः समागताः । ५७ ॥

न दृष्टाश्च त्वया सन्ध्ये ते देवा ब्रह्मणा सत ।

मयि विन्यस्तमनसा षं य दृष्ट्वा लभेत्पुनः ॥ ५८ ॥

यन्द्रस्य शापमोक्षार्थं जाता यन्द्रनदी तदा ।

सृष्टा धात्रा तदैवात्र मेधातिथिरुपस्थितः ॥ ५९ ॥

तपसा तत्समो नास्ति न भूतो न भविष्यति ।

येन यज्ञः समारब्धो ज्योतिष्टोमो महाविधिः ॥ ६० ॥

तत्र प्रज्वलितो वह्निस्तस्मिन्त्यज वपुः स्वकम् ।

षडानीं सुपवित्रा त्वं सम्पूर्णाऽस्तु पाणस्तव ॥ ६१ ॥

अेतन्मया स्थापितं स्वाकार्यार्थं भो तपस्विनि ।

तद्गुरुष्व महाभागे याहि यज्ञे महामुनेः ।

कृत्वा छितं य देवेशस्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ६२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे सन्ध्यायस्त्रिवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥

२.२.६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.७. सप्तमोऽध्यायः । सन्ध्याया अरुन्धतीनामप्राप्तीर्वसिष्ठेन सः विवाहश्च ।

ब्रह्मोवाच ।

वरं दत्त्वा मुने तस्मिन् शम्भावन्तर्हिते तदा ।

सन्ध्यायगच्छत्तत्रैव यत्र मेधातिथिर्मुनिः ॥ १ ॥

तत्र शम्भोः प्रसादेन न उनाप्युपलक्षिता ।

सस्मार वर्णिनं तं वै स्वोपदेशकरं तपः ॥ २ ॥

वसिष्ठेन पुरा सा तु वर्णीभूत्वा महामुने ।

उपदिष्टा तपश्चर्तुं वचनात्परमेष्ठिनः ॥ ३ ॥

तमेव कृत्वा मनसा तपश्चर्योपदेशकम् ।

पतित्वेन तदा सन्ध्या ब्राह्मणं ब्रह्मचारिणम् ॥ ४ ॥

समिद्धेऽग्नौ महायज्ञे मुनिभिर्नोपलक्षिता ।

दृष्टा शम्भुप्रसादेन सा विवेश विधेः सुता ॥ ५ ॥

तस्याः पुरोडाशमयं शरीरं तत्क्षणात्ततः ।

दग्धं हव्यमयं गन्धं तस्तार यदलक्षितम् ॥ ६ ॥

वह्निस्तस्याः शरीरं तु दग्ध्वा सूर्यस्य माण्डलम् ।

शुद्धं प्रवेशयामास शम्भोरेवाज्ञया पुनः ॥ ७ ॥

सूर्यो द्र्यर्धं विभज्याथ तच्छरीरं तदा रथे ।

स्वके संस्थापयामास प्रीतये पितृदेवयोः ॥ ८ ॥

तदूर्ध्वभागस्तस्यास्तु शरीरस्य मुनीश्वर ।

प्रातःसन्ध्याभवत्सा तु अहोरात्रादिमध्यगा ॥ ९ ॥

तच्छेषभागस्तस्यास्तु अहोरात्रान्तमध्यगा ॥

सा सायमभवत्सन्ध्या पितृप्रीतिप्रदा सदा ॥ १० ॥

सूर्योदयात्तु प्रथमं यदा स्यादरुणोदयः ।
प्रातःसन्ध्या तदोदति देवानां प्रीतिकारिणी ॥ ११ ॥
अस्तं गते ततः सूर्ये शोणपद्मनिभे सदा ।
उदति सायंसन्ध्यापि पितृणां मोदकारिणी ॥ १२ ॥
तस्याः प्राणास्तु मनसा शम्भुनाथ दयालुना ।
दिव्येन तु शरीरेण चङ्किरे हि शरीरिणः ॥ १३ ॥
मुनेर्यज्ञावसाने तु सम्प्राप्ते मुनिना तु सा ।
प्राप्ता पुत्री वह्निमध्ये तप्तकाञ्चनसुप्रभा ॥ १४ ॥
तां जग्राह तदा पुत्रीं मुनिरामोदसंयुतः ।
यज्ञार्थं तां तु संस्नाप्य निजकोठे दधौ मुने ॥ १५ ॥
अरुन्धतीति तस्यास्तु नाम यङ्के मळामुनिः ।
शिष्यैः परिवृतस्तत्र मळामोदमवाप ह ॥ १६ ॥
न रुणद्धि यतो धर्मं सा कस्मादपि कारणात् ।
अतस्त्रिलोके विदितं नाम सम्प्राप तत्स्वयम् ॥ १७ ॥
यज्ञं समाप्य स मुनिः कृतकृत्यत्वाव-
मासाद्य सम्मदयुतस्तनयाप्रलम्भात् ।
तस्मिन्निजश्रमपदे सङ् शिष्यवर्गे-
स्तामेव सन्ततमशौ द्यते सुरर्षे ॥ १८ ॥
अथ सा ववृधे देवी तस्मिन्मुनिवराश्रमे ।
यन्द्रभागानदीतीरे तापसारण्यसंज्ञके ॥ १९ ॥
सम्प्राप्ते पञ्चमे वर्षे यन्द्रभागां तदा गुणैः ।
तापसारण्यमपि सा पवित्रमकरोत्सती ॥ २० ॥
विवाहं कारयामासुस्तस्या ब्रह्मसुतेन वै ।
वसिष्ठेन ष्यरुन्धत्या ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ॥ २१ ॥
तद्विवाहे मलोत्साहो बभूव सुभवर्धनः ।
सर्वे सुराश्च मुनयः सुभमापुः परं मुने ॥ २२ ॥
ब्रह्मविष्णुमहेशानां करनिस्सृततोयतः ।
सप्तनद्यः समुत्पन्नाः शिप्राधाः सुपवित्रकाः ॥ २३ ॥

અરુન્ધતી મહાસાધ્વી સાધ્વીનાં પ્રવરોત્તમા ।
વસિષ્ઠ પ્રાપ્ય સંરેજે મેઘાતિથિસુતા મુને ॥ ૨૪ ॥

યસ્થાઃ પુત્રાઃ સમુત્પન્નાઃ શ્રેષ્ઠાઃ શક્ત્યાદયઃ શુભાઃ ।
વસિષ્ઠ પ્રાપ્ય તં કાન્તં સંરેજે મુનિસત્તમ ॥ ૨૫ ॥

એવં સન્ધ્યાચરિત્રં તે કથિતં મુનિસત્તમ ।
પવિત્રં પરમં દિવ્યં સર્વકામકૃલપ્રદમ્ ॥ ૨૬ ॥

ય ઇદં શૃણુયાન્નારી પુરુષો વા શુભવ્રતઃ ।
સર્વાન્કામાનવાપ્નોતિ નાત્ર કાર્યા વિચારણા ॥ ૨૭ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં દ્વિતીયે સતીખણ્ડે અરુન્ધતીવસિષ્ઠવિવાહવર્ણનં નામ
સપ્તમોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૨.૭ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશઙ્કરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

॥ દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં દ્વિતીયઃ સતીખણ્ડે

૨.૨.૮. અષ્ટમોઽધ્યાયઃ । વસન્તસ્વરૂપવર્ણનમ્ ।

સૂત ઉવાચ ।

ઇત્યાકર્ણ્ય વચસ્તસ્ય બ્રહ્મણો હિ પ્રજાપતેઃ ।
પ્રસન્નમાનસો ભૂત્વા તં પ્રોવાચ સ નારદઃ ॥ ૧ ॥

નારદ ઉવાચ ।

બ્રહ્મન્ વિધે મહાભાગ વિષ્ણુશિષ્ય મહામતે ।
ધન્યસ્ત્વં શિવભક્તો હિ પરતત્વપ્રદર્શકઃ ॥ ૨ ॥

શ્રાવિતા સુકથા દિવ્યા શિવભક્તિવિવર્ધિની ।
અરુન્ધત્યાસ્તથા તસ્થાઃ સ્વરૂપાયાઃ પરે ભવે ॥ ૩ ॥

ઇદાનીં બ્રૂહિ ધર્મજ્ઞ પવિત્રં ચરિતં પરમ્ ।
શિવસ્ય પરપાપદ્મં મડ્ગલપ્રદમુત્તમમ્ ॥ ૪ ॥

ગૃહીતદારે કામે ચ હૃષ્ટે તેષુ ગતેષુ ચ ।
સન્ધ્યાયાં કિં તપસ્તમું ગતાયામભવત્તતઃ ॥ ૫ ॥

सूत उवाच ।

धृति श्रुत्वा वयस्तस्य ऋषेर्वै भावितात्मनः ।

सुप्रसन्नतरो भूत्वा ब्रह्मा वचनमब्रवीत् ॥ ६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु नारद विप्रेन्द्र तदेव यदितं शुभम् ।

शिवलीलान्वितं भक्त्या धन्यस्त्वं शिवसेवकः ॥ ७ ॥

अहं विमोहितस्तात यदैवान्तर्हितः पुरा ।

अचिन्तयं सदाहं तच्छम्भुवाक्यविषादितः ॥ ८ ॥

चिन्तयित्वा चिरं चित्ते शिवमायाविमोहितः ।

शिवे येषामकार्षं हि तच्छृणुष्व वदामि ते ॥ ९ ॥

अथाहमगमं तत्र यत्र दक्षादयः स्थिताः ।

सरतिं मदनं दृष्ट्वा समदोऽहं हि किञ्चन ॥ १० ॥

दक्षमाभाष्य सुप्रीत्या परान्युत्रांश्च नारद ।

अवोचं वचनं सोऽहं शिवमायाविमोहितः ॥ ११ ॥

ब्रह्मोवाच ।

उे दक्ष उे मरीच्याधाः सुताः शृणुत मद्रथः ।

श्रुत्वोपायं विधेयं हि मम कष्टापनुत्तये ॥ १२ ॥

कान्ताभिलाषमात्रं मे दृष्ट्वा शम्भुरगर्हयत् ।

मां य युष्मान्महायोगी धिक्कारं कृतवान्बहु ॥ १३ ॥

तेन दृग्भासितमोऽहं लभेऽहं शर्म न क्वचित् ।

यथा गृह्णातु कान्तां स स यतः कार्यं अेव हि ॥ १४ ॥

यथा गृह्णातु कान्तां स सुभी स्यां दृग्भवर्जितः ।

दुर्लभः स तु कामो मे परं मन्ये विचारतः ॥ १५ ॥

कान्ताभिलाषमात्रं मे दृष्ट्वा शम्भुरगर्हयत् ।

मुनीनां पुरतः कस्मात्स कान्तां सद्ग्राहीष्यति ॥ १६ ॥

का वा नारी त्रिलोकैऽस्मिन् या भवेत्तन्मनःस्थिता ।

योगमार्गमवज्ञाप्य तस्य मोहं करिष्यति ॥ १७ ॥

मन्मथोऽपि समर्थो नो भविष्यत्यस्य मोहने ।

नितान्तयोगी रामाणां नामापि सलते न सः ॥ १८ ॥

परिग्रहं विना चैव उरेण कथयादिना ।

मध्यमा य भवेत्सृष्टिस्तद्वाया नान्यवारिता ॥ १९ ॥

भुवि केचिद्भविष्यन्ति मम वध्या मडासुराः ।

वध्याः केचिद्धरेर्नूनं केचिच्छम्भोरुपायतः ॥ २० ॥

संसारविमुग्धे शम्भौ तथैकान्तविरागिणि ।

अस्मादृते न कर्मान्यत् करिष्यति न संशयः ॥ २१ ॥

धृत्युक्त्वा तनयांश्चाहं दक्षादीन् सुनिरीक्ष्य य ।

सरतिं मदनं तत्र सानन्दमगदं ततः ॥ २२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

मत्पुत्रवर काम त्वं सर्वथा सुभदायकः ।

मद्भयः शृणु सुप्रीत्या स्वपत्न्या पितृवत्सल ॥ २३ ॥

अनया सल्यारिण्या राजसे त्वं मनोभव ।

ओषा य भवता पत्या युक्ता संशोभते भृशम् ॥ २४ ॥

यथा स्त्रिया लृषीकेशो हरिणा सा यथा रमा ।

क्षणादा विधुना युक्ता तथा युक्तो यथा विधुः ॥ २५ ॥

तथैव युवयोः शोभा दाम्पत्यं य पुरस्कृतम् ।

अतस्त्वं जगतः केतुर्विश्वकेतुर्भविष्यसि ॥ २६ ॥

जगद्धिताय वत्स त्वं मोलयस्व पिनाकिनाम् ।

यथाशु सुमनः शम्भुः कुर्याद्धारप्रतिग्रहम् ॥ २७ ॥

विजने स्निग्धदेशे तु पर्वतेषु सरःसु य ।

यत्र यत्र प्रयातीशस्तत्र तत्रानया सल ॥ २८ ॥

मोलय त्वं यतात्मानं वनिताविमुग्धं हरम् ।

त्वदृते विधेते नान्यः कश्चिदस्य विमोहकः ॥ २९ ॥

भूते उरे सानुरागे भवतोऽपि मनोभव ।

शापोपशान्तिर्भविता तस्मादात्महितं कुरु ॥ ३० ॥

सानुरागो वरारोहं यदीच्छति मलेश्वरः ।

तदा भवोऽपि योग्यार्थस्त्वां य सन्तारयिष्यति ॥ ३१ ॥

तस्माज्जयाद्वितीयस्त्वं यतस्व ङरमोङने ।
विश्वस्य भव केतुस्त्वं मोहयित्वा मङ्गेश्वरम् ॥ ३२ ॥

ब्रह्मोवाच ।
एति श्रुत्वा वयो मे हि जनकस्य जगत्प्रभोः ।
उवाच मन्मथस्तथ्यं तदा मां जगतां पतिम् ॥ ३३ ॥

मन्मथ उवाच ।
करिष्येऽहं तव विभो वयनाच्छम्भुमोहनम् ।
किं तु योषिन्ममास्त्रं मे तत्कान्तां भगवन् सृज ॥ ३४ ॥
मया सम्मोहिते शम्भौ यथा तस्यानुमोहनम् ।
कर्तव्यमधुना धातस्तत्रोपायं परं कुरु ॥ ३५ ॥

ब्रह्मोवाच ।
अेवंवादिनि कन्दर्पे धाताहं स प्रजापतिः ।
कथा सम्मोहनीयोसाविति चिन्तामयामहम् ॥ ३६ ॥
चिन्ताविष्टस्य मे तस्य निःश्वासो यो विनिःसृतः ।
तस्माद्भ्रसन्तः सञ्जातः पुष्पव्रातविभूषितः ॥ ३७ ॥

शोणराज्जुवसङ्काशः कुल्लतामरसेक्षाणः ।
सन्ध्योद्विताभाण्डशशिप्रतिमास्यः सुनासिकः ॥ ३८ ॥
शाङ्गवच्यरणावर्तः श्यामकुञ्चितमूर्धजः ।
सन्ध्यांशुमालिसदृशः कुण्डलद्रयमण्डितः ॥ ३९ ॥

प्रमत्तेभगतिः पीनायतदोरुन्नतांसकः ।
कम्बुग्रीवः सुविस्तीर्णलुद्वयः पीनसन्मुष्पः ॥ ४० ॥
सर्वाङ्गसुन्दरः श्यामः सम्पूर्णाः सर्वलक्षणैः ।
दर्शनीयतमः सर्वमोहनः कामवर्धनः ॥ ४१ ॥

अेतादृशे समुत्पन्ने वसन्ते कुसुमाकरे ।
ववौ वायुः सुसुरभिः पादपा अपि पुष्पिताः ॥ ४२ ॥
पिका विनेदुः शतशः पञ्चमं मधुरस्वनाः ।
प्रकुल्लपद्मा अभवन्सरस्यः स्वच्छपुष्कराः ॥ ४३ ॥

तमुत्पन्नमहं वीक्ष्य तदा तादृशमुत्तमम् ।
छिरण्यगर्भो मदनमगदं मधुरं वयः ॥ ४४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवं स मन्मथनिभः सदा सल्यरोऽभवत् ।
आनुकूल्यं तव कृते सर्वं देवः कश्चिद्यति ॥ ४५ ॥

यथाग्नेः पवनो मित्रं सर्वत्रोपकश्चिद्यति ।
तथायं भवतो मित्रं सदा त्वामनुयास्यति ॥ ४६ ॥

वसतेरन्तर्द्वेतुत्वाद्भ्रसन्ताप्यो भवत्वयम् ।
तवानुगमनं कर्म तथा लोकानुरञ्जनम् ॥ ४७ ॥

असौ वसन्तशूङ्गारो वासन्तो मलयानिलः ।
भवेत्तु सुहृदो भावः सदा त्वद्भ्रशवर्तिनः ॥ ४८ ॥

विष्णोकाद्यास्तथा डावाश्चतुष्पष्टिकलास्तथा ।
रत्याः कुर्वन्तु सौहृदं सुहृदस्ते यथा तव ॥ ४९ ॥

ओभिः सल्यरैः काम वसन्ताप्रमुषैर्भवान् ।
मोडयस्व मलादेवं रत्या सल मलोद्यमः ॥ ५० ॥

अहं तां कामिनीं तात भावयिष्यामि यत्नतः ।
मनसा सुवियार्यैव या हरं मोडयिष्यति ॥ ५१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवमुक्तो मया कामः सुरज्येष्ठेन उर्षितः ।
ननाम यरणौ मेऽपि स पत्नीसहितस्तदा ॥ ५२ ॥

दक्षं प्राणभ्य तान् सर्वाभानसानभिवाद्य य ।
यत्रात्मा गतवान् शम्भुस्तस्थानं मन्मथो ययौ ॥ ५३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां सतीयस्त्रिं द्वितीये सतीभाण्डे वसन्तस्वयंपवर्णनं
नामाष्टमोऽध्यायः ॥ २.२.८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.८. नवमोऽध्यायः । कामप्रभाव मारगणोत्पत्तिश्च ।

ब्रह्मोवाच ।

तस्मिन् गते सानुचरे शिवस्थानं य मन्मथे ।

यस्मिन्मभवस्त्रिं तच्छृणुष्व मुनीश्वर ॥ १ ॥

गत्वा तत्र मलावीरो मन्मथो मोडकारकः ।

स्वप्रभावं ततानाशु मोडयामास प्राणिनः ॥ २ ॥

वसन्तोऽपि प्रभावं स्वं यकार डरमोडनम् ।

सर्वे वृक्षा ऐकद्वैव प्रकुल्ला अभवन्मुने ॥ ३ ॥

विविधान्कृतवान्यत्नान् रत्या सड मनोभवः ।

शुवाः सर्वे वशं याताः सगणेशः शिवो न हि ॥ ४ ॥

समधोर्मदनस्यासन्प्रयासा निष्कृला मुने ।

जगाम स निजस्थानं निवृत्य विमदस्तदा ॥ ५ ॥

कृत्वा प्राणामं विधये मध्यं गद्गदया गिरा ।

उवाच मदनो मां योदासीनो विमदो मुने ॥ ६ ॥

काम उवाच ।

ब्रह्मन् शम्भुर्भोडनीयो न वै योगपरायणः ।

न शक्तिर्मम नान्यस्य तस्य शम्भोर्हि भोडने ॥ ७ ॥

समित्रेण मया ब्रह्मन्नुपाया विविधाः कृताः ।

रत्या सडाभिलास्ते य निष्कृला अभवन् शिवे ॥ ८ ॥

शृणु ब्रह्मन्मथास्माभिः कृता हि डरमोडने ।

प्रयासान् विविधाँस्तात गदतस्तान्मुने मम ॥ ९ ॥

यदा समाधिमाश्रित्य स्थितः शम्भुर्नियन्त्रितः ।

तदा सुगन्धिवातेन शीतलेनातिवेगिना ॥ १० ॥

उद्वेजयामि रुद्रं स्म नित्यं मोडनकारिणा ।

प्रयत्नतो मलादिवं समाधिस्थं त्रिलोचनम् ॥ ११ ॥

स्वसायकांस्तथा पञ्च समादाय शरासनम् ।

तस्याभितो ब्रमतस्तु मोडयंस्तद्गणानडम् ॥ १२ ॥

मम प्रवेशमात्रेण सुवश्याः सर्वजन्तवः ।
अभवद्विकृतो नैव शङ्करः सगणः प्रभुः ॥ १३ ॥
यदा छिभवतः प्रस्थं स गतः प्रमथाधिपः ।
तत्रागतस्तदैवालं सरतिः समधुर्विधे ॥ १४ ॥
यदा मेरुं गतो रुद्रो यदा वा नागकेशरम् ।
कैलासं वा यदा यातस्तत्रालं गतवांस्तदा ॥ १५ ॥
यदा त्यक्तसमाधिस्तु उरस्तस्थौ कदायन ।
तदा तस्य पुरश्चक्रयुगं रथितवानलम् ॥ १६ ॥
तस्य भ्रूयुगलं ब्रह्मन् उवावावयुतं मुहुः ।
नानाभावानकार्षीत्य दाम्पत्यकममुत्तमम् ॥ १७ ॥
नीलकण्ठं महादेवं सगणं तत्पुरःस्थिताः ।
अकार्षुर्मूर्च्छितं भावं मृगाश्च पक्षिणस्तथा ॥ १८ ॥
मयूरमिथुनं तत्राकार्षीद्भावं रसोत्सुकम् ।
विविधां गतिमाश्रित्य पार्श्वे तस्य पुरस्तथा ॥ १९ ॥
नालभद् विवरं तस्मिन् कदाचिदपि मथ्यरः ।
सत्यं ब्रवीमि लोकेश मम शक्तिर्न मोहने ॥ २० ॥
मधुराध्यकरोत्सुर्न युक्तं यत्तस्य मोहने ।
तच्छृणुष्व महाभाग सत्यं सत्यं वदाम्यलम् ॥ २१ ॥
यम्पकान्केशरान्बालान्कारणान्पाटलांस्तथा ।
नागकेशरपुत्रागान्द्विशुकाञ्छेतकान् वरान् ॥ २२ ॥
मालतीमल्लिकापर्णाभारान्दुरभकांस्तथा ।
उत्सुल्लयति तत्र स्म यत्र तिष्ठति वै हरः ॥ २३ ॥
सरांस्युत्सुल्लपद्मानि वीजयन् मलयानिलैः ।
यत्नात्सुगन्धीन्यकरोदतीव गिरिशाम्रमे ॥ २४ ॥
लताः सर्वाः सुमनसो धत्तूराङ्कुरसञ्चयाः ।
वृक्षाङ्कं चिरभावेन वेष्टयन्ति स्म तत्र य ॥ २५ ॥
तान्वृक्षांश्च सुपुष्पौघान् तैः सुगन्धिसमीरणैः ।
दृष्ट्वा कामवशं याता मुनयोऽपि परे डिमु ॥ २६ ॥

अेवं सत्यपि शम्भोर्न दृष्टं मोडस्य कारणम् ।
 भावमात्रमकार्षीन्त्रो कोपो मय्यपि शङ्करः ॥ २७ ॥
 एति सर्वमलं दृष्ट्वा ज्ञात्वा तस्य य भावनाम् ।
 विमुण्डोऽलं शम्भुमोडान्नियतं ते वदाम्यलम् ॥ २८ ॥
 तस्य त्यक्तसमाधेस्तु क्षणं नो दृष्टिगोचरे ।
 शङ्कनुयामो वयं स्थातुं तं रुद्रं को विमोडयेत् ॥ २९ ॥
 ज्वलदग्निप्रकाशाक्षं जटाराशिकरालिनम् ।
 शङ्कुगिणं वीक्ष्य कः स्थातुं ब्रह्मन् शङ्कन्ति तत्पुरः ॥ ३० ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 मनोभववयश्चेत्थं श्रुत्वालं यतुराननः ।
 विवक्षुरपि नावोयं चिन्ताविष्टोऽभवत् तदा ॥ ३१ ॥
 मोडनेऽलं समर्थो न उरस्येति मनोभवः ।
 वयः श्रुत्वा मडादुःखान्निरश्चसमलं मुने ॥ ३२ ॥
 निश्चासमारुता मे छि नानारुपा मडाभवाः ।
 जाता गाणा लोलजिह्वा लोलाश्चातिभयङ्कराः ॥ ३३ ॥
 अवाद्यन्त ते सर्वे नानावाधानसङ्ख्यकान् ।
 पटलादिगाणास्तांस्तान् विकरालान्मडारवान् ॥ ३४ ॥
 अथ ते मम निःश्वाससम्भवाश्च मडागाणाः ।
 मारयश्छेद्येत्युर्ब्रह्मणो मे पुरः स्थिताः ॥ ३५ ॥
 तेषां तु वदतां तत्र मारयश्छेद्येति माम् ।
 वयः श्रुत्वा विधिं कामः प्रवक्तुमुपयङ्गमे ॥ ३६ ॥
 मुनेऽथ मां समाभाष्य तान् दृष्ट्वा मदनो गणान् ।
 उवाच वारयन् ब्रह्म-गाणानामग्रतः स्मरः ॥ ३७ ॥
 काम उवाच ।
 डे ब्रह्मन् डे प्रजानाथ सर्वसृष्टिप्रवर्तक ।
 उत्पन्नाः क एमे वीरा विकराला भयङ्कराः ॥ ३८ ॥
 डिं कर्मेते कश्चिन्ति कुत्र स्थास्यन्ति वा विधे ।

किन्नामधेया अते तद्दद तत्र नियोजय ॥ ३९ ॥

नियोजय तान्निजे कृत्ये स्थानं दत्त्वा य नाम य ।

मामाज्ञापय देवेश कृपां कृत्वा यथोचिताम् ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति तद्वाक्यमाकर्ण्य मुनेऽहं लोकाकारकः ।

तमवोयं ह मदनं तेषां कर्मादिकं दिशन् ॥ ४१ ॥

अेत उत्पन्नमात्रा हि मारयेत्यवदन् वयः ।

मुहुर्मुहुर्दुरतोऽभीषां नाम मारेति जायताम् ॥ ४२ ॥

सदैव विघ्नं जन्तूनां करिष्यन्ति गणा एमे ।

विना निजार्थनं काम नानाकामरतात्मनाम् ॥ ४३ ॥

तवानुगमनं कर्म मुप्यमेषां मनोभव ।

सहायिनो भविष्यन्ति सदा तव न संशयः ॥ ४४ ॥

यत्र यत्र भवान् याता स्वकर्मार्यं यदा यदा ।

गन्तारस्तत्र तत्रैते सहायार्थं तदा तदा ॥ ४५ ॥

चित्तभ्रान्तिं करिष्यन्ति त्वदस्त्रवशवर्तिनाम् ।

ज्ञानिनां ज्ञानमार्गं च विघ्नयिष्यन्ति सर्वथा ॥ ४६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकर्ण्य वयो मे हि सरतिः स मनोभवः ।

किञ्चित्प्रसन्नवदनो बभूव मुनिसत्तम ॥ ४७ ॥

श्रुत्वा तेऽपि गणाः सर्वे मदनं मां च सर्वतः ।

परिवार्य यथाकामं तस्थुस्तत्र निजाकृतिम् ॥ ४८ ॥

अथ ब्रह्मा स्मरं प्रीत्यागदं मे कुरु शासनम् ।

ओम्भिः सदैव गच्छ त्वं पुनश्च हरमोहने ॥ ४९ ॥

मन आधाय यत्नानि कुरु मारगणैः सह ।

मोहो भवेद्यथा शम्भोर्दरिद्राहण्डे तवे ॥ ५० ॥

एत्याकर्ण्य वयः कामः प्रोवाच वयनं पुनः ।

देवर्षे गौरवं मत्वा प्राम्य विनयेन माम् ॥ ५१ ॥

काम उवाच ।

मया सम्यक् कृतं कर्म मोक्षने तस्य यत्नतः ।
तन्मोक्षो नाभवत्तात न भविष्यति नाधुना ॥ ५२ ॥
तव वाग्गौरवं मत्वा दृष्ट्वा मारगणानपि ।
गमिष्यामि पुनस्तत्र सदारोऽहं त्वदाज्ञया ॥ ५३ ॥
मनो निश्चितमेतद्धि तन्मोक्षो न भविष्यति ।
भस्म कुर्यान्न मे देहमिति शङ्कास्ति मे विधे ॥ ५४ ॥
धृत्युक्त्वा समधुः कामः सरतिः सभयस्तदा ।
यथौ मारगणैः सार्धं शिवस्थानं मुनीश्वर ॥ ५५ ॥
पूर्ववत् स्वप्नमावं य यङ्के मनसिजस्तदा ।
बहुपायं स हि मधुर्विविधां बुद्धिमावहन् ॥ ५६ ॥
उपायं स यकाराति तत्र मारगणोऽपि य ।
मोक्षोऽभवन्न वै शम्भोरपि कश्चित्परात्मनः ॥ ५७ ॥
निवृत्त्य पुनरायातो मम स्थानं स्मरस्तदा ।
आसीन्मारगणोऽगर्वोऽहर्षो मेऽपि पुरस्थितः ॥ ५८ ॥
कामः प्रोवाच मां तात प्रणम्य य निरुत्सवः ।
स्थित्वा मम पुरोऽगर्वो मारैश्च मधुना तदा ॥ ५९ ॥
कृतं पूर्वाह्निकतः कर्म तन्मोक्षने विधे ।
नाभवत्तस्य मोक्षोऽपि कश्चिद्दधानरतात्मनः ॥ ६० ॥
न दग्धा मे तनुश्चैव तत्र तेन दयालुना ।
कारणं पूर्वपुण्यं य निर्विकारः स वै प्रभुः ॥ ६१ ॥
येद्भरस्ते हरो भार्या गृहीयादिति पद्मज ।
परोपायं कुरु तदा विगर्वं धृति मे मतिः ॥ ६२ ॥
ब्रह्मोवाच ।
धृत्युक्त्वा सपरीवारो यथौ कामः स्वमाश्रमम् ।
प्रणम्य मां स्मरन् शम्भुं गर्वहं दीनवत्सलम् ॥ ६३ ॥
धृति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां सतीष्वः सत्युपाख्याने कामप्रभावमारगणोत्पत्तिवर्णनं नाम
नवमोऽध्यायः ॥ २.२.९ ॥
॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाष्ये

२.२.१०. दशमोऽध्यायः । ब्रह्मविष्णुसंवादः ।

नारद उवाच ।

ब्रह्मन् विधे महाभाग धन्यस्त्वं शिवसक्तधीः ।

कथितं सुचरित्रं ते शङ्करस्य परात्मनः ॥ १ ॥

निजाश्रमे गते कामे सगणो सरतौ ततः ।

डिमासीत्किमकार्षीस्त्वं तश्चरित्रं वदाधुना ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शङ्कु नारद सुप्रीत्या चरित्रं शशिमौलिनः ।

यस्य श्रवणमात्रेण निर्विकारो भवेन्नरः ॥ ३ ॥

निजाश्रमं गते कामे परिवारसमन्विते ।

यद् बभूव तदा जातं तच्चरित्रं निबोध मे ॥ ४ ॥

नष्टोऽभून्नारद मद्यो विस्मयोऽभूच्च मे हृदि ।

निरानन्दस्य य मुनेऽपूर्वो निजमनोरथे ॥ ५ ॥

अशोचं बहुधा यित्ते गृहीयात्स कथं स्त्रियम् ।

निर्विकारो जितात्मा स शङ्करो योगतत्परः ॥ ६ ॥

एत्थं विचार्य बहुधा तदाहं विमद्यो मुने ।

हरिं तं सोऽस्मरं भक्त्या शिवात्मानं स्वदेहदम् ॥ ७ ॥

अस्तवं य शुभस्तोत्रैर्दीनवाङ्मसमन्वितैः ।

तच्छ्रुत्वा भगवानाशु बभूवाविर्छि मे पुरा ॥ ८ ॥

यत्तुर्भुजोऽरविन्दोक्षः शङ्खपद्मगदाधरः ।

वसन्तीतपटः श्यामतनुर्भक्तप्रियो हरिः ॥ ९ ॥

तं दृष्ट्वा तादृशमहं सुशरण्यं मुहुर्मुहुः ।

अस्तवं य पुनः प्रेम्णा बाष्पगद्गदया गिरा ॥ १० ॥

हरिराकण्यं तत्स्तोत्रं सुप्रसन्न उवाच माम् ।

दुःखला निजभक्तानां ब्रह्माणं शरणं गतम् ॥ ११ ॥

हरिरुवाच ।

विधे ब्रह्मन् महाप्राज्ञ धन्यस्त्वं लोककारक ।

किमर्थं स्मरणं मेऽद्य कृतं य किञ्चित् नुतिः ॥ १२ ॥

किं जातं ते महद्दुःखं मद्ये तद्गदाधुना ।

शमयिष्यामि तत्सर्वं नात्र कार्या विचारणा ॥ १३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति विषणोर्वचः श्रुत्वा किञ्चिद्दुःखसिताननः ।

अवोचं वचनं विषणुं प्रणम्य सुकृताञ्जलिः ॥ १४ ॥

देवदेव रमानाथ मद्भार्या शृणु मानद ।

श्रुत्वा य करुणां कृत्वा हर दुःखं कमावह ॥ १५ ॥

रुद्रसम्मोहनार्थं हि कामं प्रेषितवानहम् ।

परिवारयुतं विषणो समारमयुबान्धवम् ॥ १६ ॥

यद्गुस्ते विविधोपायान् निष्कृत्वा अलवञ्च ते ।

नालवत्तस्य सम्मोहो योगिनः समदर्शिनः ॥ १७ ॥

एत्याकण्य वयो मे स हरिर्मां प्राह विस्मितः ।

विज्ञाताम्बिलदो ज्ञानी शिवतत्त्वविशारदः ॥ १८ ॥

विषणुरुवाच ।

कस्माद्धेतोरिति मतिस्तव जाता पितामह ।

सर्वं विचार्य सुधिया ब्रह्मन् सत्यं हि तद्गद ॥ १९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु तात यत्रिं तत् तव माया विमोहिनी ।

तदधीनं जगत्सर्वं सुषुप्तुःप्रादितत्परम् ॥ २० ॥

यथैव प्रेषितश्चालं पापं कर्तुं समुद्यतः ।

आसं तच्छृणु देवेश वदामि तव शासनात् ॥ २१ ॥

सृष्टिप्रारम्भसमये दश पुत्रा हि जज्ञिरे ।

दक्षाधास्तनया चैका वाग्भवाप्यतिसुन्दरी ॥ २२ ॥

धर्मो वक्षःस्थलात्कामो मनसोऽन्योऽपि देवतः ।

जातास्तत्र सुतां दृष्ट्वा मम मोडोऽभवद्दरे ॥ २३ ॥

कुदृष्ट्या तां समद्राक्षं तव मायाविमोहितः ।
तत्क्षणाद्दर आगत्य मामनिन्दत्सुतानपि ॥ २४ ॥

घिष्कारं कृतवान् सर्वान् निजं मत्वा परं प्रभुम् ।
ज्ञानिनं योगिनं नाथं भोगिनं विजितेन्द्रियम् ॥ २५ ॥

पुत्रो भूत्वा मम उरेऽनिन्दन्मां य समक्षतः ।
एति दुःखं मलन्मे हि तद्दुक्तं तव सन्निधौ ॥ २६ ॥

गृहीयाद्यदि पत्नीं स स्यां सुधी नष्टदुःखधीः ।
अेतदर्थं समायातः शरणं तव केशव ॥ २७ ॥

ब्रह्मोवाच ।
एत्याकण्य वयो मे हि ब्रह्मणो मधुसूदनः ।
विडस्य मां द्रुतं प्राड उर्षयन्भवकारकम् ॥ २८ ॥

विष्णुरुवाच ।
विधे शृणु हि मद्भाक्यं सर्वं ब्रमनिवारणम् ।
सर्वं वेदागमादीनां सम्मतं परमार्थतः ॥ २९ ॥

मडामूढमतिश्चाद्य सञ्जातोऽसि कथं विधे ।
वेदवक्त्रापि निभिललोडकतां हि दुर्मतिः ॥ ३० ॥

जऽतां त्यज मन्दात्मन् कुरु त्वं नेदृशीं मतिम् ।
किं ब्रुवन्त्यभिला वेदाः स्तुत्या तत्स्मर सद्भिया ॥ ३१ ॥

रुद्रं जानासि दुर्बुद्धे स्वसुतं परमेश्वरम् ।
वेदवक्त्रापि विज्ञानं विस्मृतं तेऽभिलं विधे ॥ ३२ ॥

शङ्करं सुरसामान्यं मत्वा द्रोढं करोषि हि ।
सुबुद्धिर्विगता तेऽद्याविर्भूता कुमतिस्तथा ॥ ३३ ॥

तत्त्वसिद्धान्तमाप्यातं शृणु सद्बुद्धिमावळ ।
यथार्थं निगमाप्यातं निर्णीय भवकारकम् ॥ ३४ ॥

शिवः सर्वस्वकर्ता हि भर्ता उर्ता परात्परः ।
परब्रह्म परेशश्च निर्गुणो नित्य एव य ॥ ३५ ॥

अनिर्देश्यो निर्विकारः परमात्माद्भयोऽभ्युतः ।

अनन्तोऽन्तकरः स्वामी व्यापकः परमेश्वरः ॥ ३६ ॥

सृष्टिस्थितिविनाशानां कर्ता त्रिगुणभाविभुः ।

ब्रह्मविष्णुमहेशाभ्यो रजः सत्त्वतमः परः ॥ ३७ ॥

मायाभिन्नो निरीडश्च मायो मायाविशारदः ।

सगुणोऽपि स्वतन्त्रश्च निजानन्दोऽविकल्पकः ॥ ३८ ॥

आत्मारामो हि निर्द्वन्द्वो भक्ताधीनःसुविग्रहः ।

योगी योगरतो नित्यं योगमार्गप्रदर्शकः ॥ ३९ ॥

गर्वापहारी लोकेशः सर्वदा दीनवत्सलः ।

अेतादृशो हि यः स्वामी स्वपुत्रं मन्यसे हि तम् ॥ ४० ॥

ईदृशं त्यज कुज्ञानं शरणं व्रज तस्य वै ।

भज सर्वार्त्मना शम्भुं सन्तुष्टः शं विधास्यति ॥ ४१ ॥

गृहीयाच्छङ्करः पत्नीं विचारो लृष्टिं येत्तव ।

शिवामुद्दिश्य सुतपः कुरु ब्रह्मन् शिवं स्मरन् ॥ ४२ ॥

कुरु ध्यानं शिवायात्स्वं काममुद्दिश्य तं लृष्टिं ।

सा येत्प्रसन्ना देवेशी सर्वं कार्यं विधास्यति ॥ ४३ ॥

कृत्वावतारं सगुणं यद्वि स्यान्मानुषी शिवा ।

कस्यचित्तनया लोके सा तत्पत्नी भवेद् ध्रुवम् ॥ ४४ ॥

दक्षमाज्ञापय ब्रह्मन् तपः कुर्यात्प्रयत्नतः ।

तामुत्पादयितुं पत्नीं शिवार्थं भक्तिततः स्वतः ॥ ४५ ॥

भक्ताधीनौ य तौ तात सुविज्ञेयौ शिवाशिवौ ।

स्वेच्छया सगुणौ जातौ परब्रह्मस्वरूपिणौ ॥ ४६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा तत्क्षणं मेशः शिवं सस्मार स्वप्रभुम् ।

कृपया तस्य सम्प्राप्य ज्ञानमूये य मां ततः ॥ ४७ ॥

विष्णुरुवाच ।

विधे स्मर पुरोक्तं यद्भयनं शङ्करेण य ।

प्रार्थितेन यदावास्यामुत्पन्नाभ्यां तद्विच्छया ॥ ४८ ॥

विस्मृतं तव तत्सर्वं धन्या या शाश्वती परा ।

तथा सम्मोहितं सर्वं दृर्विज्ञेया शिवं विना ॥ ४८ ॥

यदा हि सगुणो जातः स्वेष्यया निर्गुणः शिवः ।
मामुत्पाद्य ततस्त्वां य स्वशक्त्या सुविदारकृत् ॥ ५० ॥

उपादिदेश त्वां शम्भुः सृष्टिकार्यं तदा प्रभुः ।
तत्पालनं य मां ब्रह्मन् सोमः सूतिकरोऽव्ययः ॥ ५१ ॥

तदा वां वेश्म सम्प्राप्तौ साञ्जली नतमस्तकौ ।
भव त्वमसि सर्वेशोऽवतारी गुणरूपधृक् ॥ ५२ ॥

धृत्युक्तः प्राड स स्वामी विडस्थ करुणान्वितः ।
दिवमुद्गीक्ष्य सुप्रीत्या नानावीलाविशारदः ॥ ५३ ॥

मद्रूपं परमं विषणो ष्टदृशं व्यङ्गतो विधेः ।
प्रकटीभविता लोके नाम्ना रुद्रः प्रकीर्तितः ॥ ५४ ॥

पूर्वरूपः स मे पूज्यः सदा वां सर्वकामकृत् ।
लयकर्ता गुणाध्यक्षो निर्विशेषः सुयोगकृत् ॥ ५५ ॥

त्रिदेवा अपि मे रूपं उरः पूर्णो विशेषतः ।
उभाया अपि रूपाणि भविष्यन्ति त्रिधा सुतौ ॥ ५६ ॥

लक्ष्मीर्नाम उरेः पत्नी ब्रह्मपत्नी सरस्वती ।
पूर्वरूपा सती नाम रुद्रपत्नी भविष्यति ॥ ५७ ॥

विषणुरुवाच ।
धृत्युक्तवान्तर्हितो जातः कृपां कृत्वा मधेश्वरः ।
अभूतां सुम्भिनावावां स्वस्वकार्यपरायणौ ॥ ५८ ॥

समयं प्राप्य सस्त्रीकावावां ब्रह्मन्न शङ्करः ।
अवतीर्णः स्वयं रुद्रनामा कैलाससंश्रयः ॥ ५९ ॥

अवतीर्णा शिवाभूत्सा सती नाम प्रजेश्वर ।
तदुत्पादनउेतोर्हि यत्नोऽतः कार्यं भवे वै ॥ ६० ॥

धृत्युक्तवान्तर्दधे विषणुः कृत्वा स करुणां पराम् ।
प्राप्नुवं प्रमुदं याथ व्यधिकं गतमत्सरः ॥ ६१ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां द्वितीये सतीभाण्डे ब्रह्मविषणुसंवाद्यो नाम दशमोऽध्यायः ॥
२.२.१० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.११. अेकादशोऽध्यायः । दृर्गास्तुतिर्ब्रह्मवरप्राप्तिश्च ।

नारद उवाच ।

ब्रह्मन् तात महाप्राज्ञ वद नो वदतां वर ।

गते विषण्णौ किमभवदकार्षीत्किं विधे भवान् ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

विप्रनन्दनवर्य त्वं सावधानतया शृणु ।

विषण्णौ गते भगवति यदकार्षमहं भव ॥ २ ॥

विधाविधात्मिकां शुद्धां परब्रह्मस्वरूपिणीम् ।

स्तौमि देवीं जगद्धात्रीं दृर्गां शम्भुप्रियां सदा ॥ ३ ॥

सर्वत्र व्यापिनीं नित्यां निरालम्बां निराकुलाम् ।

त्रिदेवजननीं वन्दे स्थूलस्थूलामरूपिणीम् ॥ ४ ॥

त्वं चितिः परमानन्दा परमात्मस्वरूपिणी ।

प्रसन्ना भव देवेशि मत्कार्यं कुरु ते नमः ॥ ५ ॥

अेवं संस्तूयमाना सा योगनिद्रा मया मुने ।

आविर्बभूव प्रत्यक्षं देवर्षे चण्डिका मम ॥ ६ ॥

स्निग्धाञ्जनद्युतिश्चारुरुपा द्रिव्ययतुर्भुजा ।

सिंहस्था वरहस्ता च मुक्तामणिकथोत्कटा ॥ ७ ॥

शरदिन्द्रानना शुभ्रचन्द्रमाला त्रिलोचना ।

सर्वावयवरम्या च कमलाङ्घ्रिनभद्युतिः ॥ ८ ॥

समक्षं तामुमां वीक्ष्य मुने शक्तिं शिवस्य हि ।

भक्त्या विनततुङ्गांशः प्रास्तवं सुप्रणम्य वै ॥ ९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

નમો નમસ્તે જગતઃપ્રવૃત્તિ-
 નિવૃત્તિરૂપે સ્થિતિસર્ગરૂપે ।
 ચરાચરાણાં ભવતી સુશક્તિઃ
 સનાતની સર્વવિમોહનીતિ ॥ ૧૦ ॥

યા શ્રીઃ સદા કેશવમૂર્તિમાલા
 વિશ્વમ્ભરા યા સકલં બિભર્તિ ।
 યા ત્વં પુરા સૃષ્ટિકરી મહેશી
 હર્ત્રી ત્રિલોકસ્ય પરા ગુણેભ્યઃ ॥ ૧૧ ॥

યા યોગિનાં વૈ મહિતા મનોજ્ઞા
 સા ત્વં નમસ્તે પરમાણુસારે ।
 યમાદિપૂતે હૃદિ યોગિનાં યા
 યા યોગિનાં ધ્યાનપથે પ્રતીતા ॥ ૧૨ ॥

પ્રકાશશુદ્ધ્યાદિયુતા વિરાગા
 સા ત્વં હિ વિદ્યા વિવિધાવલમ્બા ।
 કૂટસ્થમવ્યક્તમનન્તરૂપં
 ત્વં બિભ્રતી કાલમયી જગન્તિ ॥ ૧૩ ॥

વિકારબીજં પ્રકરોષિ નિત્યં
 ગુણાન્વિતા સર્વજનેષુ નૂનમ્ ।
 ત્વં વૈ ગુણાનાં ચ શિવે ત્રયાણાં
 નિદાનભૂતા ચ તતઃ પરાસિ ॥ ૧૪ ॥

સત્ત્વં રજસ્તામસ ઇત્યમીષાં
 વિકારહીના સભુવસ્તુરીયા ।
 સા ત્વં ગુણાનાં જગદેકહેતું
 બ્રહ્માન્તરામ્ભસિ ચાત્સિ પાસિ ॥ ૧૫ ॥

અશેષજગતાં બીજે જ્ઞેયજ્ઞાનસ્વરૂપિણિ ।
 જગદ્ધિતાય સતતં શિવપત્નિ નમોઽસ્તુ તે ॥ ૧૬ ॥

ઇત્યાકર્ણ્ય વચઃ સા મે કાલી લોકવિભાવિની ।
 પ્રીત્યા માં જગતામૂયે સ્રષ્ટારં જનશબ્દવત્ ॥ ૧૭ ॥

દેવ્યુવાચ ।

अहमन् किमर्थं भवता स्तुताहमवधारय ।
 उच्यतां यद्वि धृष्योऽसि तच्छ्रीं पुरतो मम ॥ १८ ॥
 प्रत्यक्षमपि जातायां सिद्धिः कार्यस्य निश्चिता ।
 तस्मात्त्वं वाञ्छितं ब्रूहि या कश्चिन्मि भाविता ॥ १९ ॥
 अहमोवाच ।
 शृणु देवि मडेशानि कृपां कृत्वा ममोपरि ।
 मनोरथस्थं सर्वज्ञो प्रवदामि त्वदाज्ञया ॥ २० ॥
 यः पतिस्तव देवेशि ललाटान्मेऽभवत्पुरा ।
 शिवो रुद्राण्यथा योगी स वै उलासमास्थितः ॥ २१ ॥
 तपश्चरति भूतेश अेक अेवाविकल्पकः ।
 अपत्नीको निर्विकारो न द्वितीयां समीडते ॥ २२ ॥
 तं मोडय यथा स्यान्त्यां द्वितीयां सति वीक्षते ।
 त्वदृते तस्य नो काचिद्भविष्यति मनोडरा ॥ २३ ॥
 तस्मात्त्वमेव उपेण भवस्व डरमोडिनी ।
 सुता भूत्वा य दक्षस्य रुद्रपत्नी शिवे भव ॥ २४ ॥
 यथा धृतशरीरा त्वं लक्ष्मीरुपेण डेशवम् ।
 आभोदयसि विश्वस्य छितायैतं तथा कुरु ॥ २५ ॥
 कान्ताभिलाषमात्रं मे दृष्ट्वानिन्दद् वृषध्वजः ।
 स कथं वनितां देवी स्वेच्छया सङ्गृहीष्यति ॥ २६ ॥
 डरे गृहीतकान्ते तु कथं सृष्टिः शुभावडा ।
 आद्यन्तमध्ये यैतस्य डेतौ तस्मिन्विरागिणि ॥ २७ ॥
 डति चिन्तापरो नाडं त्वदन्यं शरणं डितम् ।
 कृच्छ्रवांस्तेन विश्वस्य छितायैतत्सुरुष्य मे ॥ २८ ॥
 न विषणुस्तस्य मोडाय न लक्ष्मीर्न मनोभवः ।
 न याप्यडं जगन्मातर्नान्यस्त्वां डोऽपि वै विना ॥ २९ ॥
 तस्मात्त्वं दक्षजा भूत्वा दिव्यरुपा मडेश्वरी ।
 तत्पत्नी भव मद्भक्त्या योगिनं मोडयेश्चरम् ॥ ३० ॥
 दक्षस्तपति देवेशि क्षीरोडोत्तरतीरगः ।

त्वामुद्दिश्य समाधाय मनस्त्वयि दृढप्रतः ॥ ३१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकर्ण्य वयः सा चिन्ताभाप शिवा तदा ।

उवाच य स्वमनसि विस्मिता जगदम्बिका ॥ ३२ ॥

द्रेव्युवाच ।

अडो सुमडदाश्चर्यं वेदवक्ताऽपि विश्वकृत् ।

मडाज्ञानपरो भूत्वा विधाता किं वदत्ययम् ॥ ३३ ॥

विधेश्चेतसि सञ्जातो मडामोडोऽसुभावलः ।

यद्भरं निर्विकारं तं सम्मोडयितुमिच्छति ॥ ३४ ॥

डरमोडवरं मत्तः समिच्छति विधिस्त्वयम् ।

डो लाभोऽस्यात्र स विभुर्निर्मोडो निर्विकल्पकः ॥ ३५ ॥

परब्रह्माण्यो यः शम्भुर्निर्गुणो निर्विकारवान् ।

तस्याहं सर्वदा दासी तदाज्ञावशगा सदा ॥ ३६ ॥

स श्वेव पूर्णरूपेण रुद्रनामाभवस्थिवः ।

भक्तोद्भाराण्डेतोर्हि स्वतन्त्रः परमेश्वरः ॥ ३७ ॥

डरेर्विधेश्च स स्वामी शिवायूनो न कर्त्तवित् ।

योगादरो ड्यमायस्थो मायेशः परतः परः ॥ ३८ ॥

मत्वा तमात्मजं ब्रह्मा सामान्यसुरसन्निभम् ।

श्वत्थयं मोडयितुमतोऽज्ञानविमोडितः ॥ ३९ ॥

न दद्याद्येद्भरं वेदनीतिर्भ्रष्टा भवेदिति ।

किं कुर्यां येन न विभुः कुद्भुः स्यान्मे मडेश्वरः ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाच ।

विचार्येत्थं मडेशं तं सस्मार मनसा शिवा ।

प्राप्यानुज्ञां शिवस्थाथोवाच दुर्गा य मां तदा ॥ ४१ ॥

दुर्गोवाच ।

यदुक्तं भवता ब्रह्मन् समस्तं सत्यमेव तत् ।

मदृते मोडयित्रीह शङ्करस्य न विधते ॥ ४२ ॥

डरेऽगुडीतदारे तु सृष्टिर्नेषा सनातनी ।

भविष्यतीति तत्सत्यं भवता प्रतिपादितम् ॥ ४३ ॥

ममापि मोहने यन्नो विद्यतेऽस्य महाप्रभोः ।
त्वद्वाक्याद् द्विगुणो मेऽद्य प्रयत्नोऽभूत्स निर्भरः ॥ ४४ ॥

अहं तथा यतिष्यामि यथा दारपरिग्रहम् ।
हरः कश्चित्ति विधे स्वयमेव विमोहितः ॥ ४५ ॥

सतीमूर्तिमहं धृत्वा तस्यैव वशवर्तिनी ।
भविष्यामि महाभागा लक्ष्मीर्विष्णोर्यथा प्रिया ॥ ४६ ॥

यथा सोऽपि भयैवेह वशवर्ती सदा भवेत् ।
तथा यत्नं कश्चिन्मि तस्यैव कृपया विधे ॥ ४७ ॥

उत्पन्ना दक्षजायायां सतीरुपेण शङ्करम् ।
अहं सभाजयिष्यामि वीलयता तं पितामह ॥ ४८ ॥

यथान्यजन्तुरवनौ वर्तते वनितावशे ।
मद्भक्त्या स हरो वामावशवर्ती भविष्यति ॥ ४९ ॥

ब्रह्मोवाच ।
मह्यमित्थं समाभाष्य शिवा सा जगदम्बिका ।
वीक्ष्यमाणा मया तात तत्रैवान्तर्दधे ततः ॥ ५० ॥

तस्यामन्तर्छितायां तु सोऽहं लोकपितामहः ।
अगमं यत्र स्वसुतास्तेभ्यः सर्वमवर्णयम् ॥ ५१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे दूर्गास्तुतिब्रह्मवरप्राप्तिवर्णनं
नामैकादशोऽध्यायः ॥ २.२.११ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.१२. द्वादशोऽध्यायः । दक्षवरप्राप्तिः ।

नारद उवाच ।

ब्रह्मन् शम्भुवर प्राज्ञ सम्यगुक्तं त्वयानघ ।

शिवाशिवयस्त्रिं य पावितं जन्म मे हितम् ॥ १ ॥

छेदानीं वद दक्षस्तु तपः कृत्वा दृढव्रतः ।

कं वरं प्राप देव्यास्तु कथं सा दक्षजाभवत् ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु नारद धन्यस्त्वं मुनिभिर्भक्तितोऽभिलैः ।

यथा तेपे तपो दक्षो वरं प्राप य सुव्रतः ॥ ३ ॥

मदाज्ञप्तः सुधीर्दक्षः समाधाय महाधिपः ।

अथाद्यष्टं य तां देवीं तत्कामो जगदम्बिकाम् ॥ ४ ॥

क्षीरोदोत्तरतीरस्थां तां कृत्वा वृदयस्थिताम् ।

तपस्तप्तुं समारेभे द्रष्टुं प्रत्यक्षतोऽम्बिकाम् ॥ ५ ॥

दिव्यवर्षेण दक्षस्तु सडस्राणां त्रयं समाः ।

तपश्चत्वार नियतः संयतात्मा दृढव्रतः ॥ ६ ॥

मारुताशी निराहारो जलाहारी य पर्णामुक् ।

अवे न्निनाय तं कालं चिन्तयन्तां जगन्मयीम् ॥ ७ ॥

दुर्गाध्यानसमासक्तश्चिरं कालं तपोरतः ।

नियमैर्बहुभिर्देवीमाराधयति सुव्रतः ॥ ८ ॥

ततो यमादियुक्तस्य दक्षस्य मुनिसत्तम ।

जगदम्बां पूजयतः प्रत्यक्षमभवच्छ्रिया ॥ ९ ॥

ततः प्रत्यक्षतो दृष्ट्वा जगदम्बां जगन्मयीम् ।

कृतकृत्यमथात्मानं मेने दक्षः प्रजापतिः ॥ १० ॥

सिंहस्थां कालिकां कृष्णां चारुवक्त्रां यतुर्भुजाम् ।

वरदाभयनीलाब्जपद्मस्तं मनोहराम् ॥ ११ ॥

आरक्तनयनां चारुमुक्तकेशीं जगत्प्रसूम् ।

तुष्टाव वाग्भिश्चित्राभिः सुप्राणाम्नाथ सुप्रभाम् । १२ ॥

दक्ष उवाच ।

जगदम्बं महाभाये जगदीशे मलेश्वरि ।

कृपां कृत्वा नमस्तेऽस्तु दर्शितं स्ववपुर्भम ॥ १३ ॥

प्रसीद भगवत्याद्यै प्रसीद शिवरूपिणि ।

प्रसीद भक्तवरदे जगन्माये नमोऽस्तु ते ॥ १४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति स्तुता मडेशानी दक्षेण प्रयतात्मना ।

उवाच दक्षं ज्ञात्वापि स्वयं तस्येप्सितं मुने ॥ १५ ॥

दिव्युवाच ।

तुष्टालं दक्ष भवतः सद्भक्त्या ल्यनया भृशम् ।

वरं वृषणीष्व स्वाभीष्टं नाद्येयं विद्यते तव ॥ १६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

जगदम्भावयः श्रुत्वा ततो दक्षः प्रजापतिः ।

सुप्रदृष्टतरः प्राड नामं नामं य तां शिवाम् ॥ १७ ॥

दक्ष उवाच ।

जगदम्भ मडामाये यद्वि त्वं वरदा मम ।

मद्भयः शृणु सुप्रीत्या मम कामं प्रपूरय ॥ १८ ॥

मम स्वामी शिवो यो छि स जातो ब्रह्मणः सुतः ।

रुद्रनामा पूर्णरूपावतारः परमात्मनः ॥ १९ ॥

तवावतारो नो जातः का तत्पत्नी भवेदतः ।

तं मोडय मडेशानमवतीर्य क्षितौ शिवे ॥ २० ॥

त्वद्गते तस्य मोडाय न शक्तान्या कदाचन ।

तस्मान्मम सुता भूत्वा डरजाया भवाधुना ॥ २१ ॥

एत्थं कृत्वा सुलीलां य भव त्वं डरमोडिनी ।

ममैवैष वरो देवि सत्यमुक्तं तवाग्रतः ॥ २२ ॥

स्वार्थं न डेवलं मेऽस्ति सर्वेषां जगतामपि ।

ब्रह्मविष्णुशिवानां य ब्रह्मणा प्रेरितो ल्यडम् ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकण्य प्रजेशस्य वयनं जगदम्भिका ।

प्रत्युवाच विडस्येति स्मृत्वा तं मनसा शिवम् ॥ २४ ॥

दिव्युवाच ।

तात प्रजापते दक्ष शृणु मे परमं वयः ।

सत्यं ब्रवीमि त्वद्भक्त्या सुप्रसन्नाभिवप्रदा ॥ २५ ॥

अहं तव सुता दक्ष त्वज्जायायां मलेश्वरी ।
भविष्यामि न सन्नेहस्त्वद्भक्तिवशवर्तिनी ॥ २६ ॥

तथा यत्नं करिष्यामि तपः कृत्वा सुदुःसहम् ।
हरजाया भविष्यामि तद्भरं प्राप्य यानघ ॥ २७ ॥

नान्यथा कार्यसिद्धिर्हि निर्विकारी य स प्रभुः ।
विधेर्विष्णोश्च संसेव्यः पूर्णं भवे सदाशिवः ॥ २८ ॥

अहं तस्य सदा दासी प्रिया जन्मनि जन्मनि ।
मम स्वामी स वै शम्भुर्नानाऽपधरोऽपि ह ॥ २९ ॥

वरप्रभावाद् भुङ्क्तेरवतीर्णो विधेः स य ।
अहं तद्भरतोऽपीडावतरिष्ये तदाज्ञया ॥ ३० ॥

गच्छ स्वभवन् तात मया ज्ञाता तु दूतिका ।
हरजाया भविष्यामि भूत्वा ते तनयाचिरात् ॥ ३१ ॥

धृत्युक्त्वा सद्भयो दक्षं शिवाज्ञां प्राप्य येतसि ।
पुनः प्रोवाय सा देवी स्मृत्वा शिवपदाम्बुजम् ॥ ३२ ॥

परन्तु प्राण आधेयो मनसा ते प्रजापते ।
श्रावयिष्यामि ते तं वै सत्यं जनीहि नो मृषा ॥ ३३ ॥

यदा भवान् मयि पुनर्भविन्मन्दाहरस्तदा ।
देहं त्यक्ष्ये निजं सत्यं स्वात्मन्यस्यथ वेतरम् ॥ ३४ ॥

अेष दत्तस्तव वरः प्रतिसर्गं प्रजापते ।
अहं तव सुता भूत्वा भविष्यामि हरप्रिया ॥ ३५ ॥

ब्रह्मोवाच ।
अवेवमुक्त्वा मलेशानी दक्षं मुप्यप्रजापतिम् ॥

अन्तर्दधे द्रुतं तत्र सम्यग् दक्षस्य पश्यतः । ३६ ॥

अन्तर्हितायां दृग्गायां स दक्षोऽपि निजाश्रमम् ।
जगाम च मुदं लेभे भविष्यति सुतेति सा ॥ ३७ ॥

ॐति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां द्वितीये सतीभाण्डे दक्षवरप्राप्तिवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥
२.२.१२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंहितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । दक्षसृष्टौ नारदशापः ।

नारद उवाच ।

ब्रह्मन् विधे महाप्राज्ञ वद नो वदतां वर ।

दक्षे गृह्यं गते प्रीत्या किमभूत्तदनन्तरम् ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

दक्षः प्रजापतिर्गत्वा स्वाश्रमं लृष्टमानसः ।

सर्गं यकार बहुधा मानसं मम याज्ञया ॥ २ ॥

तमभूडितमालोक्य प्रजासर्गं प्रजापतिः ।

दक्षो निवेदयामास ब्रह्मणो जनकाय मे ॥ ३ ॥

दक्ष उवाच ।

ब्रह्मंस्तात प्रजानाथ वर्धन्ते न प्रजाः प्रभो

मया विरचिताः सर्वास्तावत्यो हि स्थिताः भलु ॥ ४ ॥

किं करोमि प्रजानाथ वर्धयुः कथमात्मना ।

तदुपायं समायक्ष्व प्रजाः कुर्यां न संशयः ॥ ५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

दक्ष प्रजापते तात शृणु मे परमं वचः ।

तत्क्षुरुष्व सुरश्रेष्ठ शिवस्ते शं करिष्यति ॥ ६ ॥

या य पञ्चजनस्याङ्गसुता रभ्या प्रजापतेः ।

असिक्नी नाम पत्नीत्वे प्रजेश प्रतिगृह्यताम् ॥ ७ ॥

वामव्यवायधर्मस्त्वं प्रजासर्गमिमं पुनः ।

तद्विधायां य कामिन्यां भूरिशो भावयिष्यसि ॥ ८ ॥

ब्रह्मोवाच

ततःसमुत्पादयितुं प्रजा मैथुनधर्मतः ।
 उपयेमे वीरिणस्य निदेशान्मे सुतां ततः ॥ ९८ ॥
 अथ तस्यां स्वपत्न्यां च वीरिण्यां स प्रजापतिः ।
 उर्यश्चसंज्ञानयुतं दक्षः पुत्रानञ्जुजन्तु ॥ ९९ ॥
 अपृथग्धर्मशीलास्ते सर्व आसन् सुता मुने ।
 पितृभक्तिरता नित्यं वेदमार्गपरायणाः ॥ १०० ॥
 पितृप्रोक्ताः प्रजासर्गकरणार्थं ययुर्दिशम् ।
 प्रतीर्यीं तपसे तात सर्वे दाक्षायणाः सुताः ॥ १०१ ॥
 तत्र नारायणसदस्तीर्थं परमपावनम् ।
 सङ्गमो यत्र सञ्जातो दिव्यसिन्धुसमुद्रयोः ॥ १०२ ॥

तद्गुपस्पर्शनादेव प्रोत्पन्नमतयोऽभवन् ।
 धर्मे पारमर्से ये विनिर्धूतमलाशयाः ॥ १०३ ॥
 प्रजाविवृद्धये ते वै तेपिरे तत्र सत्तमाः ।
 दाक्षायणा दृढात्मानः पित्रादेशेसुयन्त्रिता ॥ १०४ ॥
 त्वं च तान् नारद ज्ञात्वा तपतः सृष्टिभेदवे ।
 अगमस्तत्र भूरीणि लार्दमाज्ञाय मापतेः ॥ १०५ ॥
 अदृष्ट्वा तं भुवः सृष्टिं कथं कर्तुं समुद्यताः ।
 उर्यश्चा दक्षतनया षत्यवोयंस्तमादरत् ॥ १०६ ॥

ब्रह्मोवाच

तं निशम्याथ उर्यश्चास्ते त्वद्गुक्तमतन्द्रिताः ।
 औत्पत्तिकथियः सर्वे स्वयं विमभृशुर्भृशम् ॥ १०७ ॥
 सुशास्त्रजनकादेशं यो न वेद निवर्तकम् ।
 स कथं गुणविश्रम्भी कर्तुं सर्गमुपकमेत् ॥ १०८ ॥
 षति निश्चित्य ते पुत्राः सुधियश्चैकयेतसः ।
 प्रणम्य तं परिक्रम्यायुर्मर्गमनिवर्तकम् ॥ १०९ ॥
 नारद त्वं मनः शम्भोर्लोकानन्यथरो मुने ।
 निर्विकारो मडेशानमनोवृत्तिकरस्तदा ॥ ११० ॥

काले गते बभूवरे मम पुत्रः प्रजापतिः ।
 नाशं निशम्य पुत्राणां नारदाहन्वतप्यत ॥ २२ ॥
 मुहुर्मुहुर्वायेति सुप्रजत्वं श्रुयां पदम् ।
 शुशोय बभूवो दक्षः शिवमायाविमोक्षितः ॥ २३ ॥
 अडमागत्य सुप्रीत्या सान्त्वयं दक्षमात्मजम् ।
 शान्तिभावं प्रदश्यैव दैवं प्रबलमित्युत ॥ २४ ॥
 अथ दक्षः पञ्चजन्यां मया स परिसान्त्वितः ।
 सभलाश्राभिधान् पुत्रान् सडस्रं याप्यञ्जनत् ॥ २५ ॥
 तेऽपि जग्मुस्तत्र सुताः पित्रादिष्टा दृढव्रताः ।
 प्रजासर्गे यत्र सिद्धाः स्वपूर्वभ्रातरो ययुः ॥ २६ ॥
 तद्गुपस्पर्शनादेव नष्टाद्या विमलाशयाः ।
 तेपुर्भङ्गतपस्तत्र जपन्तो ब्रह्म सुव्रताः ॥ २७ ॥
 प्रजासर्गोद्धतांस्तान् वै ज्ञात्वा गत्वेति नारद ।
 पूर्ववय्यागदो वाक्यं संस्मरन्त्रैश्वरीं गतिम् ॥ २८ ॥
 भ्रातृपन्थानमादिश्य त्वं मुनेऽमोघदर्शन ।
 अयाश्चोर्ध्वगतिं तेऽपि भ्रातृमार्गं ययुः सुताः ॥ २९ ॥
 उत्पातान् बभूवोऽपश्यतदैव स प्रजापतिः ।
 विस्मितोऽभूत्स मे पुत्रो दक्षो मनसि दुःषितः ॥ ३० ॥
 पूर्ववत् त्वत्कृतं दक्षः शुश्राव यदितो भृशम् ।
 पुत्रनाशं शुशोयाति पुत्रशोकविमूर्च्छितः ॥ ३१ ॥
 युक्तोऽपि तुभ्यं दक्षोऽसौ दृष्टोऽयमिति याब्रवीत् ।
 आगतस्तत्र दैवात् त्वमनुग्रहकरस्तदा ॥ ३२ ॥
 शोकाविष्टः स दक्षो हि रोषविस्फुरिताधरः ।
 उपलभ्य तमाहृत्य धिग्धिक् प्रोच्य विगर्हयन् ॥ ३३ ॥
 दक्ष उवाच ।
 किं कृतं तेऽधमश्रेष्ठ साधूनां साधुविद्गतः ।
 भिक्षोर्मागोऽर्भकानां वै दर्शितोऽसाधुकारि नः ॥ ३४ ॥
 ऋषौस्त्रिभिरमुक्तानां लोकयोरुभयोः कृतः ।

विधातः श्रेयसोऽमीषां निर्दयेन शठेन ते ॥ ३५ ॥

ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य यो गृडात्प्रणजेत्युमान् ।
मातरं पितरं त्यक्त्वा भोक्षमिच्छन् प्रजत्यधः ॥ ३६ ॥

निर्दयस्त्वं सुनिर्वज्जः शिशुधीभिद्यशोऽपला ।
उरेः पार्श्वमध्ये छि वृथा यरसि मूढधीः ॥ ३७ ॥

मुहुर्मुहुर्भद्रं त्वमयरो मेऽधमाधम ।
विभवेद् भ्रमतस्तेऽतः पदं लोकेषु न स्थिरम् ॥ ३८ ॥

शशापेति शुया दक्षस्त्वां तदा साधुसम्मतम् ।
बुभोध नेश्वरेण्यं स शिवमायाविमोहितः ॥ ३९ ॥

शापं प्रत्यग्राहीष्य त्वं स मुने निर्विकारधीः ।
अेष अेव भ्रमसाधो सलते सोऽपि च स्वयम् ॥ ४० ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे दक्षसृष्टौ नारदशापो नाम त्रयोदशोऽध्यायः
॥ २.२.१३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.१४. यत्तुर्दशोऽध्यायः । सतीजन्म तस्या बाललीला च ।

भ्रमोवाय ।

अेतस्मिन्नन्तरे देवमुने लोकपितामहः ।
तत्रागममहं प्रीत्या ज्ञात्वा तय्यरितं द्रुतम् ॥ १ ॥

असान्त्वयमहं दक्षं पूर्ववत्सुविद्यक्षणः ।
अकार्षं तेन सुस्नेहं तव सुप्रीतिमावलन् ॥ २ ॥

स्वात्मजं मुनिवर्यं त्वां सुप्रीत्या देववल्लभम् ।
समाश्रास्य समादाय प्रत्यपद्ये स्वधाम ह ॥ ३ ॥

ततः प्रजापतिर्दक्षोऽनुनीतो मे निजस्त्रियाम् ।
जनयामास दृढितृः सुभगाः षष्टिसम्भिताः ॥ ४ ॥

तासां विवाहं कृतवान् धर्मादिभिरतन्द्रितः ।
 तदेव शृणु सुप्रीत्या प्रवदामि मुनीश्वर ॥ ५ ॥
 ददौ दश सुता दक्षो धर्माय विधिवन्मुने ।
 त्रयोदश कश्यपाय मुनये त्रिनवेन्दवे ॥ ६ ॥
 भूताङ्गिरः कृशाश्चाभ्यां द्वे द्वे पुत्र्यौ प्रदत्तवान् ।
 ताक्षर्याय चापराः कन्याः प्रसूतिप्रसवैर्यतः ॥ ७ ॥
 त्रिलोकाः पूरितास्तन्नो वार्यते व्यासतो भयात् । ८ ॥
 केचिद्भ्रदन्ति तां जयेष्ठां मध्यमां चापरे शिवाम् ।
 सर्वानन्तरंजां केचिदल्पमेदात् त्रयं च सत् ॥ ९ ॥
 अनन्तरं सुतोत्पत्तेः सपत्नीकः प्रजापतिः ।
 दक्षो दधौ सुप्रीत्या तां मनसा जगदम्बिकाम् ॥ १० ॥
 अतः प्रेम्णा च तुष्टाव गिरा गद्गदया हि सः ।
 भूयो भूयो नमस्कृत्य साञ्जलिर्विनयान्वितः ॥ ११ ॥
 सन्तुष्टा सा तदा देवी विचारं मनसीति च ।
 चक्रेऽवतारं वीरिण्यां कुर्यां पणविपूर्तये ॥ १२ ॥
 अथ सोवास मनसि दक्षस्य जगदम्बिका ।
 विललास तदातीव स दक्षो मुनिसत्तम ॥ १३ ॥
 सुमुहूर्तेन दक्षोऽपि स्वपत्न्यां निदधे मुदा ।
 दक्षपत्न्यास्तदा चित्ते शिवोवास दयान्विता ॥ १४ ॥
 आविर्बभूव चिह्नानि द्योऽदस्याभिलानि वै । १५ ॥
 विरेजे वीरिणी तात लृष्टचित्ताधिकं च सा ।
 शिवावासप्रभावात्तु मलामङ्गलरूपिणी ॥ १६ ॥
 कुलस्य सम्प्रदायैश्च श्रुतेश्चित्तसमुन्नतेः ।
 व्यधत् सुकृिया दक्षः प्रीत्या पुंसवनादिकाः ॥ १७ ॥
 उत्सवोऽतीव सञ्जातस्तदा तेषु च कर्मसु ।
 वित्तं ददौ द्विजातिभ्यो यथाकामं प्रजापतिः ॥ १८ ॥
 अथ तस्मिन्नवसरे सर्वे उर्यादयः सुराः ।

ज्ञात्वा गर्भगतां देवीं वीरिण्यां ते मुदं ययुः ॥ १९ ॥

तत्रागत्य य सर्वे ते तुष्टुवुर्जगदम्बिकाम् ।

लोकीपकारकरिणीं प्रणाम्य य मुहुर्मुहुः ॥ २० ॥

कृत्वा ततस्ते बहुधा प्रशंसां लृष्टमानसाः ।

दक्षप्रजापतेश्चैव वीरिण्याः स्वगृहं ययुः ॥ २१ ॥

गतेषु नवमासेषु कारयित्वा य लौकिकीम् ।

गतिं शिवा य पूर्णो सा दशमे मासि नारद ॥ २२ ॥

आविर्भूव पुरतो मातुः सद्यस्तदा मुने ।

मुहूर्ते सुप्ते यन्द्रग्रहतरानुकूलके ॥ २३ ॥

तस्यां तु जातमात्रायां सुप्रीतोऽसौ प्रजापतिः ।

शैवदेवीति तां मेने दृष्ट्वा तां तेजसोत्वणाम् ॥ २४ ॥

तदाभूत्युष्पसद्गृष्टिर्मेघाश्च ववृषुर्जलम् ।

दिशः शान्ता द्रुतं तस्यां जातायां य मुनीश्वर ॥ २५ ॥

अवाद्यन्त त्रिदशाः शुभवाधानि भे गताः ।

जज्ज्वलुश्चाग्रयः शान्ताः सर्वमासीत्सुमङ्गलम् ॥ २६ ॥

वीरिणीसम्भवां दृष्ट्वा दक्षस्तां जगदम्बिकाम् ।

नमस्कृत्य करौ बद्ध्वा बहु तुष्टाव भक्तितः ॥ २७ ॥

दक्ष उवाच ।

मडेशानि नमस्तुभ्यं जगदम्बे सनातनि ।

कृपां कुरु मडादेवि सत्ये सत्यस्वरूपिणि ॥ २८ ॥

शिवा शान्ता मडामाया योगनिद्रा जगन्मयी ।

या प्रोश्यते वेदविद्भिर्नमामि त्वां छितावडाम् ॥ २९ ॥

यथा धाता जगत्सृष्टौ नियुक्तस्तां पुराकरोत् ।

तां त्वां नमामि परमां जगद्धात्रीं मडेश्वरीम् ॥ ३० ॥

यथा विष्णुर्जगत्स्थित्यै नियुक्तस्तां सदाकरोत् ।

तां त्वां नमामि परमां जगद्धात्रीं मडेश्वरीम् ॥ ३१ ॥

यथा रुद्रो जगन्नाशे नियुक्तस्तां सदाकरोत् ।

तां त्वां नमामि परमां जगद्धात्रीं मडेश्वरीम् ॥ ३२ ॥

२४ःसत्त्वतमोऽरुपां सर्वकार्यकरीं सदा ।
 त्रिदेवजननीं देवीं त्वां नमामि य तां शिवाम् ॥ ३३ ॥
 यस्त्वां विचिन्तयेद् देवि विधाविधात्मिकां पराम् ।
 तस्य भुक्तिश्च मुक्तिश्च सदा करतले स्थिता ॥ ३४ ॥
 यस्त्वां प्रत्यक्षतो देवि शिवां पश्यति पावनीम् ।
 तस्यावश्यं भवेन्भुक्तिर्विधाविधाप्रकाशिका ॥ ३५ ॥
 ये स्तुवन्ति जगन्मातर्भवानीमम्बिकेति य ।
 जगन्भयीति दुर्गेति सर्वं तेषां भविष्यति ॥ ३६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एति स्तुता जगन्माता शिवा दक्षेण धीमता ।
 तथोवाच तदा दक्षं यथा माता शृणोति न ॥ ३७ ॥
 सर्वं सम्मोक्ष्य तथ्यं य तथा दक्षः शृणोतु तत् ।
 नान्यस्तथा शिवा प्राड नानोतिः परमेश्वरी ॥ ३८ ॥
 देव्युवाच ।
 अडमाराधिता पूर्वं सुतार्थं ते प्रजापते ।
 षप्सितं तव सिद्धं तु तपो धारय सम्प्रति ॥ ३९ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अवेमुक्त्वा तदा देवी दक्षं य निजमायया ।
 आस्थाय शैशवं भावं जनन्यन्ते रुरोद सा ॥ ४० ॥
 अथ तद् रोदनं श्रुत्वा स्त्रियो वाङ्मयं ससम्भ्रमाः ।
 आगतास्तत्र सुप्रीत्या दास्योऽपि य ससम्भ्रमाः ॥ ४१ ॥
 दृष्ट्वासिक्नीसुतारुपं ननन्दुः सर्वयोषितः ।
 सर्वे पौरजनाश्चापि यङ्कुर्जयरवं तदा ॥ ४२ ॥
 उत्सवश्च मडानासीद् गानवाद्यपुरःसरम् ।
 दक्षोऽसिक्नी मुदं लेभे शुभं दृष्ट्वा सुताननम् ॥ ४३ ॥
 दक्षः श्रुतिकुलाचारं यके य विधिवत्तदा ।
 दानं ददौ द्विजातिभ्योऽन्येभ्यश्च द्रविणं तथा ॥ ४४ ॥

बभूव सर्वतो गानं नर्तनं च यथोचितम् ।
 नेदुर्वाधानि बहूशः सुमङ्गलपुरःसरम् ॥ ४५ ॥
 अथ उर्याद्यो देवाः सर्वे सानुयरास्तदा ।
 मुनिवृन्दैः समागत्योत्सवं चक्रुर्थाविधि ॥ ४६ ॥
 दृष्ट्वा दक्षसुतामम्बां जगतः परमेश्वरीम् ।
 नेमुः सविनयाः सर्वे तुष्टुवुश्च शुभैः स्तवैः ॥ ४७ ॥
 त्रियुः सर्वे प्रमुद्विता गिरं जयजयात्मिकाम् ।
 प्रशशंसुर्मुदा दक्षं वीरिणीं च विशेषतः ॥ ४८ ॥
 तदोमेति नाम यडे तस्या दक्षस्तदाज्ञया ।
 प्रशस्तायाः सर्वगुणैः सत्त्वाद्यपि मुदान्वितः ॥ ४९ ॥
 नामान्यन्यानि तस्यास्तु पश्चाज्जानानि लोकतः ।
 मलामङ्गलदान्येव दुःखघ्नानि विशेषतः ॥ ५० ॥
 दक्षस्तदा हरिं नत्वा मां सर्वानमरानपि ।
 मुनीनपि करौ बद्ध्वा स्तुत्वा यानर्थं भक्तितः ॥ ५१ ॥
 अथ विष्वदाद्यः सर्वे सुप्रशस्याजनन्दनम् ।
 प्रीत्या ययुः स्वधामानि संस्मरन् सशिवं शिवम् ॥ ५२ ॥
 अतस्तां च सुतां माता सुसंस्कृत्य यथोचितम् ।
 शिशुपानेन विधिना तस्यै स्तन्यादिकं ददौ ॥ ५३ ॥
 पालिता साथ वीरिण्या दक्षेण च मलात्मना ।
 ववृषे शुक्लपक्षस्य यथा शशिकलान्वलम् ॥ ५४ ॥
 तस्यां तु सद्गुणाः सर्वे विविशुर्द्विजसत्तम ।
 शैशवेऽपि यथा यन्त्रे कलाः सर्वा मनोहराः ॥ ५५ ॥
 आचरन्निजभावेन सप्तीमध्यगता यदा ।
 तदा लिलेभ भर्गस्य प्रतिभामन्वलं मुहुः ॥ ५६ ॥
 यदा जगौ सुगीतानि शिवा बाल्योचितानि सा ।
 तदा स्थाणुं हरं रुद्रं सस्मार स्मरशासनम् ॥ ५७ ॥
 ववृषेऽतीव दम्पत्योः प्रत्यलं करुणातुला ।
 तस्या बाल्येऽपि भक्तायास्तयोर्नित्यं मुहुर्मुहुः ॥ ५८ ॥

सर्वबालगुणाङ्गान्तां सदा स्वालयकारिणीम् ।
तोषयामास पितरौ नित्यं नित्यं मुहुर्मुहुः ॥ ५८ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां सतीप्राडे सतीजन्मबाललीलावर्णनं नाम अतुर्दशोऽध्यायः ॥
२.२.१४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीप्राडे

२.२.१५. पञ्चदशोऽध्यायः । नन्दाप्रतविधानं शिवस्तुतिकथनञ्च ।

ब्रह्मोवाच ।

अथैकदा पितुः पार्श्वे तिष्ठन्तीं तां सतीमहम् ।
त्वया सङ्गमुनेऽद्राक्षं सारभूतां त्रिलोकके ॥ १ ॥

पित्रा नमस्कृतं वीक्ष्य सत्कृतं त्वां य मां सती ।
प्रणनाम मुदा भक्त्या लोकलीलानुसारिणी ॥ २ ॥

प्रणामान्ते सतीं वीक्ष्य दक्षदत्तशुभासने ।
स्थितोऽहं नारद त्वं य विनतामहमागदम् ॥ ३ ॥

त्वामेव यः कामयते यं तु कामयसे सति ।
तमाप्नुहि पतिं देवं सर्वज्ञं जगदीश्वरम् ॥ ४ ॥

यो नान्यां जगृहे नापि गृह्णाति न त्रडीष्यति ।
जायां स ते पतिर्भूयादनन्यसदृशः शुभे ॥ ५ ॥

एत्युक्त्या सुचिरं तां वै स्थित्वा दक्षावये पुनः ।
विसृष्टौ तेन संयातौ स्वस्थानं तौ य नारद ॥ ६ ॥

दक्षोऽभवच्च सुप्रीतस्तदाकार्यं गतज्वरः ।
आददे तनयां स्वां तां मत्वा हि परमेश्वरीम् ॥ ७ ॥

एत्थं विडारै रुचिरैः कौमारैर्भक्तवत्सला ।
जडाववस्थां कौमारीं स्वेच्छाधृतनराकृतिः ॥ ८ ॥

भाव्यं व्यतीत्य सा प्राप किञ्चिद्यौवनतां सती ।
 अतीव तपसाङ्गेन सर्वाङ्गेषु मनोहरा ॥ ८ ॥
 दक्षस्तां वीक्ष्य लोकेशः प्रोद्भिन्नान्तर्वयःस्थिताम् ।
 चिन्तयामास भर्गाय कथं दास्ये षमां सुताम् ॥ १० ॥
 अथ सापि स्वयं भर्गं प्राभुमैच्छत्तदा-वडम् ।
 पितुर्मनोगतिं ज्ञात्वा मातुर्निकटमागता ॥ ११ ॥
 पप्रच्छाज्ञां तपोढेतोः शङ्करस्य विशालधीः ।
 मातुः शिवाथ वीरिण्याः सा सती परमेश्वरी ॥ १२ ॥
 ततः सती मलेशानं पतिं प्राभुं दृढप्रता ।
 सा तमाराधयामास गृहे मातुरनुज्ञया ॥ १३ ॥
 आश्विने मासि नन्दायां तिथावानर्यं भक्तितः ।
 गुडौदनैः सलवणैर्द्वन्द्वं नत्वा निनाय तम् ॥ १४ ॥
 कार्तिकस्य चतुर्दश्यामपूपैः पायसैरपि ।
 समाकीर्णैः समाराध्य सस्मार परमेश्वरम् ॥ १५ ॥
 मार्गशीर्षेऽसिताष्टम्यां सतिलैः सयवौदनैः ।
 पूजयित्वा उरुं कीलैर्निनाय द्विवसान् सती ॥ १६ ॥
 पौषे तु शुक्लसप्तम्यां कृत्वा जगदणं निशि ।
 अपूजयच्छिवं प्रातः कृशरात्रेण सा सती ॥ १७ ॥
 माघे तु पौर्णमास्यां सा कृत्वा जगदणं निशि ।
 आर्द्रवस्त्रा नदीतीरेऽकरोच्छङ्करपूजनम् ॥ १८ ॥
 तपस्यासितभूतायां कृत्वा जगदणं निशि ।
 विशेषतः समानर्यं शैलूषैः सर्वयामसु ॥ १९ ॥
 चैत्रे शुक्लचतुर्दश्यां पलाशैर्दमनैः शिवम् ।
 अपूजयद्विवारात्रौ संस्मरन् सा निनाय तम् ॥ २० ॥
 माघशुक्लतृतीयायां तिलाढारयवौदनैः ।
 पूजयित्वा सती रुद्रं गव्यैर्मांसं निनाय तम् ॥ २१ ॥
 ज्येष्ठस्य पूर्णिमायां वै रात्रौ सम्पूजय शङ्करम् ।
 वसनैर्बहुतीपुष्पैर्निराढारा निनाय तम् ॥ २२ ॥

आषाढस्य यतुर्दृश्यां शुक्लायां कृष्णवाससा ।
 भृङ्गीकुसुमैः पूजा रुद्रस्याकारि वै तथा ॥ २३ ॥
 श्रावणस्य सिताष्टम्यां यतुर्दृश्यां य सा शिवम् ।
 यज्ञोपवीतैर्वासोभिः पवित्रैरप्यपूजयत् ॥ २४ ॥
 भाद्रे कृष्णत्रयोदश्यां पुष्पैर्नानाविधैः कृत्वैः ।
 सम्पूजय य यतुर्दृश्यां यकार जलभोजनम् ॥ २५ ॥
 नानाविधैः कृत्वैः पुष्पैः सस्यैस्तत्कालसम्भवैः ।
 यक्ते सुनियताडारा जपन्मासे शिवार्चनम् ॥ २६ ॥
 सर्वमासे सर्वदिने शिवार्चनरता सती ।
 दृढप्रताभवद्देवी स्वेच्छापृतनराकृतिः ॥ २७ ॥
 धत्थं नन्दाप्रतं कृत्स्नं समाप्य सुसमाहिता ।
 ध्यौ शिवं सती प्रेम्णा निश्चलाभूदनन्यधीः ॥ २८ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे देवा मुनयश्चापिला मुने ।
 विष्णुं मां य पुरस्कृत्य ययुर्द्रष्टुं सतीतपः ॥ २९ ॥
 दृष्टागत्य सती देवैर्मूर्ता सिद्धिस्त्रिवापरा ।
 शिवध्यानमहामग्ना सिद्ध्यावस्थां गता तदा ॥ ३० ॥
 यङ्कुः सर्वे सुराः सत्यै मुदा साञ्जलयो नतिम् ।
 मुनयश्च नतस्कन्धा विष्णवाद्याः प्रीतमानसाः ॥ ३१ ॥
 अथ सर्वे सुप्रसन्नाः विष्णवाद्याश्च सुरर्षयः ।
 प्रशशंसुस्तपस्तस्याः सत्यास्तस्मात्सविस्मयाः ॥ ३२ ॥
 ततः प्रणम्य तां देवीं पुनस्ते मुनयः सुराः ।
 जग्मुर्गिरिवरं सद्यः कैलासं शिववल्लभम् ॥ ३३ ॥
 सावित्रीसहितश्चाहं सड लक्ष्म्या मुदान्वितः ।
 वासुदेवोऽपि भगवाञ्जगामाथ हरान्तिकम् ॥ ३४ ॥
 गत्वा तत्र प्रभुं दृष्ट्वा सुप्रणम्य ससम्भ्रमाः ।
 तुष्टुवुर्विविधैः स्तोत्रैः करौ बद्ध्वा विनम्रकाः ॥ ३५ ॥
 देवा ऋचुः ।

नमो भगवते तुभ्यं यत अेतथ्यरायरम् ।
 पुरुषाय भडेशाय परेशाय मडात्मने ॥ ३६ ॥
 आद्विभीजाय सर्वेषां चिद्रूपाय पराय य ।
 ब्रह्मणे निर्विकाराय प्रकृतेः पुरुषस्य य ॥ ३७ ॥
 य षट् प्रतिपथ्येदं येनेदं वियकास्ति छि ।
 यस्माद्विदं यतश्चेदं यस्येदं त्वं य यत्रतः ॥ ३८ ॥
 योऽस्मात्परस्माथ्य परो निर्विकारी मडाप्रभुः ।
 षक्षते यः स्वात्मनीदं तं नताः स्म स्वयम्भुवम् ॥ ३९ ॥
 अविध्वदृक् परः साक्षी सर्वात्मानेकुरुपधृक् ।
 आत्मभूतः परब्रह्म तपन्तं शरणां गताः ॥ ४० ॥
 न यस्य देवा ऋषयः सिद्धाश्च न विदुः पदम् ।
 कः पुनर्जन्तुरपरो ज्ञातुमर्हति वेदितुम् ॥ ४१ ॥
 द्विदृक्षवो यस्य पदं मुक्तसङ्गाः सुसाधवः ।
 यरितं सुगतिर्नस्त्वं सलोकप्रतमव्रणम् ॥ ४२ ॥
 त्वज्जन्माद्विविकारा नो विद्यन्ते डेऽपि दुःखदाः ।
 तथापि मायया त्वं छि गृह्णासि कृपया य तान् ॥ ४३ ॥
 तस्मै नमः परेशाय तुभ्यमाश्चर्यकर्मणे ।
 नमो गिरां विदूराय ब्रह्मणे परमात्मने ॥ ४४ ॥
 अरुपायोरुपुपाय परायानन्तशक्तये ।
 त्रिलोकपतये सर्वसाक्षिणे सर्वगाय य ॥ ४५ ॥
 नम आत्मप्रदीपाय निर्वाणसुभसम्पदे ।
 ज्ञानात्मने नमस्तेऽस्तु व्यापकायेश्वराय य ॥ ४६ ॥
 नैष्ठर्भ्येण सुलभ्याय डैवल्यपतये नमः ।
 पुरुषाय परेशाय नमस्ते सर्वदाय य ॥ ४७ ॥
 क्षेत्रज्ञायात्मरुपाय सर्वप्रत्ययछेतवे ॥ ४८ ॥
 सर्वाध्यक्षाय मडते मूलप्रकृतये नमः ।
 पुरुषाय परेशाय नमस्ते सर्वदाय य ॥ ४९ ॥

त्रिनेत्रायेषुवङ्त्राय सदाभासाय ते नमः ।
 सर्वेन्द्रियगुणद्रष्ट्रे निष्कारण नमोऽस्तु ते ॥ ५० ॥
 त्रिलोककारणायथापवर्गाय नमो नमः ।
 अपवर्गप्रदायाशु शरणागततारिणे ॥ ५१ ॥
 सर्वाभ्यागमानां योद्धये परमेष्ठिने ।
 परायणाय भक्तानां गुणानां य नमोऽस्तु ते ॥ ५२ ॥
 नमो गुणारणिस्रिच्छन्नसिद्धूष्माय मधेश्वर ।
 भूढङ्गुष्मामरुपाय ज्ञानिदृद्रासिने सदा ॥ ५३ ॥
 पशुपाशविमोक्षाय भक्तसन्भुक्तिदाय य ।
 स्वप्रकाशाय नित्यायाव्ययायाजस्रसंविदे ॥ ५४ ॥
 प्रत्यङ्द्रष्टेऽविकाराय परमैश्वर्यधारिणे ।
 यं भजन्ति यतुर्वर्गं कामयन्तीष्टसद्गतिम् ॥
 सोऽभूदकरुणस्तत्वं नः प्रसन्नो भव ते नमः ॥ ५५ ॥
 ऐकान्तिनः कञ्चनार्थं भक्ता वाञ्छन्ति यस्य न ।
 केवलं यस्मिन् ते ते गायन्ति परमङ्गलम् ॥ ५६ ॥
 अक्षरं परमं ब्रह्म तमव्यक्ताकृतिं विभुम् ।
 अध्यात्मयोगाभ्यां त्वां परिपूर्णां स्तुमो वयम् ॥ ५७ ॥
 अतीन्द्रियमनाधारं सर्वाधारमभेदकम् ।
 अनन्तमाद्यं सूक्ष्मं त्वां प्रणमामोऽभिलेश्वरम् ॥ ५८ ॥
 उर्याद्योऽभिला देवास्तथा लोकाश्चराचराः ।
 नामरूपविभेदेन कृत्व्या य कलया कृताः ॥ ५९ ॥
 यथार्थिषोऽग्नेः सवितुर्यान्ति निर्यान्ति वासकृत् ।
 गमस्तयस्तथायं वै प्रवाडो गौण उच्यते ॥ ६० ॥
 न त्वं देवोऽसुरो मर्त्यो न तिर्यङ् न द्विजः प्रभो ।
 न स्त्री न षण्डो न पुमान्सदसन्न य किञ्चन ॥ ६१ ॥
 निषेधशेषः सर्वं त्वं विश्वकृद्विश्वपालकः ।
 विश्वलयकृद्विश्वात्मा प्रणताः स्मः तमीश्वरम् ॥ ६२ ॥

योगरन्धितकर्माणो यं प्रपश्यन्ति योगिनः ।
योगसम्भाविते स्थिते योगेशं त्वां नता वयम् ॥ ६३ ॥

नमोऽस्तु तेऽसख्यवेग शक्तित्रय त्रयीमय ।
नमः प्रसन्नपालाय नमस्ते भूरिशक्तये ॥ ६४ ॥

कदिन्द्रियाणां दुर्गेशानवाप्य परवर्त्मने ।
भक्तोद्धाररतायाथ नमस्ते गूढवर्थसे ॥ ६५ ॥

यश्छक्त्यालन्धियात्मानं लन्त वेद न मूढधीः ।
तं दुरत्ययमाडात्स्यं त्वां नताः स्मो मडाप्रभुम् ॥ ६६ ॥

ब्रह्मोवाच ।
एति स्तुत्वा मडादेवं सर्वे विष्णुवाटिकाः सुराः ।
तूष्णीमासन्प्रभोरत्रे सद्भक्तिनतकन्धराः ॥ ६७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाएऽे नन्दाप्रतविधानशिवस्तुतिवर्णनं नाम
पञ्चदशोऽध्यायः ॥ २.२.१५ ॥

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाएऽे

२.२.१६. षोडशोऽध्यायः । ब्रह्मविष्णुकृता शिवप्रार्थना ।

ब्रह्मोवाच ।
एति स्तुतिं य उर्यादिकृतामाडार्थं शङ्करः ।
बभूवातिप्रसन्नो छि विजडास य सूतिकृत् ॥ १ ॥

ब्रह्मविष्णू तु दृष्ट्वा तौ सस्त्रीकौ सङ्गतौ हरः ।
यथोचितं समाभाष्य पप्रच्छागमनं तयोः ॥ २ ॥

रुद्र उवाच ।
डे हरे डे विषे देवा मुनयश्चाध निर्भयाः ।
निजागमनडेतुं छि कथयध्वं सुतत्त्वतः ॥ ३ ॥

डिमर्थमागता यूयं डिं कार्यं येड विद्यते ।

तत्सर्वं श्रोतुमिच्छामि भवत्स्तुत्या प्रसन्नधीः ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति पृष्टे उरेणालं सर्वलोकपितामहः ।

मुनेऽवोचं महादेवं विष्णुना परियोदितः ॥ ५ ॥

देवदेव महादेव करुणासागर प्रभो ।

यदर्थमागतावावां तच्छृणु त्वं सुरर्षिभिः ॥ ६ ॥

विशेषतस्तवैवार्थमागता वृषभध्वज ।

सडार्थिनः सदा योग्यमन्यथा न जगद्भवेत् ॥ ७ ॥

केचिद्भविष्यन्त्यसुरा मम वध्या मडेश्वर ।

उरेर्वध्यास्तथा केचिद्भवन्तश्चापि केचन ॥ ८ ॥

केचित्त्वद्वीर्यजतस्य तनयस्य महाप्रभो ।

मायावध्याः प्रभो केचिद्भविष्यन्त्यसुराः सदा ॥ ९ ॥

तवैव कृपया शम्भोः सुराणां सुभमुत्तमम् ।

नाशयित्वासुरान् घोरान्जगत्स्वास्थ्यं सदाभयम् ॥ १० ॥

योगयुक्ते त्वयि सदा रागद्वेषविवर्जिते ।

ध्यामात्रैकनिरते न वध्या ल्यथवा तव ॥ ११ ॥

आराधितेषु तेष्वीश कथं सृष्टिस्तथा स्थितिः ।

अतश्च भविता युक्तं नित्यं नित्यं वृषध्वज ॥ १२ ॥

सृष्टिस्थित्यन्तकर्माणि न कार्याणि यदा तदा ।

शरीरभेदमस्माकं मायायाश्च न युज्यते ॥ १३ ॥

अेकस्वरूपा ङि वयं भिन्नाः कार्यस्य भेदतः ।

कार्यभेदो न सिद्धश्चेद्रूपभेदोऽप्रयोजनः ॥ १४ ॥

अेक अेव त्रिधा भिन्नः परमात्मा मडेश्वरः ।

मायायाः कारणादेव स्वतन्त्रो लीलया प्रभुः ॥ १५ ॥

वामाङ्गजो उरिस्तस्य दक्षिणाङ्गभवो ल्यडम् ।

शिवस्य लृदयाज्जतस्तत्त्वं ङि पूर्णतनुः शिवः ॥ १६ ॥

एत्थं वयं त्रिधा भूताः प्रभो भिन्नस्वरूपिणः ।

शिवाशिवसुतास्तत्त्वं लृदा विद्धि सनातन ॥ १७ ॥

अलं विष्णुश्च सस्त्रीकौ सञ्जातौ कार्युतेतुतः ।
 लोककार्यकरौ प्रीत्या तव शासनतः प्रभो ॥ १८ ॥
 तस्माद्विश्रुतिथार्थाय सुराणां सुभुतेतवे ।
 परिगृहीष्व भायार्थि रामामेकां सुशोभनाम् ॥ १९ ॥
 अन्यच्छृणु मडेशान पूर्ववृत्तं स्मृतं मया ।
 यन्नो पुरः पुरा प्रोक्तं त्वयैव शिवरूपिणा ॥ २० ॥
 मद्रूपं परमं ब्रह्मन्नीदृशं भवदङ्गतः ।
 प्रकटीभविता लोके नाम्ना रुद्रः प्रकीर्तितः ॥ २१ ॥
 सृष्टिकर्ताभवद् ब्रह्मा हरिः पालनकारकः ।
 लयकारी भविष्यामि रुद्ररूपो गुणाकृतिः ॥ २२ ॥
 स्त्रियं विवाह्य लोकस्य करिष्ये कार्यमुत्तमम् ।
 एति संस्मृत्य स्वप्रोक्तं पूर्णं कुरु निजं पणम् ॥ २३ ॥
 निदेशस्तव य स्वामिन्नलं सृष्टिकरो हरिः ।
 पालको लयतेतुस्त्वमाविर्भूतः स्वयं शिवः ॥ २४ ॥
 त्वां विना न समर्थो हि आवां य स्वस्वकर्मणि ।
 लोककार्यरतां तस्माद्रेकां गृहीष्व कामिनीम् ॥ २५ ॥
 यथा पद्मालया विष्णोः सावित्री य यथा मम ।
 तथा सडयरीं शम्भो कान्तां गृहीष्व सम्प्रति ॥ २६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एति श्रुत्वा वयो मे हि ब्रह्मणः पुरतो हरेः ।
 स मां जगाद लोकेशः स्मेराननमुष्णो हरः ॥ २७ ॥
 ईश्वर उवाच ।
 डे ब्रह्मन् डे हरे मे हि युवां प्रियतरौ सदा ।
 दृष्ट्वा वां य ममानन्दो भवत्यतितरां ञ्जलु ॥ २८ ॥
 युवां सुरविशिष्टौ हि त्रिभुवस्वामिनौ डिल ।
 डथनं वां गरिष्ठेति भवकार्यरतात्मनोः ॥ २९ ॥
 उचितं न सुरश्रेष्ठौ विवाडकरां मम ।

तपोरतविरक्तस्य सदा विदितयोगिनः ॥ ३० ॥
यो निवृत्तिसुमार्गस्थः स्वात्मारामो निरञ्जनः ।
अवधूततनुर्ज्ञानी स्वद्रष्टा कामवर्जितः ॥ ३१ ॥
अविकारी ऽयभोगी य सदाशुचिरमङ्गलः ।
तस्य प्रयोजनं लोके कामिन्या किं वदाधुना ॥ ३२ ॥
केवलं योगलक्षणस्य ममानन्दः सदास्ति वै ।
ज्ञानहीनस्तु पुरुषो मनुते भद्रु कामकम् ॥ ३३ ॥
विवालकरणं लोके विज्ञेयं परबन्धनम् ।
तस्मात्तस्य रुचिर्नो मे सत्यं सत्यं वदाम्यहम् ॥ ३४ ॥
न स्वार्थं मे प्रवृत्तिर्लि सभ्यङ् स्वार्थविचिन्तनात् ।
तथापि तत्कश्चिन्मि भवद्भुक्तं जगद्धितम् ॥ ३५ ॥
मत्वा वयो गरिष्ठं वा निजोक्तिपरिपूर्तये ।
कश्चिन्मि विवालं वै भक्तवश्यः सदा ऽयहम् ॥ ३६ ॥
परन्तु यादृशीं कान्तां त्रुडीष्यामि यथापणम् ।
तच्छृणुष्व हरे भ्रमन् युक्तमेव वयो मम ॥ ३७ ॥
या मे तेजः समर्था ऽि त्रुडीतुं स्याद्विभागशः ।
तां निदेशय भार्थिं योगिनीं कामरूपिणीम् ॥ ३८ ॥
योगयुक्ते मयि तथा योगिन्येव भविष्यति ।
कामासक्ते मयि तथा कामिन्येव भविष्यति ॥ ३९ ॥
यमक्षरं वेदविदो निगदन्ति मनीषिणः ।
ज्योतीरुपं शिवं ते य चिन्तयिष्ये सनातनम् ॥ ४० ॥
तस्थिन्तायां यदासक्तो भ्रमन् गच्छामि भाविनीम् ।
तत्र या विघ्नजननी न भवित्री हतास्तु मे ॥ ४१ ॥
त्वं वा विष्णुरहं वापि शिवस्य भ्रमरूपिणः ।
अंशभूता महाभागा योग्यं तदनुचिन्तनम् ॥ ४२ ॥
तस्थिन्तया विनोद्गाहं स्थास्यामि कमलासन ।
तस्माज्जनायां प्रादिश त्वं मत्कर्मानुगतां सदा ॥ ४३ ॥

तत्राप्येकं पणं मे त्वं शृणु ब्रह्मंश्च मां प्रति ।
 अविश्वासो मद्दुक्ते येन्मया त्यक्ता भविष्यति ॥ ४४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एति तस्य वयः श्रुत्वाहं स विष्णुर्दुरस्य य ।
 सस्मितं मोहितमनोऽवोचं येति विनम्रकः ॥ ४५ ॥
 शृणु नाथ मडेशान मार्गिता यादृशी त्वया ।
 निवेदयामि सुप्रीत्या तां स्त्रियं तादृशीं प्रभो ॥ ४६ ॥
 उमा सा भिन्नरूपेण सञ्जाता कार्यसाधिनी ।
 सरस्वती तथा लक्ष्मीर्द्विधाऽप्या पुरा प्रभो ॥ ४७ ॥
 पद्मा कान्ताभवद्विष्णोस्तथा मम सरस्वती ।
 तृतीयरूपा सा नोऽभूत्वोक्तकार्यहितैषिणी ॥ ४८ ॥
 दक्षस्य तनया याभूत्सती नाम्ना तु सा विभो ।
 सैवेदृशी भवेद्भार्या भवेद्विद्वितकारिणी ॥ ४९ ॥
 सा तपस्यति देवेश त्वदर्थं हि दृढप्रता ।
 त्वां पतिं प्रामुक्तामा वै मडालेजोवती सती ॥ ५० ॥
 दातुं गच्छ वरं तस्यै कृपां कुरु मडेश्वर ।
 तां विवाह्य सुप्रीत्या वरं दत्त्वा य तादृशम् ॥ ५१ ॥
 उरैर्मम य देवानामियं वाञ्छास्ति शङ्कर ।
 परिपूरय सदृष्ट्या पश्यामोत्सवमादरात् ॥ ५२ ॥
 मङ्गलं परमं भूयात् त्रिलोकेषु सुभावलम् ।
 सर्वज्वरो विनश्येद् वै सर्वेषां नात्र संशयः ॥ ५३ ॥
 अथवास्मद्भयःशेषेऽवदत्तं मधुसूदनः ।
 लीलाञ्जकृतिमीशानं भक्तवत्सलमश्रुतः ॥ ५४ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 देवदेव मडालेव करुणाकर शङ्कर ।
 यद्दुक्तं ब्रह्मणा सर्वं मद्दुक्तं तन्न संशयः ॥ ५५ ॥
 तत्पुरुष्य मडेशान कृपां कृत्वा ममोपरि ।
 सनाथं कुरु सदृष्ट्या त्रिलोकं सुविवाह्य ताम् ॥ ५६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा भगवान् विष्णुः तूष्णीमास मुने सुधीः ।
तथास्त्विति विडस्थाड स प्रभुर्भक्तवत्सलः ॥ ५७ ॥

ततस्त्वावां य सम्प्राप्य याज्ञां स मुनिभिः सुरैः ।
अगच्छाव स्वेष्टदेशं सस्त्रीकौ परडर्षितौ ॥ ५८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाएऽः विष्णुब्रह्मकृतशिवप्रार्थनावर्णनं नाम
षोडशोऽध्यायः ॥ २.२.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाएऽः

२.२.१७. सप्तदशोऽध्यायः । सतीवरलाभकथनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा सर्वदेवैश्च कृता शम्भोर्नुतिः परा ।
शिवाय्य सा वरं प्राप्ता शृणु ख्यादरतो मुने ॥ १ ॥

अथो सती पुनः शुक्लपक्षेऽष्टम्यामुपोषिता ।
आश्विने मासि सर्वेशं पूजयामास भक्तितः ॥ २ ॥

एति नन्दाप्रते पूर्णे नवम्यां दिनभागतः ।
तस्यास्तु ध्यानमग्रायाः प्रत्यक्षमभवद् उरः ॥ ३ ॥

सर्वाङ्गसुन्दरो गौरः पञ्चवक्त्रस्त्रिलोचनः ।
यन्द्रमालः प्रसन्नात्मा शितिकण्ठश्चतुर्भुजः ॥ ४ ॥

त्रिशूलब्रह्मकवराभयधृग्लस्यमास्वरः ।
स्वर्धुन्या विलसच्छीर्षः सकलाङ्गमनोहरः ॥ ५ ॥

मडालावण्यधामा य कोटियन्द्रसमाननः ।
कोटिस्मरसमा कान्तिः सर्वथा स्त्रीप्रियाकृतिः ॥ ६ ॥

प्रत्यक्षतो हरं वीक्ष्य सती सेदृग्विधं प्रभुम् ।
ववन्दे यरणौ तस्य सुलज्जवतनतानना ॥ ७ ॥

अथ प्राड महादेवः सतीं तद्प्रतधारिणीम् ।
 तामिच्छन्नपि भार्यार्थं तपश्चर्याङ्गलप्रदः ॥ ८ ॥
 महादेव उवाच ।
 दक्षनन्दिनि प्रीतोऽस्मि प्रतेनानेन सुप्रते ।
 वरं वरय सन्दास्ये यत्तवाभिमतं भवेत् ॥ ९ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 जानन्नपीड तद्भावं महादेवो जगत्पतिः ।
 जगौ वरं वृणीष्येति तद्वाक्यश्रवणोच्छ्रया ॥ १० ॥
 सापि त्रपावशा युक्ता वक्तुं नो हृदि यत्स्थितम् ।
 शशाक सा त्वभीष्टं यत्तत्त्वज्जच्छादितं पुनः ॥ ११ ॥
 प्रेममग्राभवत्साति श्रुत्वा शिववयः प्रियम् ।
 तज्ज्ञात्वा सुप्रसन्नोऽभूच्छङ्करो भक्तवत्सलः ॥ १२ ॥
 वरं ब्रूहि वरं ब्रूहि प्राडिति स पुनर्द्रुतम् ।
 सतीभक्तिवशः शम्भुरन्तर्यामी सतां गतिः ॥ १३ ॥
 अथ त्रपां स्वां सन्धाय यदा प्राड उरं सती ।
 यथेष्टं देहि वरद वरमित्यनिवारकम् ॥ १४ ॥
 तदा वाक्यस्यावसानमनवेक्ष्य वृषध्वजः ।
 भव त्वं मम भार्येति प्राड तां भक्तवत्सलः ॥ १५ ॥
 अेतच्छ्रुत्वा वयस्तस्य साभीष्टङ्गलभावनम् ।
 तूष्णीं तस्थौ प्रभुद्विता वरं प्राप्य मनोगतम् ॥ १६ ॥
 सकामस्य उरस्याग्रे स्थिता सा यारुडासिनी ।
 अकरोन्नज्जभावांश्च डावाऽभामिविर्धनान् ॥ १७ ॥
 ततो भावान्समादाय शङ्काराभ्यो रसस्तदा ।
 तयोश्चित्ते विवेशाशु कला डावा यथोदितम् ॥ १८ ॥
 तत्प्रवेशान्तु देवर्षे लोकलीलानुसारिणोः ।
 काप्यभिभ्या तयोरासीञ्चित्रायन्द्रमसोर्यथा ॥ १९ ॥
 रेजे सती उरं प्राप्य शिन्धुभिन्नाञ्जनप्रभा ।
 यन्द्राभ्याशेऽभलेभेव स्फुटिकोज्ज्वलववर्षाणः ॥ २० ॥

अथ सा तमुवायेदं उरं दाक्षायणी मुहुः ।
 सुप्रसन्ना करौ बद्ध्वा नतका भक्तवत्सलम् ॥ २१ ॥
 सत्युवाच ।
 देवदेव महादेव विवाहविधिना प्रभो ।
 पितुर्मे गोयरीकृत्य मां गृहाण जगत्पते ॥ २२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अयं सतीवचः श्रुत्वा मलेशो भक्तवत्सलः ।
 तथास्त्विति वचः प्राह निरीक्ष्य प्रेमतश्च ताम् ॥ २३ ॥
 दाक्षायण्यपि तं नत्वा शम्भुं विज्ञाप्य भक्तितः ।
 प्राप्ताज्ञा मातुरभ्याशमगान्भोडमुदान्विता ॥ २४ ॥
 उरोऽपि डिभवत्प्रस्थं प्रविश्य य निजाश्रमम् ।
 दाक्षायणीवियोगाद्भ्रै कृच्छ्रं ध्यानपरोऽभवत् ॥ २५ ॥
 समाधाय मनः शम्भुर्वीडिर्की गतिमाश्रितः ।
 चिन्तयामास देवर्षे मनसा मां वृषध्वजः ॥ २६ ॥
 ततः सञ्चिन्त्यमानोऽहं मलेशेन त्रिशूलिना ।
 पुरस्तात्प्राविशत्पूर्णां उरसिद्धिप्रयोदितः ॥ २७ ॥
 यत्रासौ डिभवत्प्रस्थे तद्वियोगी उरः स्थितः ।
 सरस्वतीयुतस्तात तत्रैव समुपस्थितः ॥ २८ ॥
 सरस्वतीयुतं मां य देवर्षे वीक्ष्य स प्रभुः ।
 उत्सुकः प्रेमबद्धश्च सत्या शम्भुरुवाच ह ॥ २९ ॥
 शम्भुरुवाच ।
 अहं ब्रह्म-स्वार्थपरः परिग्रहकृतौ य यत् ।
 तदा स्वत्वमिव स्वार्थे प्रतिभाति ममाधुना ॥ ३० ॥
 अहमाराधितः सत्या दाक्षायण्याथ भक्तितः ।
 तस्यै वरो मया दत्तो नन्दाप्रतप्रभावतः ॥ ३१ ॥
 भर्ता भवेति य तथा मत्तो ब्रह्मन् वरो वृतः ।
 मम भार्या भवेत्युक्तं मया तुष्टेन सर्वथा ॥ ३२ ॥
 अथावदत्तदा मां सा सती दाक्षायणी त्विति ।

पितुर्मे गोयरीकृत्य मां गृहाण जगत्पते ॥ ३३ ॥

तदध्यङ्गीकृतं ब्रह्मन्मया तद्भक्तितुष्टितः ।
सा गता भवनं मातुरुहमत्रागतो विधे ॥ ३४ ॥

तस्मात्त्वं गच्छ भवनं दक्षस्य मम शासनात् ।
तां दक्षोऽपि यथा कन्यां दद्यान्मेऽरं तथा वद ॥ ३५ ॥

सतीवियोगभङ्गः स्याद्यथा मे त्वं तथा कुरु ।
समाश्रासय तं दक्षं सर्वविद्याविशारदः ॥ ३६ ॥

ब्रह्मोवाच ।
ऽत्युदीर्य महादेवः सकाशे मे प्रजापतेः ।
सरस्वतीं विवोक्ष्याशु वियोगवशगोऽभवत् ॥ ३७ ॥

तेनाहमपि याज्ञमः कृतकृत्यो मुदान्वितः ।
प्रावोच्यं येति जगतां नाथं तं भक्तवत्सलम् ॥ ३८ ॥

ब्रह्मोवाच ।
यदात्थ भगवन् शम्भो तद्विचार्य सुनिश्चितम् ।
भुष्यः स्वार्थो हि देवानां ममापि वृषभध्वज ॥ ३९ ॥
दक्षस्तुभ्यं सुतां स्वां च स्वयमेव प्रदास्यति ।
अहं यापि वदिष्यामि त्वद्वाक्यं तत्समक्षतः ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाच ।
ऽत्युदीर्य महादेवमहं सर्वेश्वरं प्रभुम् ।
अगमं दक्षनिलयं स्यन्द्नेनातिवेगिना ॥ ४१ ॥

नारद उवाच ।
विधे प्राज्ञ महाभाग वद नो वदतां वर ।
सत्यै गृहागतायै स दक्षः किमकरोत्ततः ॥ ४२ ॥

ब्रह्मोवाच ।
तपस्तप्त्वा वरं प्राप्य मनोऽभिलषितं सती ।
गृहं गत्वा पितुर्मातुः प्रणाममकरोत्तदा ॥ ४३ ॥
मात्रे पित्रेऽथ तत्सर्वं समाश्रय्यौ मधेश्वरात् ।
वरप्राप्तिः स्वसभ्या वै सत्यास्तुष्टात्तु भक्तितः ॥ ४४ ॥

माता पिता य वृत्तान्तं सर्वं श्रुत्वा सप्तीमुभात् ।
 आनन्दं परमं लेभे यके य परमोत्सवम् ॥ ४५ ॥
 द्रव्यं ददौ द्विजातिभ्यो यथाभीष्टमुदारधीः ।
 अन्येभ्यश्चान्धेदीनेभ्यो वीरिणी य मडामनाः ॥ ४६ ॥
 वीरिणी तां समाविऽग्य स्वसुतां प्रीतिवर्द्धिनीम् ।
 मूर्ध्नुपाघ्राय मुदिता प्रशशंशुर्मुहुर्मुहुः ॥ ४७ ॥
 अथ दक्षः डियत्काले व्यतीते धर्मवित्तमः ।
 यिन्तयामास देयेयं स्वसुता शम्भवे कथम् ॥ ४८ ॥
 आगतोऽपि मडादेवः प्रसन्नः स जगाम उ ।
 पुनरेव कथं सोऽपि सुतार्थेऽत्रागमिष्यति ॥ ४९ ॥
 प्रस्थाप्योऽथ मया कश्चिच्छम्भोर्निकटमञ्जसा ।
 नैतद्योग्यं न गृह्णीयाद्यद्येवं विह्वलार्दना ॥ ५० ॥
 अथवा पूजयिष्यामि तमेव वृषभध्वजम् ।
 मदीयतनया भक्त्या स्वयमेव यथा भवेत् ॥ ५१ ॥
 तथैव पूजितः सोऽपि वाञ्छत्यार्थप्रयत्नतः ।
 शम्भुर्भवतु मद्भर्तृत्येवं दत्तवरेण तत् ॥ ५२ ॥
 एति यिन्तयतस्तस्य दक्षस्य पुरतोऽन्वडम् ।
 उपस्थितोऽहं सडसा सरस्वत्यन्वितस्तदा ॥ ५३ ॥
 मां दृष्ट्वा पितरं दक्षः प्राणभ्यावनतः स्थितः ।
 आसनं य ददौ मलयं स्वभवाय यथोचितम् ॥ ५४ ॥
 ततो मां सर्वलोकेशं तत्रागमनकारणम् ।
 दक्षः पप्रच्छ स क्षिप्रं यिन्ताविष्टोऽपि उर्षितः ॥ ५५ ॥
 दक्ष उवाच ।
 तवात्रागमने हेतुः कः प्रवेशे स सृष्टिकृत् ।
 ममोपरि सुप्रसादं कृत्वायक्ष्व जगद्गुरो ॥ ५६ ॥
 पुत्रस्नेहात्कार्यवशाद्यथा लोककारक ।
 ममाश्रमं समायातो हृष्टस्य तव दर्शनात् ॥ ५७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।

धृति पृष्टः स्वपुत्रेण दक्षेण मुनिसत्तम ।
विडसन्नभ्रुवं वाङ्मयं मोदयंस्तं प्रजापतिम् ॥ ५८ ॥

ब्रह्मोवाच

शृणु दक्ष यदर्थं त्वत्समीपमडमागतः ।
त्वत्तो कस्य छितं मेऽपि भवतोऽपि तदीप्सितम् ॥ ५९ ॥

तव पुत्री समाराध्य मडादेवं जगत्पतिम् ।
यो वरः प्रार्थितस्तस्य समयोऽयमुपागतः ॥ ६० ॥

शम्भुना तव पुत्र्यर्थं त्वत्सकाशमडं ध्रुवम् ।
प्रस्थापितोऽस्मि यत्कृत्यं श्रेयस्तदवधारय ॥ ६१ ॥

वरं दत्त्वा गतो रुद्रस्तावत्प्रभृति शङ्करः ।
त्वत्सुताया वियोगेन न शर्म लभतेऽञ्जसा ॥ ६२ ॥

अलब्धश्छिद्रमदनो जिगाय गिरिशं न यम् ।
सर्वैः पुष्पमयैर्बाणैर्यत्नं कृत्वापि भूरिशः ॥ ६३ ॥

स कामभाणविद्धोऽपि परित्यज्यात्मयिन्तनम् ।
सतीं विचिन्तयन्नास्ते व्याकुलः प्राकृतो यथा ॥ ६४ ॥

विस्मृत्य प्रश्रुतां वाणीं गण्णात्रे विप्रयोगतः ।
क्व सतीत्येवमभितो भाषते निःकृतावपि ॥ ६५ ॥

मया यद्वाञ्छितं पूर्वं त्वया य मद्नेन य ।
मरीच्याधैर्भुनिवरैस्तत्सिद्धमधुना सुत ॥ ६६ ॥

त्वत्पुत्र्याराधितः शम्भुः सोऽपि तस्या विचिन्तनात् ।
अनुशोधयितुं प्रेष्युर्वर्तते छिमवद्गिरौ ॥ ६७ ॥

यथा नानाविधैर्भावैः सत्त्वात्तेन व्रतेन य ।
शम्भुराराधितस्तेन तथैवाराध्यते सती ॥ ६८ ॥

तस्मात्तु दक्ष तनयां शम्भुवर्थं परिकल्पिताम् ।
तस्मै दैव्यविलम्बेन कृता ते कृतकृत्यता ॥ ६९ ॥

अहं तमानयिष्यामि नारदेन त्वदालयम् ।
तस्मै त्वमेनां संयच्छ तदर्थं परिकल्पिताम् ॥ ७० ॥

ब्रह्मोवाच

श्रुत्वा मम वयश्चेति स मे पुत्रोऽतिर्षितः ।

अेवमेवेति मां दक्ष उवाच परलर्षितः ॥ ७१ ॥

ततः सोऽहं मुने तत्रागममत्यन्तर्षितः ।

उत्सुको लोकाभिरतो गिरिशो यत्र संस्थितः ॥ ७२ ॥

गते नारद दक्षोऽपि सदारतनयो ह्यपि ।

अभवत्पूर्वाकामस्तु पीयूषैरिव पूरितः ॥ ७३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीषाण्डे सतीवरलाभो नाम समदशोऽध्यायः ॥
२.२.१७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीषाण्डे

२.२.१८. अष्टादशोऽध्यायः । शिवसतीविवादः ।

नारद उवाच ।

रुद्रपार्श्वे त्वयि गते किमभूच्छरितं ततः ।

का वार्ता ह्यभवत्तात किं यकार उरः स्वयम् ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अथाहं शिवमानेतुं प्रसन्नः परमेश्वरम् ।

आसदं हि महादेवं हिमवद्गिरिसंस्थितम् ॥ २ ॥

मां वीक्ष्य लोकस्रष्टारमाथान्तं वृषभध्वजः ।

मनसा संशयं यके सतीप्राप्तौ मुहुर्मुहुः ॥ ३ ॥

अथ प्रीत्या उरो लोके गतिमाश्रित्य लीलया ।

सत्या भक्त्या च मां क्षिप्रमुवाच प्राकृतो यथा ॥ ४ ॥

ईश्वर उवाच ।

किमकार्षीत्सुरज्येष्ठ सत्यर्थे त्वत्सुतः स माम् ।

कथयस्व यथा स्वान्तं न दीर्घेभ्यन्मथेन हि ॥ ५ ॥

धावमानो विप्रयोगो मामेव च सतीं प्रति ।

अभिडन्ति सुरज्येष्ठ त्यज्त्वान्यां प्राणधारिणीम् ॥ ६ ॥

सतीति सततं ब्रह्मन् वद कार्यं करोम्यहम् ।

अभेदान्मम सा प्राप्या तद्विधे क्रियतां तथा ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति रुद्रोक्तवचनं लोकायारसुगर्भितम् ।

श्रुत्वाहं नारदमुने सान्त्वयन्नगदं शिवम् ॥ ८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

सत्यर्थं यन्मम सुतो वदति स्म वृषध्वज ।

तच्छृणुष्व निजासाध्यं सिद्धमित्यवधारय ॥ ९ ॥

देया तस्मै मया पुत्री तदर्थं परिकल्पिता ।

ममात्मीयमिदं कार्यं त्वद्वाङ्मयादधिकं पुनः ॥ १० ॥

मत्पुत्र्याराधितः शम्भुरेतदर्थं स्वयं पुनः ।

सोऽप्यन्विष्यति मां यस्मात्तदा देया मया हरे ॥ ११ ॥

शुभे लज्जे सुमुहूर्ते समागच्छतु सेऽन्तिकम् ।

तदा दास्यामि तनयां भिक्षार्थं शम्भवे विधे ॥ १२ ॥

एत्युवाच स मां दक्षस्तस्मात्त्वं वृषभध्वज ।

शुभे मुहूर्ते तद्वेश्म गच्छ तामानयस्व च ॥ १३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति श्रुत्वा मम वयो लौकिकीं गतिमाश्रितः ।

उवाच विडसन् रुद्रो मुने मां भक्तवत्सलः ॥ १४ ॥

रुद्र उवाच ।

गमिष्ये भवता सार्धं नारदेन च तद्गृहम् ।

अहमेव जगत्स्रष्टस्तस्मात्त्वं नारदं स्मर ॥ १५ ॥

मरीच्यादीन् स्वपुत्रांश्च मानसानपि संस्मर ।

तैः सार्धं दक्षानिलयं गमिष्ये सगणो विधे ॥ १६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याज्ञामोऽहमीशेन लोकायारपरेण ह ।

संस्मरं नारदं त्वां च मरीच्यादीन्सुतांस्तथा ॥ १७ ॥

ततः समागताः सर्वे मानसास्तनयास्त्वया ।
 मम स्मरणमात्रेण लृष्टास्ते द्रुतमादरात् ॥ १८ ॥
 विष्णुः समागतस्तूर्णं स्मृतो रुद्रेण शैवराट् ।
 स स्वसैन्यैः कमलया गरुडाशुद्धयेव च ॥ १९ ॥
 अथ चैत्रसिते पक्षे नक्षत्रे भगदैवते ।
 त्रयोदश्यां दिने भानौ निर्गच्छत्स मહેश्वरः ॥ २० ॥
 सर्वैः सुरगणैः सार्धं ब्रह्मविष्णुपुरःसरैः ।
 तथा तैर्मुनिभिर्गच्छन् स बभौ पथि शङ्करः ॥ २१ ॥
 मार्गे समुत्सवो जातो देवादीनां च गच्छताम् ।
 तथा उरगाणानां च सानन्दमनसामति ॥ २२ ॥
 गजगोव्याघ्रसर्पाश्च जटा चन्द्रकला तथा ।
 जग्मुः सर्वे भूषणत्वं यथायोग्यं शिवेश्चया ॥ २३ ॥
 ततः क्षणेन बलिना बलीवर्द्धन वेदिना ।
 सविष्णुप्रमुभः प्रीत्या प्राप दक्षालयं उरः ॥ २४ ॥
 ततो दक्षो विनीतात्मा सम्प्रलृष्टतनूरुः ।
 प्रथमौ सम्मुभं तस्य संयुक्तः सकलैर्निजैः ॥ २५ ॥
 सर्वे सुरगाणास्तत्र स्वयं दक्षेण सत्कृताः ।
 पार्श्वे श्रेष्ठे च मुनिभिरुपविष्टा यथाक्रमम् ॥ २६ ॥
 परिवार्याभिलाशेवाङ्गाणांश्च मुनिभिर्यथा ।
 दक्षः समानयामास गुडाभ्यन्तरतः शिवम् ॥ २७ ॥
 अथ दक्षः प्रसन्नात्मा स्वयं सर्वेश्वरं उरम् ।
 समानर्थं विधानेन दत्त्वासनमनुत्तमम् ॥ २८ ॥
 ततो विष्णुं च मां विप्रांसुरासर्वाङ्गाणांस्तथा ।
 पूजयामास सद्भक्त्या यथोचितविधानतः ॥ २९ ॥
 कृत्वा यथोचितां पूजां तेषां पूजयाद्विभिरुतथा ।
 यकार संविदं दक्षो मुनिभिर्मानसैः पुनः ॥ ३० ॥
 ततो मां पितरं प्राड दक्षः प्रीत्या हि मत्सुतः ।
 प्रक्षिपत्य त्वया कर्म कार्यं वैवाहिकं विभो ॥ ३१ ॥

वाढमित्युभमप्युक्त्वा प्रहृष्टेनान्तरात्मना ।
समुत्थाय ततोऽकार्षं तत्कार्यमभिलं तथा ॥ ३२ ॥

ततः शुभे मुहूर्ते छि लगे अडभवान्विते ।
सतीं निजसुतां दक्षो ददौ हर्षेण शम्भवे ॥ ३३ ॥

उद्गाडविधिना सोऽपि पाणिं जग्राड हर्षितः ।
दाक्षायण्या वरतनोस्तदानीं वृषभध्वजः ॥ ३४ ॥

अडं उरिस्त्वदाद्या वै मुनयश्च सुरा गणाः ।
नेमुः सर्वे संस्तुतिभिः तोषयामासुरीश्वरम् ॥ ३५ ॥

समुत्सवो मडानासीनृत्यगानपुरःसरः ।
आनन्दं परमं जग्मुः सर्वे मुनिगणाः सुराः ॥ ३६ ॥

कन्यां दत्त्वा कृतार्थोऽभूत्तदा दक्षो छि मत्सुतः ।
शिवशिवौ प्रसन्नौ य निभिलं मङ्गलालयम् ॥ ३७ ॥

०ति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाएऽे कन्यादानवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥
२.२.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाएऽे

२.२.१८. अेकोनविंशोऽध्यायः । शिवलीलावर्णनम् ।

अडभोवाय ।

कृत्वा दक्षः सुतादानं यौतकं विविधं ददौ ।
डराय सुप्रसन्नश्च द्विजेभ्यो विविधं धनम् ॥ १ ॥

अथ शम्भुमुपागत्य समुत्थाय कृताञ्जलिः ।
सार्धं कमलया येदमुवाय गरुडध्वजः ॥ २ ॥

विषगुरुवाय ।

देवदेव मडादेव करुणासागर प्रभो ।

त्वं पिता जगतां तात सती माताभिलस्यथ ॥ ३ ॥

युवां लीलावतारौ वै सतां क्षेमाय सर्वदा ।

भलानां निग्रहार्थाय श्रुतिरेषा सनातनी ॥ ४ ॥

स्निग्धनीलाञ्जनश्यामशोभया शोभसे हर ।

दाक्षायण्या यथा यादं प्रतिलोमेन पद्मया ॥ ५ ॥

देवानां वा नृणां रक्षां कुरु सत्यानया सताम् ।

संसारसारिणां शम्भो मङ्गलं सर्वदा तथा ॥ ६ ॥

य अनां साभिलाषो वै दृष्ट्वा श्रुत्वाथवा भवेत् ।

तं हन्याः सर्वभूतेश विज्ञप्तिरिति मे प्रभो ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति श्रुत्वा वयो विष्णोर्विहस्य परमेश्वरः ।

अेवमस्त्विति सर्वज्ञः प्रोवाच मधुसूदनम् ॥ ८ ॥

स्वस्थानं हरिरागत्य स्थित आसीन्मुनीश्वर ।

उत्सवं कारयामास जुगोप चरितं च तत् ॥ ९ ॥

अहं देवीं समागत्य गृह्योक्तविधिनाभिलम् ।

अग्निकार्यं यथोद्दिष्टमकार्षं च सुविस्तरम् ॥ १० ॥

ततः शिवा शिवश्चैव यथाविधि प्रहृष्टवत् ।

अग्नेः प्रदक्षिणां यजे मदाचार्यद्विजज्ञया ॥ ११ ॥

तदा मलोत्सवस्तत्राद्भुतोऽभूद् द्विजसत्तम ।

सर्वेषां सुभदं वाद्यं गीतनृत्यपुरःसरम् ॥ १२ ॥

तदानीमद्भुतं तत्र चरितं समभूदिति ।

सुविस्मयकरं तात तच्छृणु त्वं वदामि ते ॥ १३ ॥

दुर्ज्ञेया शाम्भवी माया तथा सम्मोहितं जगत् ।

सथराचरमत्यन्तं सदेवासुरमानुषम् ॥ १४ ॥

योऽहं शम्भुं मोहयितुं पुरैश्छं कपटेन ह ।

मां च तं शङ्करस्तात मोहयामास लीलया ॥ १५ ॥

छंछेत्परापकारं यः स तस्यैव भवेद् ध्रुवम् ।

एति मत्वापकारं नो कुर्यादन्यस्य पूरुषः ॥ १६ ॥

प्रदक्षिणां प्रकुर्वन्त्या वक्त्रेः सत्याः पदद्वयम् ।
 आविर्बभूव वसनात्तद्वद्राक्षमलं मुने ॥ १७ ॥
 मदनाविष्टयेताश्च भूत्वाऽगानि व्यलोक्यम् ।
 अलं सत्या द्विजश्रेष्ठ शिवमायाविमोक्षितः ॥ १८ ॥
 यथा यथाहं रम्याणि व्यैक्षमऽगानि कौतुकात् ।
 सत्या बभूव संदृष्टः कामार्तो हि तथा तथा ॥ १९ ॥
 अलमेवं तथा दृष्ट्वा दक्षिणं य पतिव्रताम् ।
 स्मराविष्टमना वक्त्रं द्रष्टुकामोऽभवत् मुने ॥ २० ॥
 न शम्भोर्लज्जया वक्त्रं प्रत्यक्षं य विलोकितम् ।
 न य सा लज्जयाविष्टा करोति प्रकटे मुपमम् ॥ २१ ॥
 ततस्तदर्शनार्थाय सदुपायं विचारयन् ।
 धूम्रघोरेण कामार्तोऽकार्षं तस्य ततः परम् ॥ २२ ॥
 आर्द्रन्धनानि भूरीणि क्षिप्त्वा तत्र विभावसौ ।
 स्वल्पाज्यालुतिविन्यासादार्द्रद्वयोद्भवस्तथा ॥ २३ ॥
 प्रादुर्भूतस्ततो धूमो भूयांस्तत्र समन्ततः ।
 तादृग् येन तमोभूतं वेदीभूमिविनिर्मितम् ॥ २४ ॥
 ततो धूमाकुले नेत्रे मलेशः परमेश्वरः ।
 उस्ताभ्यां छाद्यामास बहुलीलाकरः प्रभुः ॥ २५ ॥
 ततो वस्त्रं समुत्क्षिप्य सतीवक्त्रमलं मुने ।
 अवेक्षं किल कामार्तः प्रलृष्टेनान्तरात्मना ॥ २६ ॥
 मुहुर्मुहुश्च तात पश्यामि स्म सतीमुपमम् ।
 अथेन्द्रियविकारं य प्राप्तवानस्मि सोऽवशः ॥ २७ ॥
 मम रेतः प्रयस्कन्त ततस्तद्दीक्षापाद् द्रुतम् ।
 यतुर्भिन्दुमितं भूमौ तुषारययसान्निभम् ॥ २८ ॥
 ततोऽलं शङ्कितो मौनी तत्क्षणां विस्मितो मुने ।
 आश्छाद्ये स्म तद्रेतो यथा कश्चिद् बुभोध न ॥ २९ ॥
 अथ तद्भगवान् शम्भुर्ज्ञात्वा द्विव्येन यक्षुषा ।

रेतोऽवस्कन्दनात्तस्य कोपाद्येतदुवाच ७ ॥ ३० ॥

रुद्र उवाच ।

किमेतद्विहितं पाप त्वया कर्म विगर्हितम् ।

विवाले मम कान्ताया वङ्गं दृष्टं न रागतः ॥ ३१ ॥

त्वं वेत्सि शङ्करेणैतत्कर्म ज्ञातं न किञ्चन ।

त्रैलोक्येऽपि न मेऽज्ञातं गूढं तस्मात्कथं विधे ॥ ३२ ॥

यत्किञ्चित् त्रिषु लोकेषु जङ्गमं स्थावरं तथा ।

तस्याहं मध्यगो मूढ तैलं यद्गत्तिलान्तिगम् ॥ ३३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा प्रियविषगुर्मां तदा विषगुवयः स्मरन् ।

धयेष उन्तुं ब्रह्माणां शूलमुधम्य शङ्करः ॥ ३४ ॥

शम्भुनोद्यमिते शूले मां य उन्तुं द्विजोत्तम ।

मरीचिप्रमुभास्ते वै डाडाकारं य च्छिरे ॥ ३५ ॥

ततो देवगाणाः सर्वे मुनयश्चापिलास्तथा ।

तुष्टुवुः शङ्करं तत्र प्रज्वलन्तं भयातुराः ॥ ३६ ॥

देवा ऋचुः ।

देवदेव महादेव शरणागतवत्सल ।

ब्रह्माणां रक्ष रक्षेश कृपां कुरु मधेश्वर ॥ ३७ ॥

जगत्पिता मधेश त्वं जगन्माता सती मता ।

हरिब्रह्माद्यः सर्वे तव दासाः सुरप्रभो ॥ ३८ ॥

अद्भुताकृतिलीलस्त्वं तव मायाद्भुता प्रभो ।

तथा विमोहितं सर्वं विना त्वद्भक्तिभीश्वर ॥ ३९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्थं बहुतरं दीना निर्जरा मुनयश्च ते ।

तुष्टुवुर्देवदेशं क्रोधाविष्टं मधेश्वरम् ॥ ४० ॥

दक्षो मैवं मैवमिति पाणिमुधम्य शङ्कितः ।

वारयामास भूतेशं क्षिप्रमेत्य पुरोगतः ॥ ४१ ॥

अथात्रे सङ्गतं वीक्ष्य तदा दक्षं मधेश्वरः ।

प्रत्युवायाप्रियमिदं संस्मरन्प्रार्थनां उरेः ॥ ४२ ॥

महेश्वर उवाच ।

विष्णुना मेऽतिभक्तेन यद्विदानीमुदीरितम् ।

मयाप्यङ्गीकृतं कर्तुं तद्विधैव प्रजापते ॥ ४३ ॥

सतीं यः साभिलाषः सन् वीक्षेत वध तं प्रभो ।

एति विष्णुवयः सत्यं विधिं उत्वा करोम्यहम् ॥ ४४ ॥

साभिलाषः कथं ब्रह्मा सतीं समवलोकयत् ।

अभवत् त्यक्तरैतास्तु ततो हन्मि कृतागसम् ॥ ४५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्युक्तवति देवेश महेशे क्रोधसङ्कुले ।

यकम्पिरे जनाः सर्वे सदेवमुनिमानुषाः ॥ ४६ ॥

डाडाकारो मलानासीदौघासीन्यं य सर्वशः ।

अभूवं विकलोऽतीव तदाहं तद्विमोहितः ॥ ४७ ॥

अथ विष्णुर्महेशातिप्रियः कार्यविचक्षणः ।

तमेवंवादिनं रुद्रं तुष्टाय प्रणतः सुधीः ॥ ४८ ॥

स्तुत्वा य विविधैः स्तोत्रैः शङ्करं भक्तवत्सलम् ।

एदमूये वारयंस्तं क्षिप्रं भूत्वा पुरः सरः ॥ ४९ ॥

विष्णुरुवाच ।

विधिं न जहि भूतेश स्रष्टारं जगतां प्रभुम् ।

अयं शरणागस्तेऽद्य शरणागतवत्सलः ॥ ५० ॥

अहं तेऽतिप्रियो भक्तो भक्ताराज एतीरितः ।

विज्ञानिं हृदि मे मत्वा कृपां कुरु भमोपरि ॥ ५१ ॥

अन्यथ्य शृणु मे नाथ वचनं उेतुगर्भितम् ।

तन्मनुष्य महेशान कृपां कृत्वा भमोपरि ॥ ५२ ॥

प्रजाः स्रष्टुमयं शम्भो प्रादुर्भूतश्चतुर्भुजः ।

अस्मिन् उते प्रजास्रष्टा नास्त्यन्यः प्राकृतोऽधुना ॥ ५३ ॥

सृष्टिस्थित्यन्तकर्माणि करिष्यामः पुनः पुनः ।

त्रयो देवा वयं नाथ शिवरूप त्वदाज्ञया ॥ ५४ ॥

अेतस्मिन्निहते शम्भो कस्त्वत्कर्म कश्चिद्यति ।
 तस्मान्न वध्यो भवता सृष्टिकृत्वयकृद्धिभो ॥ ५५ ॥
 अनेनैव सती कन्या दक्षस्य य शिवा विभो ।
 सद्युपायेन वै भार्या भवदर्थे प्रकल्पिता ॥ ५६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धत्याकर्ण्य मडेशस्तु विज्ञप्तिं विष्णुना कृताम् ।
 प्रत्युवायाप्पिलांस्तांश्च श्रावयंश्च दृढव्रतः ॥ ५७ ॥
 मडेश उवाच ।
 देवदेव रमेशान विष्णो मत्प्राणवल्लभ ।
 न निवारय मां तात वधादस्य भवस्त्वयम् ॥ ५८ ॥
 पूरयिष्यामि विज्ञप्तिं पूर्वान्तेऽङ्गीकृतां मया ।
 महापापकरं दृष्टं उन्म्येनं यतुराननम् ॥ ५९ ॥
 अहमेव प्रजाः स्रक्ष्ये सर्वाः स्थिरयरा अपि ।
 अन्यं स्रक्ष्ये सृष्टिकरमथवाहं स्वतेजसा ॥ ६० ॥
 उत्तैनं विधिमेवाहं स्वपाणं पूरयन् कृतम् ।
 स्रष्टारमेकं स्रक्ष्यामि न निवारय मेश माम् ॥ ६१ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धति तस्य वयः श्रुत्वा गिरीशस्याह याच्युतः ।
 स्मितप्रभिन्रलृदयः पुनर्मैवमितीरयन् ॥ ६२ ॥
 अच्युत उवाच ।
 प्रतिज्ञापूरणं योग्यं परस्मिन्पुरुषेऽस्ति वै ।
 विचारयस्व वध्येश भवत्यात्मनि न प्रभो ॥ ६३ ॥
 त्रयो देवा वयं शम्भो त्वदात्मानः परा नहि ।
 ओकडुपा न भिन्नाश्च तत्त्वतः सुविचारय ॥ ६४ ॥
 ततस्तद्भयनं श्रुत्वा विष्णोः स्वातिप्रियस्य सः ।
 शम्भुवृथे पुनस्तं वै ध्यापयन्नात्मनो गतिम् ॥ ६५ ॥
 शम्भुरुवाच ।
 हे विष्णो सर्वभक्तेश कथमात्मा विधिर्मम ।

લક્ષ્યતે ભિન્ન એવાય પ્રત્યક્ષેણાગ્રતઃ સ્થિતઃ ॥ ૬૬ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

ઇત્યાજ્ઞામો મહેશેન સર્વેષાં પુરતસ્તદા ।

ઇદમૂચ્યે મહાદેવં તોષયન્ ગરુડધ્વજઃ ॥ ૬૭ ॥

વિષ્ણુરુવાચ ।

ન બ્રહ્મા ભવતો ભિન્નો ન ત્વં તસ્માત્સદાશિવ ।

ન વાહં ભવતો ભિન્નો ન મત્ ત્વં પરમેશ્વર ॥ ૬૮ ॥

સર્વં જાનાસિ સર્વજ્ઞા પરમેશ સદાશિવ ।

મન્મુખાદબિલા-સર્વં સંશ્રાવયિતુમિચ્છસિ ॥ ૬૯ ॥

ત્વદાજ્ઞયા વદામીશ શૃણ્ણવન્તુ નિખિલાઃ સુરાઃ ।

મુનયશ્ચાપરે શૈવં તત્ત્વં સન્ધાર્ય સ્વં મનઃ ॥ ૭૦ ॥

પ્રધાનસ્યાપ્રધાનસ્ય ભાગાભાગસ્ય રૂપિણઃ ।

જ્યોતિર્મયસ્ય ભાગાસ્તે વયં દેવાઃ પ્રભોસ્ત્રયઃ ॥ ૭૧ ॥

કસ્ત્વં કોઽહં ચ કો બ્રહ્મા તવૈવ પરમાત્મનઃ ।

અંશત્રયમિદં ભિન્નં સૃષ્ટિસ્થિત્યન્તકારણમ્ ॥ ૭૨ ॥

ચિન્તયસ્વાત્મનાત્માનં સ્વલીલાધૃતવિગ્રહઃ ।

એકસ્ત્વં બ્રહ્મ સગુણો હ્યંશભૂતા વયં ત્રયઃ ॥ ૭૩ ॥

શિરોગ્રીવાદિભેદેન યથૈકસ્યૈવ વર્ષર્ષણઃ ।

અડ્ગાનિ તે તથેશસ્ય તસ્ય ભાગત્રયં હર ॥ ૭૪ ॥

યજ્જયોતિરભં સ્વપુરં પુરાણં

કૂટસ્થમવ્યક્તમનન્તરૂપમ્ ।

નિત્યં ચ દીર્ઘાદિવિશેષણાઘૈ-

ર્હીનં શિવસ્ત્વં તત એવ સર્વમ્ ॥ ૭૫ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

એતચ્છૃત્વા વચસ્તસ્ય મહાદેવો મુનીશ્વર ॥

બભૂવ સુપ્રસન્નશ્ચ ન જધાન સ માં તતઃ ॥ ૭૬ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં દ્વિતીયે સતીખાણ્ડે સતીવિવાહશિવલીલાવર્ણનં નામૈકોનવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૨.૧૯ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.२०. विंशोऽध्यायः । सतीविवाहोत्सव ।

नारद उवाच ।

ब्रह्मन् विधे महाभाग शिवभक्त वरप्रभो ।

श्रावितं यरितं शम्भोरद्भुतं मङ्गलायनम् ॥ १ ॥

ततः किमभवत्तात कथ्यतां शशिमौलिनः ।

सत्याश्च यरितं दिव्यं सर्वाधौघविनाशनम् । २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

निवृत्ते शङ्करे यास्मद्द्रघाद्भक्तानुकम्पिनि ।

अभवन्निर्भयाः सर्वे सुप्तिनः सुप्रसन्नकाः ॥ ३ ॥

नतस्कन्धाः साञ्जलयः प्रणोमुर्निभिलाश्च ते ।

तुष्टुवुः शङ्करं भक्त्या यदुर्जयरवं मुदा ॥ ४ ॥

येतस्मिन्नेव कालेऽहं प्रसन्नो निर्भयो मुने ।

अस्तवं शङ्करं भक्त्या विविधैश्च शुभस्तवैः ॥ ५ ॥

ततस्तुष्टमनाः शम्भुर्बहुलीलाकरः प्रभुः ।

मुने मां समुवाचेदं सर्वेषां शृण्वतां तदा ॥ ६ ॥

रुद्र उवाच ।

ब्रह्मन् तात प्रसन्नोऽहं निर्भयस्त्वं भवाधुना ।

स्वशीर्षं स्पृश उस्तेन मदाज्ञां दुर्वसंशयम् ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्याकर्ण्य वयः शम्भोर्बहुलीलाकृतः प्रभोः ।

स्पृशन् स्वं कं तथा भूत्वा प्राणमं वृषभध्वजम् ॥ ८ ॥

यावदेवमहं स्वं कं स्पृशामि निजपाणिना ।

तावत्तत्र स्थितं सद्यस्तद्रूपवृषवाहनम् ॥ ९ ॥

ततो लज्जापरीताङ्गः स्थितश्चाळमधोमुष्णः ।
 धन्द्राद्यैरभरैः सर्वैः सुदृष्टः सर्वतः स्थितैः ॥ १० ॥
 अथाळं लज्जयाविष्टः प्रणिपत्य भलेश्वरम् ।
 प्रावोच्यं संस्तुतिं कृत्वा क्षम्यतां क्षम्यतामिति ॥ ११ ॥
 अस्य पापस्य शुद्ध्यर्थं प्रायश्चित्तं वद प्रभो ।
 निग्राहं च तथा न्यायं येन पापं प्रयातु मे ॥ १२ ॥
 धृत्युक्तस्तु मया शम्भुरुवाच प्राणतं हि माम् ।
 सुप्रसन्नतरौ भूत्वा सर्वेशो भक्तवत्सलः ॥ १३ ॥
 शम्भुरुवाच ।
 अनेनैव स्वरूपेण मद्यिष्ठितकेन हि ।
 तपः कुरु प्रसन्नात्मा मदाराधनतत्परः ॥ १४ ॥
 ज्यातिं यास्यसि सर्वत्र नाम्ना रुद्रशिरः क्षितौ ।
 साधकः सर्वकृत्यानां तेजोभाजा द्विजन्मनाम् ॥ १५ ॥
 मनुष्याणामिदं कृत्यं यस्माद्दीर्यं त्वयाधुना ।
 तस्मात्त्वं मानुषो भूत्वा विचरिष्यसि भूतले ॥ १६ ॥
 यस्त्वां यानेन रूपेण दृष्ट्वा कौ विचरिष्यति ।
 किमेतद् ब्रह्मणो मूर्ध्नि वदन्निति पुरान्तकः ॥ १७ ॥
 ततस्ते येष्टितं सर्वं कौतुकाच्छोष्यतीति यः ।
 परदारकृतात्यागान्भुक्तिं सधैः स यास्यति ॥ १८ ॥
 यथा यथा जनश्चैतत्कृत्यं ते कीर्तयिष्यति ।
 तथा तथा विशुद्धिस्ते पापस्यास्य भविष्यति ॥ १९ ॥
 अेतदेव हि ते ब्रह्मन् प्रायश्चित्तं मयेरितम् ।
 जनडास्यकरं लोके तव गर्डाकरं परम् ॥ २० ॥
 अेतस्य तव वीर्यं हि पतितं वेदमध्यगम् ।
 कामार्तस्य मया दृष्टं नैतद्धार्यं भविष्यति ॥ २१ ॥
 यतुर्भिन्दुमितं रेतः पतितं यत्क्षितौ तव ।
 तन्मितास्तोयदा व्योम्नि भवेयुः प्रलयङ्कुराः ॥ २२ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र देवर्षीणां पुरो द्रुतम् ।

तद्रेतसः समभवस्तन्मिताश्च भवाडकाः ॥ २३ ॥
संवर्तकस्तथावर्तः पुष्करो द्रोण एव य ।
अते यतुर्विधास्तात मडामेधा लयङ्कुराः ॥ २४ ॥
गर्जन्तश्चाथ मुञ्चन्तस्तोयानीषच्छिवेच्छया ।
हेलुर्व्योम्नि मुनिश्रेष्ठ तोयदास्ते कदारवाः ॥ २५ ॥
तैस्तु सञ्छादिते व्योम्नि सुगर्जद्भिश्च शङ्कुरः ।
प्रशान् दक्षायणी देवी भृशं शान्तोऽभवद् द्रुतम् ॥ २६ ॥
अथ यादं वीतभयः शङ्कुरस्याज्ञया तदा ।
शेषं वैवाडिकं कर्म समाप्तिमनयं मुने ॥ २७ ॥
पपात पुष्पवृष्टिश्च शिवाशिवशिरस्कथोः ।
सर्वत्र य मुनिश्रेष्ठ मुदा देवगणोज्जिता ॥ २८ ॥
वाद्यमानेषु वाद्येषु गायमानेषु तेषु य ।
पठत्सु विप्रवर्गेषु वेदान् भक्त्यान्वितेषु य ॥ २९ ॥
रम्भादिषु पुरन्ध्रीषु नृत्यमानासु सादरम् ।
मडोत्सवो मडानासीद्वपत्नीषु नारद ॥ ३० ॥
अथ कर्मविदानेशः प्रसन्नः परमेश्वरः ।
प्राड मां प्राञ्जलिं प्रीत्या लौडिकीं गतिमाश्रितः ॥ ३१ ॥
श्वर उवाच ।
डे ब्रह्मन् सुकृतं कर्म सर्वं वैवाडिकं य यत् ।
प्रसन्नोऽस्मि त्वमाचार्यो दधां ते दक्षिणां य काम् ॥ ३२ ॥
यायस्व तां सुरज्येष्ठ यद्यपि स्यात्सुदुर्लभा ।
ब्रूहि शीघ्रं मडाभाग नादेयं विद्यते मम ॥ ३३ ॥
ब्रह्मोवाच ।
धत्याकण्यं वयः सोऽडं शङ्कुरस्य कृताञ्जलिः ।
मुनेऽवोयं विनीतात्मा प्राणभ्येशं मुहुर्मुहुः ॥ ३४ ॥
यदि प्रसन्नो देवेश वरयोग्योऽस्म्यडं यदि ।
तत्कुरु त्वं मडेशान सुप्रीत्या यद्द्राम्यडम् ॥ ३५ ॥
अनेनैव तु वृषेण वेधामस्यां मडेश्वर ।

त्वया स्थेयं सदैवात्र नृणां पापविशुद्धये ॥ ३६ ॥
 येनास्य सन्निधौ कृत्वा स्वाश्रमं शशिशेखर ।
 तपः कुर्यां विनाशाय स्वपापस्यास्य शङ्कर ॥ ३७ ॥
 यैत्रशुक्लत्रयोदश्यां नक्षत्रे भगदैवते ।
 सूर्यवारे य यो भक्त्या वीक्षेत भुवि मानवः ॥ ३८ ॥
 तदैव तस्य पापानि प्रयान्तु हर सङ्क्षयम् ।
 वर्धते विपुलं पुण्यं रोगा नश्यन्तु सर्वशः ॥ ३९ ॥
 या नारी दुर्भगा वन्ध्या काणां रूपविवर्जिता ।
 सापि त्वदर्शनादेव निर्दोषा सम्भवेद् ध्रुवम् ॥ ४० ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 इत्याकण्य वयो मे हि स्वात्मसर्वसुभावलम् ।
 तथाश्चित्ति शिवः प्राड सुप्रसन्नेन येतसा ॥ ४१ ॥
 शिव उवाच ।
 छिताय सर्वलोकस्य वेधां तस्यां व्यवस्थितः ।
 स्थास्यामि सलितः पत्न्या सत्या त्वद्भयनाद्धिषे ॥ ४२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 इत्युक्त्वा भगवांस्तत्र सभार्यो वृषभध्वजः ।
 उवाच वेदिमध्यस्थो मूर्तिं कृत्वांशरूपिणीम् ॥ ४३ ॥
 ततो दक्षं समामन्त्र्य शङ्करः परमेश्वरः ।
 पत्न्या सत्या गन्तुमना अभूत्स्वजनवत्सलः ॥ ४४ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे दक्षो विनयावनतः सुधीः ।
 साञ्जलिर्नतकः प्रीत्या तुष्टाव वृषभध्वजम् ॥ ४५ ॥
 विषण्वाद्यः सुराः सर्वे मुनयश्च गाणास्तदा ।
 नत्वा संस्तूय विविधं यङ्कुर्जयरवं मुदा ॥ ४६ ॥
 आरोग्य वृषभे शम्भुः सतीं दक्षाज्ञया मुदा ।
 जगाम छिमवत्प्रस्थं वृषभस्थः स्वयं प्रभुः ॥ ४७ ॥
 अथ सा शङ्कराभ्याशे सुदती यारुडासिनी ।
 विरेजे वृषभस्था वै यन्द्धान्ते कालिका यथा ॥ ४८ ॥

विष्णवाद्यः सुराः सर्वे मरीच्याद्यास्तथर्षयः ।

दक्षोऽपि भोडितश्चासीत्तथान्ये निश्चला जनाः ॥ ४९ ॥

केचिद्वाद्यान्वाद्यन्तो गायन्तः सुस्वरं परे ।

शिवं शिवयशः शुद्धमनुजग्मुः शिवं मुदा ॥ ५० ॥

मध्यमार्गाद्विसृष्टो हि दक्षः प्रीत्याथ शम्भुना ।

स्वधाम प्राप सगाणः शम्भुः प्रेमसमाकुलः ॥ ५१ ॥

विसृष्टा अपि विष्णवाद्याः शम्भुना पुनरेव ते ।

अनुजग्मुः शिवं भक्त्या सुराः परमया मुदा ॥ ५२ ॥

तैः सर्वैः सगाणैः शम्भुः सत्या य स्वस्त्रिया युतः ।

प्राप स्वं धाम संलुष्टो हिमवद् गिरिशोभितम् ॥ ५३ ॥

तत्र गत्वाभिलान्देवान्मुनीनपि परांस्तथा ।

मुदा विसर्जयामास बहु सम्मान्य सादरम् ॥ ५४ ॥

शम्भुमाभाष्य ते सर्वे विष्णवाद्या मुदिताननाः ।

स्वं स्वं धाम ययुर्नत्वा स्तुत्वा य मुनयः सुराः ॥ ५५ ॥

शिवोऽपि मुदितोऽत्यर्थं स्वपत्न्या दक्षकन्यया ।

हिमवत्प्रस्थसंस्थो हि विजडार भवानुगः ॥ ५६ ॥

ततः स शङ्करः सत्या सगाणः सूतिङ्मुने ।

प्राप स्वं धाम संलुष्टः कैलासं पर्वतोत्तमम् ॥ ५७ ॥

अेतद् वः सर्वमाप्यातं यथा तस्य पुराभवत् ।

विवाडो वृषयानस्य मनुस्वायम्भुवान्तरे ॥ ५८ ॥

विवाडसमये यज्ञे प्रारम्भे वा शृणोति यः ।

अेतदाप्यानमव्यग्रः सम्पूज्य वृषभध्वजम् ॥ ५९ ॥

तस्याविघ्नं भवेत्सर्वं कर्म वैवाहिकं य यत् ।

शुभाप्यमपरं कर्म निर्विघ्नं सर्वदा भवेत् ॥ ६० ॥

कन्या य सुभरौभाग्यशीलायारगुणान्विता ।

साध्वी स्यात्पुत्रिणी प्रीत्या श्रुत्वाप्यानमिदं शुभम् ॥ ६१ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे सतीविवाडवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥

२.२.२० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.२१. ऐकविंशोऽध्यायः । सतीशिवक्रीडावर्णनम् ।

नारद उवाच ।

समीचीनं वयस्तात सर्वज्ञस्य तवानघ ।

महाद्भुतं श्रुतं नो वै यरितं शिवयोः शुभम् ॥ १ ॥

विवाडश्च श्रुतः सम्यक् सर्वमोलापडारकः ।

परमज्ञानसम्पन्नो मङ्गलालय उत्तमः ॥ २ ॥

भूय एव विवित्सा मे यरितं शिवयोः शुभम् ।

तद्दर्शय मडाप्राज्ञ कृपां कृत्वातुलामरम् ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

सम्यकारुणिकस्यैव मुने ते विधिडित्सितम् ।

यदलं नोदितः सौम्य शिवलीलानुवर्णने ॥ ४ ॥

विवाड्य दक्षिणं देवीं सतीं त्रैलोक्यमातरम् ।

गत्वा स्वधाम सुप्रीत्या यदकार्षीन्निबोध मे ॥ ५ ॥

ततो हरः स सगणः स्वस्थानं प्राप्य मोहनम् ।

द्वेषे तत्र वृषभादवातरदतिप्रियात् ॥ ६ ॥

यथायोग्यं निजस्थानं प्रविश्य स सतीसभः ।

मुमुद्देऽतीव द्वेषे भवाचारकरः शिवः ॥ ७ ॥

ततो विरुपाक्ष षण्मां प्राप्य दक्षायणीं गणान् ।

स्वीयान्निर्घापयामास नन्दादीन् गिरिकन्दरात् ॥ ८ ॥

उवाच यैतांस्तान् सर्वान्नन्दादीनतिसूनूतम् ।

लौडिकीं रीतिमाश्रित्य करुणासागरः प्रभुः ॥ ९ ॥

मडेश उवाच ।

यदाहं य स्मराम्यत्र स्मरणादरमानसाः ।
 समागमिष्यथ तदा मत्पार्श्वं मे गणा द्रुतम् ॥ १० ॥
 धृत्युक्ते वामदेवेन नन्दाधाः स्वगणाश्च ते ।
 महावेगा महावीरा नानास्थानेषु संययुः ॥ ११ ॥
 ईश्वरोऽपि तथा सार्धं तेषु यातेषु विभ्रमी ।
 दाक्षायण्या समं रेमे रउस्ये मुदितो भृशम् ॥ १२ ॥
 कदाचिद्धन्यपुष्पाणि समाहृत्य मनोहराम् ।
 मालां विधाय सत्यास्तु ङारस्थाने स योजयत् ॥ ३ ॥
 कदाचिद्दर्पणे यैव वीक्षन्तीमात्मनः सतीम् ।
 अनुगम्य उरो वङ्गं स्वीयमप्यवलोकयत् ॥ १४ ॥
 कदाचित्पुण्ड्रं तस्या उल्लास्योल्लास्य सङ्गतः ।
 भङ्गाति मोचयत्येव सा स्वयं मार्जयत्यपि ॥ १५ ॥
 सरागौ यरणावस्थाः यावडेनोज्ज्वलेन य ।
 निसर्गरक्तौ कुरुते पूर्णारागौ वृषध्वजः ॥ १६ ॥
 उच्चैरपि यदाभ्येयमन्वेषां पुरतो बभु ।
 तत् कर्णो कथयत्यस्या उरो द्रष्टुं तदाननम् ॥ १७ ॥
 न दूरमपि गन्तासौ समागत्य प्रयत्नतः ।
 अनुबध्नाति नामाक्षी पृष्ठदेशेऽन्यमानसाम् ॥ १८ ॥
 अन्तर्हितस्तु तत्रैव मायया वृषभध्वजः ।
 तामालिलिङ्गं भीत्या स्वं यकिता व्याकुलाभवत् ॥ १९ ॥
 सौवर्णपद्मकलिकातुल्ये तस्याः कुचद्वये ।
 यकार भ्रमराकारं मृगनाभिविशेषकम् ॥ २० ॥
 ङारमस्थाः कुचयुगाद्धियोज्य सडसा डरः ।
 न्ययोजयञ्च तत्रैव स्वकरस्पर्शनं मुहुः ॥ २१ ॥
 अङ्गदान्वलयानूर्मान्विश्लेष्य य पुनः पुनः ।
 तत्स्थानात्पुनरेवासौ तत्स्थाने प्रत्ययोजयत् ॥ २२ ॥
 कालिकेति समायाति सवर्णां ते सप्ती त्विमाम् ।
 यास्यत्वस्यास्तथेक्षन्त्याः प्रोत्तुङ्गौ साडसं कुयौ ॥ २३ ॥

कदाचिन्मदनोन्मादयेतनः प्रमथाधिपः ।
 यकार नर्म शर्माणि तथाङ्कृत्प्रियया मुदा ॥ २४ ॥
 आलृत्य पद्मपुष्पाणि रम्यपुष्पाणि शङ्करः ।
 सर्वाङ्गेषु करोति स्म पुष्पाभरणमादरात् ॥ २५ ॥
 गिरिकुञ्जेषु रम्येषु सत्या सल मडेश्वरः ।
 विजडार समस्तेषु प्रियया भक्तवत्सलः ॥ २६ ॥
 तथा विना स्म नो याति नास्थितो न स्म येष्टते ।
 तथा विना क्षणमपि शर्म लेभे न शङ्करः ॥ २७ ॥
 विद्धत्य सुचिरे कालं कैलासगिरिकुञ्जरे ।
 अगमद्भिभवत्प्रस्थं सस्मार स्वेच्छया स्मरम् ॥ २८ ॥
 तस्मिन्प्रविष्टे कामे तु वसन्तः शङ्करान्तिके ।
 वितस्तार निजं भावं डार्ढं विज्ञाय यत्प्रभोः ॥ २९ ॥
 सर्वे य पुष्पिता वृक्षा लताश्चान्याश्च पुष्पिताः ।
 अम्भांसि कुलपद्मानि पद्माः सन्नमरास्तथा । ३० ॥
 प्रविष्टे सदृशौ तत्र ववौ स मलयो भरुत् ।
 सुगन्धिगन्धपुष्पेषु मोदकश्च सुगन्धियुङ् ॥ ३१ ॥
 सन्ध्यार्धयन्द्रसङ्काशाः पलाशाश्च विरेजिरे ।
 कामास्त्रवत्सुमनसः प्रमोदात्पादपाधरः ॥ ३२ ॥
 बभुः पङ्कजपुष्पाणि सरस्सु सकलाञ्जनान् ।
 सम्मोहयितुमुद्युक्ता सुमुष्मी वायुदेवता ॥ ३३ ॥
 नागकेशरवृक्षाश्च स्वर्णवर्णैः प्रसूनकैः ।
 बभुर्मदनकेत्वाभा मनोऽज्ञाः शङ्करान्तिके ॥ ३४ ॥
 लवङ्गवल्ली सुरभिगन्धेनोद्भास्य मारुतम् ।
 मोडयामास येतांसि भृशं कामिजने पुरा ॥ ३५ ॥
 यारुच्यर्थितभृङ्गौघाः सुस्वराश्चूतशालिनः ।
 बभुर्मदनबाणौघपर्यङ्कुमदनावृताः ॥ ३६ ॥
 अम्भांसि मलडीनानि रेशुः कुलकुशाशयाः ।

मुनीनामिव येतांसि प्रव्यक्तज्योतिरुद्रमम् ॥ ३७ ॥

तुषाराः सूर्यरश्मीनां सङ्गमाद्गमन् बलिः ।

प्रमत्वानीक्ष्यतेक्षाश्च सखिलीलुदयास्तदा ॥ ३८ ॥

प्रसन्नाः सल यन्द्रेण निर्नीशारास्तदाऽभवन् ।

विभावयः प्रियेणैवं कामिन्यः सुमनोहराः ॥ ३९ ॥

तस्मिन्काले मलादेवः सल सत्या धरोत्तमे ।

रेमे स सुचिरं छन्दं निकुञ्जेषु नदीषु य ॥ ४० ॥

तथा तेन समं रेजे तदा दाक्षायणी मुने ।

यथा हरः क्षणमपि शान्तिमाप तथा विना ॥ ४१ ॥

सम्भोगविषये देवी सती तस्य मनःप्रिया ।

विशतीव हरस्याङ्गे पाययन्निव तद्रसम् ॥ ४२ ॥

तस्याः कुसुममालाभिर्भूषयन्सकलां तनुम् ।

स्वलस्तरचिताभिस्तु नवशर्माकरोव्य सः ॥ ४३ ॥

आलापैर्वाक्षितैर्डास्यैस्तथा सम्भाषणैर्हरः ।

तस्यादित्देश गिरिजा शंसतीवात्मसंविदम् ॥ ४४ ॥

तद्भङ्गत्रयन्द्रपीयूषपानस्थिरतनुर्हरः ।

नानावैशेषिडी तन्वीमवस्थां स कदाचन ॥ ४५ ॥

तद्भङ्गाभ्युज्जवासेन तत्सौन्दर्यैश्च नर्मभिः ।

गुणैरिव मलादन्ती बद्धो नान्यवियेष्टितः ॥ ४६ ॥

एति छिमगिरिकुञ्जप्रस्थभागे दरीषु

प्रतिदिनमभिरेमे दक्षपुत्र्या मडेशः ।

ऋतुभुजपरिमाणैः क्रीडतस्तस्य जाता

दश दश य सुरर्षे वत्सराः पञ्च यान्ये ॥ ४७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे सतीशिवक्रीडावर्णनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥

२.२.२१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.२२. द्वाविंशोऽध्यायः । शिवाशिवविहारवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

कदाचिदथ दक्षस्य तनया जलदागमे ।

कैलासक्षमाभृतः प्राड प्रस्थस्थं वृषभध्वजम् ॥ १ ॥

सत्युवाच ।

देवदेव महादेव शम्भो मत्प्राणवल्लभ ।

शृणु मे वचनं नाथ श्रुत्वा तत्पुरु मानद ॥ २ ॥

घनागमोऽयं सम्प्राप्तः कालः परमदुःसहः ।

अनेकवर्णमेघौघाः सङ्गीताम्बरदिक्ययाः ॥ ३ ॥

विवान्ति वाता वृद्धयं डारयन्तीति वेगिनः ।

कदम्बरजसा धौताः पाथोभिन्दुविकर्षणाः ॥ ४ ॥

मेघानां गर्जितैरुच्चैर्धारासारं विमुञ्चताम् ।

विद्युत्पातकिनां तीव्रैः क्षुब्धं स्यात्कस्य नो मनः ॥ ५ ॥

न सूर्यो दृश्यते नापि मेघच्छन्नो निशापतिः ।

दिव्यपि रात्रिवद्भाति विरडिव्यसनाकरः ॥ ६ ॥

मेघा नैकत्र तिष्ठन्तो ध्वनन्तः पवनेरिताः ।

पतन्त एव लोकानां दृश्यन्ते मूर्ध्नि शङ्कर ॥ ७ ॥

वाताहता महावृक्षा नर्तन्त एव याम्बरे ।

दृश्यन्ते हर भीरुणां त्रासदाः कामुकेप्सिताः ॥ ८ ॥

स्निग्धनीलाञ्जनस्याशु सद्विवौघस्य पृष्ठतः ।

अलाकराज्ज्वात्युच्चैर्यमुनापृष्ठकृन्वत् ॥ ९ ॥

क्षपायामीश वलयो दृश्यन्ते करभाश्रिताः ।

अम्बुधाविव सन्दीपपावको वऽवामुभः ॥ १० ॥

प्रारोहन्तीह सस्थानि मन्दरे प्राङ्गणेष्वपि ।

किमन्यत्र विरुपाक्ष सस्थोद्भूतिं वदाम्यहम् ॥ ११ ॥

श्यामलै राजतै रक्तैर्विशदोऽयं डिमायलः ।

मन्दराश्रयमेधौघः पत्रैर्दुग्धाम्बुधिर्यथा ॥ १२ ॥

असमश्रीश्च कुटिलं भेजे यस्याथ किंशुकान् ।

उख्यावयान् कलौ लक्ष्मीर्गन्ता सन्त्यज्य सज्जनान् ॥ १३ ॥

मन्दरायलमेधानां शब्देन लृषिता मुहुः ।

डेकायन्ते प्रतिवने सततं पृष्ठसूयकम् ॥ १४ ॥

मेघोत्सुकानां मधुरश्चातकानां मनोहरः ।

धारासारशरैस्तापं पेतुः प्रतिपथोद्गतम् ॥ १५ ॥

मेधानां पश्य मद्देले दुर्नयं करकोत्करैः ।

ये छाद्यन्त्यनुगते मयूरांश्चातकांस्तथा ॥ १६ ॥

शिभिसारङ्गयोर्दृष्ट्वा मित्रादपि पराभवम् ।

धर्षं गच्छन्ति गिरिश विदूरमपि मानसम् ॥ १७ ॥

अेतस्मिन्विषमे काले नीडं काकाश्चोरकाः ।

कुर्वन्ति त्वां विना गेहान् कथं शान्तिमवाप्स्यसि ॥ १८ ॥

महतीवाध नो भीतिर्मां मेघोत्था पिनाकधृक् ।

यतस्व यस्माद्भासाय मायिरं वयनान्मम ॥ १९ ॥

कैलासे वा डिमाद्रौ वा मडाकोश्यामथ क्षितौ ।

तत्रोपयोग्यं संवासं कुरु त्वं वृषभध्वज ॥ २० ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवमुक्तस्तथा शम्भुर्दक्षायज्ञया तथासकृत् ।

सञ्जडास य शीर्षस्थयन्द्रश्मिस्मितालयम् ॥ २१ ॥

अथोवाच सतीं देवीं स्मिताभिन्नौष्ठसम्पुटः ।

मडात्मा सर्वतत्त्वज्ञास्तोषयन्परमेश्वरः ॥ २२ ॥

श्वरः उवाच ।

यत्र प्रीत्यै मया कार्यो वासस्तव मनोहरे ।

मेघास्तत्र न गन्तारः कदाचिदपि मत्प्रिये ॥ २३ ॥

मेघा नितम्भपर्यन्तं सञ्चरन्ति मडीभृतः ।

सदा प्रालेयसानोस्तु वर्षास्वपि मनोहरे ॥ २४ ॥

कैलासस्य तथा देवि पादगाः प्रायशो घनाः ।

सञ्चरन्ति न गच्छन्ति तत उर्ध्वं कदाचन ॥ २५ ॥

सुमेरोर्वा गिरेरुर्ध्वं न गच्छन्ति बलाडकाः ।

जम्भूमूलं समासाध पुष्करावर्तकादयः ॥ २६ ॥

धृत्युक्तेषु गिरीन्द्रेषु यस्योपरि भवेद्धि ते ।

मनोरुचिर्निवासाय तमायक्ष्व द्रुतं छि मे ॥ २७ ॥

स्वेच्छाविडारैस्तव कौतुकानि

सुवर्णापक्षानिलवृन्द्वृन्दैः ।

शब्दोत्तरङ्गैर्भधुरस्वनैस्ते-

र्भुदोपगोथानि गिरौ छिमोत्थे ॥ २८ ॥

सिद्धाङ्गनास्ते रयितासना भुवं

काङ्क्षन्ति यैवोपलृतं सकौतुकम् ।

स्वेच्छाविडारे भण्डिकुट्टिमे गिरौ

कुर्वन्ति येष्यन्ति इवादिदानकैः ॥ २९ ॥

कृष्णीन्द्रकन्या गिरिकन्यकाश्च

या नागकन्याश्च तुरङ्गमुष्याः ।

सर्वास्तु तास्ते सततं सहायतां

समायश्चिष्यन्त्यनुमोदविभ्रमैः ॥ ३० ॥

रूपं तदेवमतुलं वदनं सुयारु

दृष्ट्वाङ्गना निजवपुर्निजकान्तिसख्यम् ।

डेला निजे वपुषि रूपगणेषु नित्यं

कर्तारं धृत्यनिमिषेक्षारुयारुरूपाः ॥ ३१ ॥

या मेनका पर्वतराज जाया

रूपैर्गुणैः प्यातवती त्रिलोके ।

सा यापि ते तत्र मनोऽनुमोदं

नित्यं करिष्यत्यनुनाथनाथैः ॥ ३२ ॥

पुरस्थवर्गेर्गिरिराजवन्द्यैः

प्रीतिं विचिन्वद्भिरुदाररुपां ।

शिक्षा सदा ते भलु शोचितापि

कार्यान्वहं प्रीतियुता गुणार्थैः ॥ ३३ ॥

विचित्रैः कोडिलावापमोटैः कुञ्जगण्णावृतम् ।
 सदा वसन्तप्रभवं गन्तुमिच्छसि किं प्रिये ॥ ३४ ॥
 नानाभङ्गुजलापूर्णासरः शीतसमावृतम् ।
 पद्मिनीशतशोयुक्तमयलेन्द्रं छिमालयम् ॥ ३५ ॥
 सर्वकामप्रदैर्वृक्षैः शाद्वलैः कल्पसंज्ञकैः ।
 सक्षाणां पश्य कुसुमान्यथाश्वकरिगोम्रजम् ॥ ३६ ॥
 प्रशान्तश्चापदगणां मुनिभिर्यतिभिर्वृतम् ।
 देवालये मडामाये नानामृगगणैर्युतम् ॥ ३७ ॥
 स्फुटिकैः स्वर्णवप्राद्यै र्नाजतैश्च विराजितम् ।
 मानसादिसरोरङ्गैरभितः परिशोभितम् ॥ ३८ ॥
 छिरण्मयै रत्ननालैः पङ्कजैर्मुकुलैर्वृतम् ।
 शिशुमारैस्तथासङ्ख्यैः कच्छपैर्मकरैः करैः ॥ ३९ ॥
 निषेवितं मञ्जुलैश्च तथा नीलोत्पलादिभिः ।
 देवेशि तस्मान्मुक्तैश्च सर्वगन्धैश्च कुङ्कुमैः ॥ ४० ॥
 लसद्गन्धजलैः शुभ्रैरापूर्णाः स्वच्छकान्तिभिः ।
 शाद्वलैस्तरुणैस्तुङ्गैस्तीरस्थैरुपशोभितम् ॥ ४१ ॥
 नृत्यदृभिरिव शाप्नोटैर्वर्जयन्तं स्वसम्भवम् ।
 कामदेवैः सारसैश्च मत्तयङ्गाङ्गशोभितैः ॥ ४२ ॥
 मधुराराविभिर्मोदकारिभिर्भ्रमरादिभिः ।
 शब्दायमानं च मुदा कामोद्दीपनकारकम् ॥ ४३ ॥
 वासवस्य कुबेरस्य चमस्य वरुणस्य च ।
 अग्नेः कोणपराजस्य मारुतस्य परस्य च ॥ ४४ ॥
 पुरीभिः शोभिशिभ्रं मेरोरुच्यैः सुरालयम् ।
 रम्भाशयीमेनकादिरम्भोरुगणसेवितम् ॥ ४५ ॥
 किं त्वमिच्छसि सर्वेषां पर्वतानां छि भूभृताम् ।
 सारभूते मडारभ्ये संविहर्तुं मडागिरौ ॥ ४६ ॥
 तत्र देवी सभियुता साप्सरोगणमण्डिता ।
 नित्यं कश्चिन्ति शयी तव योग्यां सहायताम् ॥ ४७ ॥

अथवा मम कैलासे पर्वतेन्द्रे सदाश्रये ।
 स्थानमिच्छसि वित्तेशपुरीपरिविराजिते ॥ ४८ ॥
 गङ्गाजलौघप्रयते पूर्णचन्द्रसमप्रभे ।
 दरीषु सानुषु सदा ब्रह्मकन्याभ्युदीरिते ॥ ४९ ॥
 नानामृगगणैर्युक्ते पद्माकरशतावृते ।
 सर्वैर्गुणैश्च सद्भस्तुसुमेरोरपि सुन्दरे ॥ ५० ॥
 स्थानेष्वेतेषु यत्रापि तवान्तःकरणे स्पृष्टा ।
 तं द्रुतं मे समायक्ष्व वासकर्तास्मि तत्र ते ॥ ५१ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एतीरिते शङ्करेण तदा दाक्षायणी शनैः ।
 एदमाह महादेवं लक्ष्मणं स्वप्रकाशनम् ॥ ५२ ॥
 सत्युवाच ।
 छिमाद्रावेव वसितुमहमिच्छे त्वया सह ।
 नयिरात्कुरु संवासं तस्मिन्नेव महागिरौ ॥ ५३ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अथ तद्दाड्यमाकर्ण्य उरः परममोहितः ।
 छिमाद्रिशिष्यं तुङ्गं दाक्षायण्या समं ययौ ॥ ५४ ॥
 सिद्धाङ्गनागाशयुतमगम्यं यैव पक्षिभिः ।
 अगमच्छिष्यं रम्यं सरसीवनराजितम् ॥ ५५ ॥
 विचित्ररूपैः कमलैः शिष्यं रत्नकर्पूरम् ।
 बालार्कसदृशं शम्भुराससाह सतीसभः ॥ ५६ ॥
 स्फुटिकाभ्रमये तस्मिन् शाद्रलङ्घमराजिते ।
 विचित्रपुष्पावलिभिः सरसीभिश्च संयुते ॥ ५७ ॥
 प्रकुल्लतरुशाभाग्रं गुञ्जद् भ्रमरसेवितम् ।
 पङ्कुरुहैः प्रङ्गुलैश्च नीलोत्पलययैस्तथा ॥ ५८ ॥
 शोभितं यङ्गवाकायैः कादम्बैर्दससङ्कुलैः ।
 प्रमत्तसारसैः कौञ्चैर्नीलस्कन्धैश्च शब्दितैः ॥ ५९ ॥

पुंस्कोडिलानां निनटैर्मधुरैर्गणसेवितैः ।
 तुरङ्गवदनैः सिद्धैरप्सरोभिश्च गुह्यकैः ॥ ६० ॥
 विधाधरीभिर्देवीभिः किन्नरीभिर्विडारितम् ।
 पुरन्ध्रीभिः पार्वतीभिः कन्याभिरभिसङ्गतम् ॥ ६१ ॥
 विपञ्चीतान्त्रिकामत्तमृदङ्गापटुदस्वनैः ।
 नृत्यद्भिरप्सरोभिश्च कौतुकोत्थैश्च शोभितम् ॥ ६२ ॥
 देविकाभिर्दीर्घिकाभिर्गन्धिभिः सुसमावृतम् ।
 प्रकुल्लकुसुमैर्नित्यं सुकुञ्जैरुपशोभितम् ॥ ६३ ॥
 शैलराजपुराभ्यर्षो शिष्यरे वृषभध्वजः ।
 सद्य सत्या चिरं रेमे अेवम्भूतेषु शोभनम् ॥ ६४ ॥
 तस्मिन् स्वर्गसमे स्थाने दिव्यमानेन शङ्करः ।
 दशवर्षसद्यस्त्राणि रेमे सत्या समं मुदा ॥ ६५ ॥
 स कदाचित्ततः स्थानादन्यधाति स्थलं हरः ।
 कदाचिन्मेरुशिष्यरे देवीदेववृतं सदा ॥ ६६ ॥
 द्वीपान्नाना तथोद्यानवनानि वसुधातलम् ।
 गत्वा गत्वा पुनस्तत्राभ्येत्य रेमे सतीसुभम् ॥ ६७ ॥
 न यज्ञे स दिवारात्रौ न ब्रह्मणि तपस्समम् ।
 सत्यां छि मनसा शम्भुः प्रीतिमेव चकार ह ॥ ६८ ॥
 अेवं मडादेवमुभं सत्यपश्यत्सम सर्वदा ।
 मडादेवोऽपि सर्वत्र सदाद्राक्षीत्सतीमुभम् ॥ ६९ ॥
 अेवमन्योन्यसंसर्गादनुरागमडीरुहम् ।
 वर्धयामासतुः कालीशिवौ भावाम्भुसेयनैः ॥ ७० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाएऽं शिवाशिवविडारवार्णनं नामद्वाविंशोऽध्यायः
 ॥ २.२.२२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाएऽं

२.२.२३. त्रयोविंशोऽध्यायः । भक्तिप्रभाववर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अेवं कृत्वा विडारं वै शङ्करेण य सा सती ।

सन्तुष्टा साभवय्याति विरागा समजायत ॥ १ ॥

ओकस्मिन्निवसे देवी सती रक्षसि सङ्गता ।

शिवं प्रणम्य सद्भक्त्या न्यस्थोऽर्थैः सुकृताञ्जलिः ॥ २ ॥

सुप्रसन्नं प्रभुं नत्वा सा दक्षतनया सती ।

उवाच साञ्जलिर्भक्त्या विनयावनता ततः ॥ ३ ॥

सत्युवाच ।

देवदेव महादेव करुणासागर प्रभो ।

दीनोद्धर महायोगिन् कृपां कुरु भमोपरि ॥ ४ ॥

त्वं परः पुरुषः स्वामी रजःसत्त्वतमः परः ।

निर्गुणः सगुणः साक्षी निर्विकारी महाप्रभुः ॥ ५ ॥

धन्याहं ते प्रिया जाता कामिनी सुविहारिणी ।

जातस्त्वं मे पतिः स्वामिन् भक्तवात्सल्यतो हर ॥ ६ ॥

कृतो बहुसमा नाथ विडारः परमस्त्वया ।

सन्तुष्टाहं भुञ्जान निवृत्तं मे मनस्ततः ॥ ७ ॥

ज्ञातुमिच्छामि देवेश परं तत्त्वं सुभावहम् ।

येन संसारदुःखाद्द्वैतरेज्जुवोऽञ्जसा हर ॥ ८ ॥

यत्कृत्वा विषयी जिवः स लभेत्परमं पदम् ।

संसारी न भवेन्नाथ तत्त्वं वद कृपां कुरु ॥ ९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

इत्यपृच्छत्सम सद्भक्त्या शङ्करं सा सती मुने ।

आदिशक्तिर्भुञ्जानो ज्योद्धाराय डेवलम् ॥ १० ॥

आकर्ष्य तच्छिवः स्वामी स्वेच्छयोपात्तविग्रहः ।

अवोचत्परमप्रीतः सती योगविरक्तधीः ॥ ११ ॥

शिव उवाच ।

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि दाक्षायणि मधेश्वरि ।
 परं तत्त्वं तदेवानुशयी मुक्तो भवेद्यतः ॥ १२ ॥
 परतत्त्वं विजानीहि विज्ञानं परमेश्वरी ।
 द्वितीयं स्मरणं यत्र नाहं ब्रह्मेति शुद्धधीः ॥ १३ ॥
 तद्दुर्लभं त्रिलोकस्मिंस्तज्ज्ञाता विरलः प्रिये ।
 यादृशो यः स दासोऽहं ब्रह्म साक्षात्परात्परः ॥ १४ ॥
 तन्माता मम भक्तिश्च भुक्तिमुक्तिफलप्रदा ।
 सुलभा मत्प्रसादाद्धि नवधा सा प्रकीर्तिता ॥ १५ ॥
 भक्तौ ज्ञाने न भेदो हि तद्वर्तुः सर्वदा सुषमम् ।
 विज्ञानं न भवत्येव सति भक्तिविरोधिनः ॥ १६ ॥
 भक्त्याधीः सदाहं वै तत्प्रभावाद् गृहेष्वपि ।
 नीयानां जातिहीनानां यामि देवि न संशयः ॥ १७ ॥
 सा भक्तिर्द्विविधा देवि सगुणा निर्गुणा मता ।
 वैधी स्वाभाविकी या या वरा सा त्ववरा स्मृता ॥ १८ ॥
 नैष्ठिक्यनैष्ठिकी भेदाद् द्विविधे द्विविधे हि ते ।
 षड्विधा नैष्ठिकी ज्ञेया द्वितीयैकविधा स्मृता ॥ १९ ॥
 विधिताविधिताभेदात्तामनेकां विदुर्बुधाः ।
 तयोर्बुधुविधत्वाच्च तत्त्वं त्वन्यत्र वर्णितम् ॥ २० ॥
 ते नवाङ्गे उभे ज्ञेये वर्णिते मुनिभिः प्रिये ।
 वर्णयामि नवाङ्गानि प्रेमतः शृणु दक्षजे ॥ २१ ॥
 श्रवणं कीर्तनं चैव स्मरणं सेवनं तथा ।
 दास्यं तथार्थनं देवि वन्दनं मम सर्वदा ॥ २२ ॥
 सभ्यमात्मार्पणं येति नवाङ्गानि विदुर्बुधाः ।
 उपाङ्गानि शिवे तस्या बहूनि कथितानि वै ॥ २३ ॥
 शृणु देवि नवाङ्गानां लक्षणानि पृथक् पृथक् ।
 मम भक्तेर्मनो दत्त्वा भुक्तिमुक्तिप्रदानि हि ॥ २४ ॥
 कथादेर्नित्यसम्मानं कुर्वन्नेहादिभिर्बुधा ।
 स्थिरासनेन तत्यानं यत्तच्छ्रवणमुच्यते ॥ २५ ॥

लृटाकाशेन सम्पश्यन् जन्मकर्माणि वै मम ।
 प्रीत्योश्चोश्चारणं तेषामेतत्कीर्तनमुच्यते ॥ २६ ॥
 व्यापकं देवि मां दृष्ट्वा नित्यं सर्वत्र सर्वदा ।
 निर्भयत्वं सदा लोके स्मरणं तद्दुदाहृतम् ॥ २७ ॥
 अरुणोदयमारभ्य सेवाकालेऽस्थिता लृटा ।
 निर्भयत्वं सदा लोके स्मरणं तद्दुदाहृतम् ॥ २८ ॥
 सदा सेव्यानुकूल्येन सेवनं तद्धि गोगणैः ।
 लृट्यामृतभोगेन प्रियं दास्यमुदाहृतम् ॥ २९ ॥
 सदा भूत्यानुकूल्येन विधिना मे परात्मने ।
 अर्पणं षोडशानां वै पाद्यादीनां तदर्थनम् ॥ ३० ॥
 मन्त्रोश्चारणार्थानाभ्यां मनसा वयसा कृमात् ।
 यदष्टाङ्गेन भूस्पर्शं तद्धै वन्दनमुच्यते ॥ ३१ ॥
 मङ्गलामङ्गलं यद्यत्सरोतीतीश्वरो हि मे ।
 सर्वं तन्मङ्गलायेति विश्वासः सप्यलक्षणम् ॥ ३२ ॥
 कृत्वा देहादिकं तस्य प्रीत्यै सर्वं तदर्थणम् ।
 निर्वाहाय य शून्यत्वं यत्तदात्मसमर्पणम् ॥ ३३ ॥
 नवाङ्गानीति मद्भक्तोर्भुक्तिमुक्तिप्रदानि य ।
 मम प्रियाणि यातीव ज्ञानोत्पत्तिकराणि य ॥ ३४ ॥
 उपाङ्गानि य मद्भक्तोर्भुक्तिं कथितानि वै ।
 भित्वादिसेवनादीनि समूह्यानि विचारतः ॥ ३५ ॥
 एत्थं साङ्गोपाङ्गभक्तिर्मम सर्वोत्तमा प्रिये ।
 ज्ञानवैराग्यजननी मुक्तिदासी विराजते ॥ ३६ ॥
 सर्वकर्मकूलोत्पत्तिः सर्वदा त्वत्समप्रिया ।
 यस्थिते सा स्थिता नित्यं सर्वदा सोऽति मत्प्रियः ॥ ३७ ॥
 त्रैलोक्ये भक्तिसदृशः पन्था नास्ति सुभावहः ।
 यतुर्युगेषु देवेशि कलौ तु सुविशेषतः ॥ ३८ ॥
 कलौ तु ज्ञानवैराग्यौ वृद्धरूपौ निरुत्सवौ ।

ग्राहकाभावतो देवि जातौ जर्जरतामति ॥ ३९ ॥

कलौ प्रत्यक्षकृलदा भक्तिः सर्वयुगेष्वपि ।

तत्प्रभावाद्दण्डं नित्यं तद्गणो नात्र संशयः ॥ ४० ॥

यो भक्तिमान्पुमाँल्लोके सदाहं तत्सहायकृत् ।

विघ्नहर्ता रिपुस्तस्य दृष्ट्यो नात्र य संशयः ॥ ४१ ॥

भक्तहृत्तोरहं देवि कालं क्रोधपरिष्वृतः ।

अहं वह्निना नेत्रभवेन निजरक्षकः ॥ ४२ ॥

भक्तहृत्तोरहं देवि स्व्युपर्यभवं किल ।

अतिक्रोधान्वितः शूलं गृहीत्वान्वजयं पुरा । ४३ ॥

भक्तहृत्तोरहं देवि रावणं सगाणं क्रुधा ।

त्यजामि स्म कृतो नैव पक्षपातो हि तस्य वै ॥ ४४ ॥

भक्तहृत्तोरहं देवि व्यासं हि कुमतिग्रहम् ।

काश्या न्यसारयं क्रोधाद्दृष्टयित्वा य नन्दिना ॥ ४५ ॥

किं भद्रकृतेन देवेशि भक्त्याधीनः सदा ह्यहम् ।

तत्कर्तुः पुरुषस्यातिवशगो नात्र संशयः ॥ ४६ ॥

भ्रमोवाय ।

धृत्वमाकर्ण्य भक्तेस्तु महत्त्वं दक्षजा सती ।

जडर्षातीव मनसि प्रणानाम शिवं मुदा ॥ ४७ ॥

पुनः पप्रच्छ सद्भक्त्या तत्कारणविषयं मुने ।

शास्त्रं सुभकरं लोके ज्वोद्धारपरायणम् ॥ ४८ ॥

सयन्त्रमन्त्रशास्त्रं य तन्माहात्म्यं विशेषतः ।

अन्यानि धर्मवस्तूनि ज्वोद्धारकराणि हि ॥ ४९ ॥

शङ्करोऽपि तदाकर्ण्य सतीप्रश्नं प्रलृष्टधीः ।

वर्णयामास सुप्रीत्या ज्वोद्धाराय कृत्स्नशः ॥ ५० ॥

तन्त्रशास्त्रं सयन्त्रं हि सपञ्चाङ्गं मधेश्वरः ।

अभाषे भक्तिमानं य तत्तद्देववरस्य वै ॥ ५१ ॥

सेतिलासकथां तेषां भक्तमाहात्म्यमेव य ।

सवर्णाश्रमधर्माश्च नृपधर्मान् मुनीश्वर ॥ ५२ ॥

सुतस्त्रीधर्ममाडात्थं वर्णाश्रममनश्चरम् ।
वैधशास्त्रं तथा ज्योतिःशास्त्रं जुवसुभावलम् ॥ ५३ ॥

सामुद्रिकं परं शास्त्रमन्यच्छास्त्राणि भूरिशः ।
कृपां कृत्वा मडेशानो वर्णयामास तत्त्वतः ॥ ५४ ॥

एत्थं त्रिलोकसुभदौ सर्वज्ञौ य सतीशिवौ ।
लोकोपकारकरणधृतसद्गुणविग्रहौ ॥ ५५ ॥

चिह्नीडाते बहुविधं डैलासे छिमवद् गिरौ ।
अन्यस्थलेषु य तदा परब्रह्मस्वरूपिणौ ॥ ५६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे भक्तिप्रभावावर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः
॥ २.२.२३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.२४. यतुर्विशोऽध्यायः । रामपरीक्षावर्णनम् ।

नारद उवाच ।

ब्रह्मन् विधे प्रजानाथ महाप्राज्ञ कृपाकर ।
श्रापितं शङ्करयशः सतीशङ्करयोः शुभम् ॥ १ ॥

एदानीं ब्रूहि सत्प्रीत्या परं तदश उत्तमम् ।
किमकार्षीं छि तत्स्थौ वै यरितं दम्पती शिवौ ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

सतीशिवचरित्रं य शृणु मे प्रेमतो मुने ।
लौकिकी गतिमाश्रित्य चिह्नीडाते सदान्वलम् ॥ ३ ॥

ततः सती मडादेवी वियोगमलभन्मुने ।
स्वपतः शङ्करस्येति वदन्त्येके सुबुद्धयः ॥ ४ ॥

वागर्थाविव सम्पृक्तौ शक्तीशौ सर्वदा चितौ ।

कथं घटेत य तयोर्वियोगस्तत्त्वतो मुने ॥ ५ ॥

लीलारुचित्वाद्यथा सङ्घटेताभिलं य तत् ।

कुरुते यद्यदीशौ य सतीशौ भवरीतिगौ ॥ ६ ॥

सा त्यक्ता दक्षजा दृष्ट्वा पतिना जनकाध्वरे ।

शम्भोरनादरात्तत्र देहं तत्याज सङ्गता ॥ ७ ॥

पुनर्लिंमालये सैवाविर्भूता नामतः सती ।

पार्वतीति शिवं प्राप तस्या भूरि विवाहतः ॥ ८ ॥

सूत उवाच ।

धत्याकार्यं वयस्तस्य ब्रह्मणः स तु नारदः ।

पप्रच्छ य विधातारं शिवाशिवमलदशः ॥ ९ ॥

नारद उवाच ।

विष्णुशिष्य महाभाग विधे मे वद विस्तरात् ।

शिवाशिवयस्त्रिं तद्भवाचारपरानुगम् ॥ १० ॥

किमर्थं शङ्करो जायां तत्याज प्राणतः प्रियाम् ।

तस्मादायक्ष्व मे तात विचित्रमिति मन्मते ॥ ११ ॥

कुतोऽध्वरेऽजः पुत्रस्थानादरोऽभूच्छिवस्य ते ।

कथं तत्याज सा देहं गत्वा तत्र पितुः कतौ ॥ १२ ॥

ततः किमभवत्तत्र किमकार्षीन्मतेश्वरः ।

तत्सर्वं मे समायक्ष्व श्रद्धायुक् तच्छ्रुतावहम् ॥ १३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु तात परप्रीत्या मुनिभिः सह नारद ।

सुतवर्यं महाप्राज्ञं यस्त्रिं शशिमौलिनः ॥ १४ ॥

नमस्कृत्य मलेशानं उर्यादिसुरसेवितम् ।

परब्रह्म प्रवक्ष्यामि तस्यस्त्रिं महाद्भुतम् ॥ १५ ॥

सर्वेयं शिवलीला हि बहुलीलाकरः प्रभुः ।

स्वतन्त्रो निर्विकारी य सती सापि हि तद्विधा ॥ १६ ॥

अन्यथा कः समर्थो हि तत्कर्मकरणो मुने ।

परमात्मा परब्रह्म स अथ परमेश्वरः ॥ १७ ॥

यं सदा भजते श्रीशोऽहं यापि सकलाः सुराः ।
 मुनयश्च महात्मानः सिद्धाश्च सनकादयः ॥ १८ ॥
 शेषः सदा यशो यस्य मुदा गायति नित्यशः ।
 पारं न लभते तात स प्रभुः शङ्करः शिवः ॥ १९ ॥
 तस्यैव लीलया सर्वोऽयमिति तत्त्वविभ्रमः ।
 तत्र दोषो न कस्यापि सर्वव्यापी स प्रेरकः ॥ २० ॥
 अेकस्मिन्समये रुद्रः सत्या त्रिभवने भवः ।
 वृषभारुज्य पर्याटद्रसां लीलाविशारदः ॥ २१ ॥
 आगत्य दण्डकारण्यं पर्यटन् सागराभ्यराम् ।
 दर्शयन् तत्रगां शोभां सत्यै सत्यपणः प्रभुः ॥ २२ ॥
 तत्र रामं ददृशासौ लक्ष्मणेनान्वितं हरः ।
 अन्विष्यन्तं प्रियां सीतां रावणेन हृतां छलात् ॥ २३ ॥
 डा सीतेति प्रोच्यरन्तं विरडाविष्टमानसम् ।
 यतस्ततश्च पश्यन्तं रुदन्तं हि मुहुर्मुहुः ॥ २४ ॥
 समिच्छन्तं च तत्प्राप्तिं पृच्छन्तं तद्गतिं हृदा ।
 कुजादित्यो नष्टधियमत्रपं शोकविह्वलम् ॥ २५ ॥
 सूर्यवंशोद्भवं वीरं भूपं दशरथात्मजम् ।
 भरताग्रजमानन्दरहितं विगतप्रभम् ॥ २६ ॥
 पूर्णकामो वराधीनं प्राणमत्सम मुदा हरः ।
 रामं भ्रमन्तं विपिने सलक्ष्माणमुदारधीः ॥ २७ ॥
 जयेत्युक्तवान्यतोऽगच्छन्नदात्तस्मै स्वदर्शनम् ।
 रामाय विपिने तस्मिन् शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ २८ ॥
 धृतीदृशीं सती दृष्ट्वा शिवलीलां विमोहनीम् ।
 सुविस्मिता शिवं प्राड शिवमायाविमोहिता ॥ २९ ॥
 सत्युवाच ।
 देवदेव परब्रह्म सर्वेश परमेश्वर ।
 सेवन्ते त्वां सदा सर्वे हरिब्रह्मादयः सुराः ॥ ३० ॥
 त्वं प्रणम्यो हि सर्वेषां सेव्यो ध्येयश्च सर्वदा ।

वेदान्तवेधो यत्नेन निर्विकारी परब्रह्मः ॥ ३१ ॥

काविमौ पुरुषौ नाथ विरडव्याकुलाकृती ।

वियरन्तौ वने क्लिष्टौ दीनौ वीरौ धनुर्धरौ ॥ ३२ ॥

तथोज्यैष्ठं कञ्जश्यामं दृष्ट्वा वै केन डेतुना ।

मुदितः सुप्रसन्नात्माभवो भक्त एवाधुना ॥ ३३ ॥

एति मे संशयं स्वामिन् शङ्कर छेत्तुमर्हसि ।

सेव्यस्य सेवके नैव घटते प्राणतिः प्रभो ॥ ३४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

आदिशक्तिः सती देवी शिवा सा परमेश्वरी ।

शिवमायावशी भूत्वा पप्रच्छेत्थं शिवं प्रभुम् ॥ ३५ ॥

तदाकण्ठं वचः सत्याः शङ्करः परमेश्वरः ।

तदा विडस्य स प्राड सतीं लीलाविशारदः ॥ ३६ ॥

परमेश्वर उवाच ।

शृणु देवि सति प्रीत्या यथार्थं वञ्चि नश्छलम् ।

वरदानप्रभावात्तु प्राणामं यैवमादरात् ॥ ३७ ॥

रामलक्ष्मणनामानौ भ्रातरौ वीरसम्मतौ ।

सूर्यवंशोद्भवौ देवि प्राणौ दशरथात्मजौ ॥ ३८ ॥

गौरवार्णौ लघुर्बन्धुः शेषेशो लक्ष्मणाभिधः ।

ज्येष्ठो रामाभिधो विष्णुः पूर्णेशो निरुपद्रवः ॥ ३९ ॥

अवतीर्णः क्षितौ साधुरक्षाणाय भवाय नः ।

एत्युक्त्वा विररामासौ शम्भुः सूतिकरः प्रभुः ॥ ४० ॥

श्रुत्वापीत्यं वचः शम्भोर्न विशश्चास तन्मनः ।

शिवमाया भलवती सैव त्रैलोक्यमोहिनी ॥ ४१ ॥

अविश्वस्तं मनो ज्ञात्वा तस्याः शम्भुः सनातनः ।

अवोचद्भयनं येति प्रभुर्लीलाविशारदः ॥ ४२ ॥

शिव उवाच ।

शृणु मद्भयनं देवि न विश्वसिति येन्मनः ।

तव रामपरिक्षां छि कुरु तत्र स्वया धिया ॥ ४३ ॥

विनश्यति यथा मोडस्तत्कुरु त्वं सति प्रिये ।
गत्वा तत्र स्थितस्तावद् वटे भव परीक्षिका ॥ ४४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शिवाज्ञया सती तत्र गत्वाचिन्तयदीश्वरी ।
कुर्यां परीक्षां च कथं रामस्य वनधारिणः ॥ ४५ ॥
सीतारूपमहं धृत्वा गच्छेयं रामसन्निधौ ।
यदि रामो हरिः सर्वं विज्ञास्यति न यान्यथा ॥ ४६ ॥

इत्थं विचार्य सीता सा भूत्वा रामसमीपतः ।
अगमत्तत्परीक्षार्थं सती मोडपरायणा ॥ ४७ ॥

सीतारूपां सतीं दृष्ट्वा जपन्नाम शिवेति च ।
विहस्य तत्प्रविज्ञाय नत्वावोचद् रघूद्रुहः ॥ ४८ ॥

श्रीराम उवाच ।

प्रेमतस्त्वं सति ब्रूहि क्व शम्भुस्ते नमो गतः ।
ओकाकी विपिने कस्मादागता पतिना विना ॥ ४९ ॥

त्यक्त्वा स्वरूपं कस्मात्ते धृतं रूपमिदं सति ।
ब्रूहि तत्कारणं देवि कृपां कृत्वा ममोपरि ॥ ५० ॥

ब्रह्मोवाच ।

इति रामवचः श्रुत्वा यकितासीत्सती तदा ।
स्मृत्वा शिवोक्तं मत्वा यावितथं लज्जिता भृशम् ॥ ५१ ॥

रामं विज्ञाय विष्णुं तं स्वरूपं संविधाय च ।
स्मृत्वा शिवपदं चित्ते सत्युवाच प्रसन्नधीः ॥ ५२ ॥

शिवो मया गणैश्चैव पर्यटन् वसुधां प्रभुः ।
इडागच्छथ्य विपिने स्वतन्त्रः परमेश्वरः ॥ ५३ ॥

अपश्यदत्र स त्वां हि सीतान्येषणतत्परम् ।
सलक्ष्मणं विरडिणं सीतया क्लिष्टमानसम् ॥ ५४ ॥

नत्वा त्वां स गतो भूले वटस्थ स्थित एव हि ।
प्रशंसन् मडिमानं ते वैष्णवं परमं मुदा ॥ ५५ ॥

यतुर्भुजं हरिं त्वां नो दृष्ट्वैव मुदितोऽभवत् ।

यथेदं तृपममलं पश्यन्नानन्दमाप्तवान् ॥ ५६ ॥

तच्छ्रुत्वा वचनं शम्भोर्भ्रममानीय येतसि ।
तदाज्ञाया परीक्षां ते कृतवत्यस्मि राघव ॥ ५७ ॥

ज्ञातं मे राम विष्णुस्त्वं दृष्टा ते प्रभुताप्लिवा ।
निःसंशया तदापि तच्छृणु त्वं य मडामते ॥ ५८ ॥

कथं प्राणभ्यस्त्वं तस्य सत्यं ब्रूहि ममाग्रतः ।
कुरु निःसंशयां त्वं मां शमलं प्राप्नुहि द्रुतम् ॥ ५९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकण्ड्यं वयस्तस्या रामश्चोत्सुल्लोचनः ।
अस्मरत्स्वं प्रभुं शम्भुं प्रेमाभूद् दृष्टिं याधिकम् ॥ ६० ॥

सत्या विनाज्ञाया शम्भुसमीपं नागमन्मुने ।
संवार्यं मडिमानं य प्रावोयद्राघवः सतीम् ॥ ६१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाएः रामपरीक्षावर्णनं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः ॥
२.२.२४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाएः

२.२.२५. पञ्चविंशोऽध्यायः । शिवसतीवियोगः ।

श्रीराम उवाच ।

अेकदा हि पुरा देवि शम्भुः परमसूतिकृत् ।
विश्वकर्माणामाढ्यं स्वलोके परतः परे ॥ १ ॥

तेन स्वधेनुशालायां कारयामास विस्तृतम् ।
रभ्यं य भवनं सम्यक् तत्र सिंहासनं वरम् ॥ २ ॥

तत्र खत्रं मलादिव्यं सर्वदाद्भुतमुत्तमम् ।
कारयामास विद्यार्थं शङ्करो विश्वकर्माण् ॥ ३ ॥

शङ्कादीनां जुडावाशु समस्तान् देवतागणान् ।

सिद्धगन्धर्वनागादीनुपदेवांश्च कृत्स्नशः ॥ ४ ॥

देवान् सर्वानागमांश्च विधिपुत्रान् मुनीनपि ।

देवीः सर्वा अप्सरोभिर्नानावस्तुसमन्विताः ॥ ५ ॥

देवानां च तथर्षीणां सिद्धानां कृष्णिनामपि ।

आनयन् मङ्गलकराः कन्याः षोडश षोडश ॥ ६ ॥

वीणामृदङ्गप्रमुञ्जवाद्यान्नाविधान् मुने ।

उत्सवं कारयामास वादयित्वा सुगायनैः ॥ ७ ॥

राजामिषेकयोग्यानि द्रव्याणि सकलौषधैः

प्रत्यक्षतीर्थपाथोभिः पञ्चकुम्भांश्च पूरितान् । ८ ॥

तथान्याः संविधा द्विव्या आनयत्स्वगाणैस्तदा ।

ब्रह्मघोषं मडारावं कारयामास शङ्करः ॥ ९ ॥

अथो हरिं समाहूय वैकुण्ठात्प्रीतमानसः ।

तद्भक्त्या पूर्णया देवि मोदति स्म मહેश्वरः ॥ १० ॥

सुमुहूर्ते मडादेवस्तत्र सिंहासने वरे ।

उपवेश्य हरिं प्रीत्या भूषयामास सर्वशः ॥ ११ ॥

आबद्धरम्यमुकुटं कृतकौतुकमङ्गलम् ।

अभ्यषिञ्चन्महेशस्तु स्वयं ब्रह्माण्डमण्डपे ॥ १२ ॥

दत्तवान्निभिलैश्चर्यं यत्रैजं नान्यगामि यत् ।

ततस्तुष्टाव तं शम्भुः स्वतन्त्रो भक्तवत्सलः ॥ १३ ॥

ब्रह्माणं लोककर्तारमवोयद्भयं त्विदम् ।

व्यापयन्स्वं वराधीनं स्वतन्त्रं भक्तवत्सलः ॥ १४ ॥

महेश उवाच ।

अतः प्रभृति लोकेश मन्निदेशाद्यं हरिः ।

मम वन्द्यः स्वयं विष्णुर्जातः सर्वः शृणोति हि ॥ १५ ॥

सर्वैर्देवादिभिस्तात प्राणम त्वममुं हरिम् ।

वर्णयन्तु हरिं वेदा ममैते मामिवाज्ञया ॥ १६ ॥

श्रीराम उवाच ।

धृत्युक्त्वाथ स्वयं रुद्रोऽनमद्वै गरुडध्वजम् ।

विष्णुभक्तिप्रसन्नात्मा वरदो भक्तवत्सलः ॥ १७ ॥

ततो ब्रह्मादिभिर्देवैः सर्वरूपसुरैस्तथा ।

मुनिसिद्धादिभिश्चैव वन्दितोऽभूद्धरिस्तदा ॥ १८ ॥

ततो मडेशो डरयेऽशंसद्दिविषदां पुरः ।

महावरान् सुप्रसन्नो दत्तवान् भक्तवत्सलः ॥ १९ ॥

मडेश उवाच ।

त्वं कर्ता सर्वलोकानां भर्ता हर्ता मदाज्ञया ।

दाता धर्मार्थकामानां शास्ता दुर्णयकारिणाम् ॥ २० ॥

जगदीशो जगत्पूज्यो महाबलपराक्रमः ।

अजेयस्त्वं रणे क्वापि ममापि हि भविष्यसि ॥ २१ ॥

शक्तित्रयं गृहाण त्वमिच्छादि प्रापितं मया ।

नानालीलाप्रभावत्वं स्वतन्त्रत्वं भवत्रये ॥ २२ ॥

त्वद्द्वेषारो डरे नूनं मया शास्याः प्रयत्नतः ।

त्वद्भक्तानां मया विष्णो देयं निर्वाणमुत्तमम् ॥ २३ ॥

मायां यापि गृहाणेमां दुःप्रणोधां सुरादिभिः ।

यथा सम्भोहितं विश्वमयिद्रूपं भविष्यति ॥ २४ ॥

मम बाहुर्भदीयस्त्वं दक्षिणोऽसौ विधिर्डरे ।

अस्यापि हि विधेः पाता जनितापि भविष्यसि ॥ २५ ॥

दृष्टयं मम यो रुद्रः स अेवालं न संशयः ।

पूज्यस्तव सदा सोऽपि ब्रह्मादीनामपि ध्रुवम् ॥ २६ ॥

अत्र स्थित्वा जगत्सर्वं पालय त्वं विशेषतः ।

नानावतारभेदैश्च सदा नानोतिकर्तृभिः ॥ २७ ॥

मम लोके तवेदं वै स्थानं य परमर्द्धिमत् ।

गोलोकं षति विष्यातं भविष्यति मडोज्ज्वलम् ॥ २८ ॥

भविष्यन्ति डरे ये तेऽवतारा भुवि रक्षकाः ।

मद्भक्तास्तान् ध्रुवं द्रक्ष्ये प्रीतानथ निजाद् वरात् ॥ २९ ॥

श्रीराम उवाच ।

अपार्श्वैश्चर्यामासाद्य डरेरित्थं डरः स्वयम् ।

कैलासे स्वगाणैस्तस्मिन् स्वैरे क्रीडत्युमापतिः ॥ ३० ॥

तदाप्रभृति लक्ष्मीशो गोपवेधोऽभवत्तथा ।

अथासीत्तत्र सुप्रीत्या गोपगोपीगवां पतिः ॥ ३१ ॥

सोऽपि विष्णुः प्रसन्नात्मा जुगोप निभिलं जगत् ।

नानावतारसन्धर्तानकर्ता शिवाज्ञया ॥ ३२ ॥

धृष्टनीं स यतुर्द्धात्रावातरथ्छडुराज्ञया ।

रामोऽहं तत्र भरतो लक्ष्मणः शत्रुहेति य ॥ ३३ ॥

अथ पित्राज्ञया देवि ससीतालक्ष्मणः सति ।

आगतोऽहं वने याद्य द्युःभितो दैवतोऽभवम् ॥ ३४ ॥

निशाचरेण मे जाया हृता सीतेति केनचित् ।

अन्वेष्यामि प्रियां यात्र विरली बन्धुना वने ॥ ३५ ॥

दर्शनं ते यद्वि प्राप्तं सर्वथा कुशलं मम ।

भविष्यति न सन्देहो मातस्ते कृपया सति ॥ ३६ ॥

सीताप्रामिवरं देवि भविष्यति न संशयः ।

तं हत्वा दुःभदं पापं राक्षसं त्वदनुग्रहात् ॥ ३७ ॥

महद्भाज्यं ममाद्यैव यद्यकार्षां कृपां युवाम् ।

यस्मिन् सकरुणौ स्यातां स धन्यः पुरुषो वरः ॥ ३८ ॥

धृत्यमाभाष्य बभूधा सुप्रणाम्य सतीं शिवाम् ।

तदाज्ञया वने तस्मिन् विचयार रघूद्भ्रतः ॥ ३९ ॥

अथाकर्ण्य सती वाक्यं रामस्य प्रयतात्मनः ।

हृष्टाभूत्सा प्रशंसन्तं शिवभक्तिरतं हृदि ॥ ४० ॥

स्मृत्वा स्वकर्म मनसाकार्षीच्छोकं सुविस्तरम् ।

प्रत्यागच्छद्गुदासीना विवर्णा शिवसन्निधौ ॥ ४१ ॥

पथि साञ्चिन्तयद् देवी सञ्चलन्ती पुनः पुनः ।

नाङ्गीकृतं शिवोक्तं मे रामं प्रति कुधीः कृता ॥ ४२ ॥

किमुत्तरमहं दास्ये गत्वा शङ्करसन्निधौ ।

धृति सञ्चिन्त्य बभूधा पश्चात्तापोऽभवत्तदा ॥ ४३ ॥

गत्वा शम्भुसमीपं च प्राणनाम शिवं लृटा ।
 विषण्णवदना शोकव्याकुला विगतप्रभा ॥ ४४ ॥
 अथ तां दृःभितां दृष्ट्वा पप्रच्छ कुशलं हरः ।
 प्रोवाच वचनं प्रीत्या तत्परीक्षा कृता कथम् ॥ ४५ ॥
 श्रुत्वा शिववचो नाहं किमपि प्राणतानना ।
 सती शोकविषण्णा सा तस्थौ तत्र समीपतः ॥ ४६ ॥
 अथ ध्यात्वा मण्डेशस्तु बुभोध यरितं लृटा ।
 दक्षजाया महायोगी नानालीलाविशारदः ॥ ४७ ॥
 सस्मार स्वपणं पूर्वं यत्कृतं हरिकोपतः ।
 तत्प्रार्थितोऽथ रुद्रोऽसौ मर्यादाप्रतिपालकः ॥ ४८ ॥
 विषादोऽभूत्प्रभोस्तत्र मनस्येवमुवाच ह ।
 धर्मवक्ता धर्मकर्ता धर्मावनकरः सदा ॥ ४९ ॥
 शिव उवाच ।
 कुर्या येदक्षजायां हि स्नेहं पूर्वं यथा मडान् ।
 नश्येन्मम पणः शुद्धो लोकलीलानुसारिणः ॥ ५० ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धत्थं विचार्य बलुघा लृटा तामत्यजत्सतीम् ।
 पणं न नाशयामास वेदधर्मप्रपालकः ॥ ५१ ॥
 ततो विहाय मनसा सतीं तां परमेश्वरः ।
 जगाम स्वगिरिं भेदं जगावद्धा स हि प्रभुः ॥ ५२ ॥
 यलन्तं पथि तं व्योमवाण्युवाच मण्डेश्वरम् ।
 सर्वान् संभ्रावयंस्तत्र दक्षजां च विशेषतः ॥ ५३ ॥
 व्योमवाण्युवाच ।
 धन्यस्त्वं परमेशान त्वत्समोऽद्य तथा पणः ।
 न कोऽप्यन्यस्त्रिलोकेऽस्मिन् महायोगी महाप्रभुः ॥ ५४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 श्रुत्वा व्योमवचो देवी शिवं पप्रच्छ विप्रभा ।
 कं पणं कृतवान्नाथ ब्रूहि मे परमेश्वर ॥ ५५ ॥

धृति पृष्टोऽपि गिरिशः सत्या छितकरः प्रभुः ।
 नोद्गाढं स्वं पाणं तस्यै यत् उर्यग्रेऽकरोत्पुरा ॥ ५६ ॥
 तदा सती शिवं ध्यात्वा स्वपतिं प्राणवल्लभम् ।
 सर्वं बुभोधे तं प्रियत्यागमयं मुने ॥ ५७ ॥
 ततोऽतीव शुशोयाशु बुध्वा सा त्यागमात्मनः ।
 शम्भुना दक्षजा तस्मान्निःश्वसन्ती मुहुर्मुहुः ॥ ५८ ॥
 शिवस्तस्याः समाज्ञाय गुप्तं यत्के मनोभवम् ।
 सत्यै पाणं स्वकीयं छि कथा बह्वीर्दन् प्रभुः ॥ ५९ ॥
 सत्या प्राप स कैलासं कथयन् विविधाः कथाः ।
 वरे स्थित्वा निजं रूपं दधौ योगी समाधिभृत् ॥ ६० ॥
 तत्र तस्थौ सती धाम्नि महाव्याकुलमानसा ।
 न बुभोधे यश्चिन्तित्स्त्रिभुवः शिवयोर्मुने ॥ ६१ ॥
 महाङ्कालो व्यतीयाय तयोरित्थं महामुने ।
 स्वोपात्तद्वेद्योः प्रभवोर्लोकलीलानुसारिणोः ॥ ६२ ॥
 ध्यानं तत्याज गिरिशस्ततः स परमोतिःकृत ।
 तज्ज्ञात्वा जगदम्बा छि सती तत्राजगाम सा ॥ ६३ ॥
 ननामाथ शिवं देवी लृष्टयेन विदूयता ।
 आसनं दत्तवान् शम्भुः स्वसम्भुष उदारधीः ॥ ६४ ॥
 कथयामास सुप्रीत्या कथा वह्नीर्मनोरमाः ।
 निःशोकां कृतवान् सधौ लीलां कृत्वा य तादृशीम् ॥ ६५ ॥
 पूर्ववत्सा सुभं लेभे तत्याज स्वपाणं न सः ।
 नेत्याश्चर्यं शिवे तात मन्तव्यं परमेश्वरे ॥ ६६ ॥
 धृत्यं शिवाशिवकथां वदन्ति मुनयो मुने ।
 किल डेषिदविद्वांसो वियोगश्च कथं तयोः ॥ ६७ ॥
 शिवाशिवयश्चिन्तं को जानाति परमार्थतः ।
 स्वेच्छया क्रीडतस्तौ छि यश्चितं कुरुतः सदा ॥ ६८ ॥
 वागर्थाविव सम्पृक्तौ सदा भवु सतीशिवौ ।
 तयोर्वियोगोऽसम्भाव्यः सम्भवेद्विच्छया तयोः ॥ ६९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे सतीवियोगो नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥
२.२.२५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.२६. षड्विंशोऽध्यायः । शिवसतीवियोगः ।

ब्रह्मोवाच ।

पुराभवथ्य सर्वेषामध्वरो विधिना मडान् ।

प्रयागे समवेतानां मुनीनां च मडात्मनाम् ॥ १ ॥

तत्र सिद्धाः समायाताः सनकाद्याः सुरर्षयः ।

सप्रजापतयो देवा ज्ञानिनो ब्रह्मदर्शिनः ॥ २ ॥

अहं समागतस्तत्र परिवारसमन्वितः ।

निगमैरागमैर्युक्तो मूर्तिमद्भिर्मडाप्रभैः ॥ ३ ॥

समाजोऽभूद्विचित्रो हि तेषामुत्सवसंयुतः ।

ज्ञानवाद्योऽभवत्तत्र नानाशास्त्रसमुद्भवः ॥ ४ ॥

तस्मिन्नवसरे रुद्रः सभवानीगणः प्रभुः ।

त्रिलोकहितकृत्स्वामी तत्रागात्सूतिकृन्मुने ॥ ५ ॥

दृष्ट्वा शिवं सुराः सर्वे सिद्धाश्च मुनयस्तथा ।

अनमस्तं प्रभुं भक्त्या तुष्टुवुश्च तथा ह्यलम् ॥ ६ ॥

तस्थुः शिवाज्ञया सर्वे यथास्थानं मुदान्विताः ।

प्रभुदर्शनसन्तुष्टाः वार्णयन्तो निजं विधिम् ॥ ७ ॥

तस्मिन्नवसरे दक्षः प्रजापतिपतिः प्रभुः ।

आगमत्तत्र सुप्रीतः सुवर्चस्वी यदृच्छया ॥ ८ ॥

मां प्रणम्य स दक्षो हि न्युष्टस्तत्र मदाज्ञया ।

ब्रह्माण्डाधिपतिर्मान्यो मानी तत्त्वबद्धिर्मुषः ॥ ९ ॥

स्तुतिभिः प्रणिपातैश्च दक्षः सर्वैः सुरर्षिभिः ।
पूजितो वरतेजस्वी करौ वध्वा विनम्रकैः ॥ १० ॥

नानाविडारकृन्नाथः स्वतन्त्रः परमोत्तिकृत् ।
नानामत्तं तदा दक्षं स्वासनस्थो मलेश्वरः ॥ ११ ॥

दृष्ट्वानतं हरं तत्र स मे पुनोऽप्रसन्नधीः ।
अकुप्यत्सखसा रुद्रे तदा दक्षः प्रजापतिः ॥ १२ ॥

कूरदृष्ट्या मडागर्वो दृष्ट्वा रुद्रं मडाप्रभुम् ।
सर्वान्संश्रावयन्नुयैरवोयज्ञानवर्जितः ॥ १३ ॥

दक्षवाच ।
येते हि सर्वे य सुरासुरा भृशं
नमन्ति मां विप्रवरास्तथर्षयः ।
कथं ह्यसौ दुर्जनवन्मडामना
त्वभूतु यः प्रेतपिशाचसंवृतः ॥ १४ ॥

श्मशानवासी निरपत्रपो ह्ययं
कथं प्रणामं न करोति मेऽधुना ।
लुप्तक्रियो भूतपिशाचसेवितो
मत्तोऽविधो नीतिविदूषकः सदा ॥ १५ ॥

पाप्मिणो दुर्जनपापशीला
दृष्ट्वा द्विजं प्रोद्धतनिन्दकाग्र्य ।
वध्वां सदासक्तरतिप्रवीण-
स्तस्मादमुं शम्भुमहं प्रवृत्तः ॥ १६ ॥

ब्रह्मोवाच ।
धृत्येवमुक्त्वा स मडाभलस्तदा
रुषान्वितो रुद्रमिदं ह्यवोचत् ।
शृण्वन्त्वमी विप्रवरास्तथा सुरा
वध्यं हि मे यार्हथ कर्तुमेतम् ॥ १७ ॥

दक्ष उवाच ।
रुद्रो ह्ययं यज्ञबलिष्कृतो मे
वर्षोष्वतीतोऽथ विवर्णरूपः ।

देवैर्न भागं लभतां सडैव

श्मशानवासी कुलजन्मलीनः ॥ १८ ॥

ब्रह्मोवाय ।

एति दक्षोक्तमाकर्ण्य भृगुवाधा बडवो जनाः ।

अगर्हयन् दृष्टसत्त्वं रुद्रं मत्त्वामरैः समम् ॥ १९ ॥

नन्दी निशम्य तद्वाक्यं लोलाक्षोऽतिरुषान्वितः ।

अब्रवीत् त्वरितं दक्षं शापं दातुमना गाणः ॥ २० ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

रे रे शठ मडामूढ दक्ष दृष्टमते त्वया ।

यज्ञभाड्यो छि मे स्वामी मडेशो छि कृतः कथम् ॥ २१ ॥

यस्य स्मरणमात्रेण भवन्ति सकृला मभाः ।

तीर्थानि च पवित्राणि सोऽयं शमो डरः कथम् ॥ २२ ॥

वृथा ते ब्रह्मयापल्याख्यमोऽयं दक्ष दुर्मते ।

वृथोपडसितश्चैवाद्दृष्टो रुद्रो मडाप्रभुः ॥ २३ ॥

येनेदं पाल्यते विश्वं सृष्टमन्ते विनाशितम् ।

शमोऽयं स कथं रुद्रो मडेशो ब्राह्मणधम ॥ २४ ॥

अेवं निर्भात्सितस्तेन नन्दिना छि प्रजपतिः ।

नन्दिनं च शशापाथ दक्षो रोषसमन्वितः ॥ २५ ॥

दक्ष उवाच ।

यूयं सर्वे रुद्रगाणा वेदभाड्या भवन्तु वै ।

वेदमार्गपरित्यक्तास्तथा त्यक्ता मडर्षिभिः ॥ २६ ॥

पाप्माण्डवादनिरताः शिष्टायारभडिष्कृताः ।

मदिरापाननिरता जटाभस्मास्थिधारिणः ॥ २७ ॥

ब्रह्मोवाय ।

एति शमास्तथा तेन दक्षेण शिवकिङ्कुराः ।

तरुण्ण्वातिरुषाविष्टोऽभवन्नन्दी शिवप्रियः ॥ २८ ॥

प्रत्युवाच द्रुतं दक्षं गर्वितं तं मडाप्लमम् ।

शिलादतनयो नन्दी तेजस्वी शिववल्लभः ॥ २९ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।

रे दक्ष शठ दुर्बुद्धे वृथैव शिवकिङ्कराः ।

शमास्ते ब्रह्मचापल्याच्छिवतत्त्वमजानता ॥ ३० ॥

भृगुवाद्यैर्दुष्टयितैश्च मूढैः स उपडासितः ।

मडाप्रभुर्मडेशानो ब्राह्मणत्वादलम्भते ॥ ३१ ॥

ये रुद्रविभुषाश्चात्र ब्राह्मणास्त्वादृशाः भवाः ।

रुद्रतेजःप्रभावत्वात्तेषां शापं ददाम्यलम् ॥ ३२ ॥

वेदवादरता यूयं वेदतत्त्वबलिर्भुजाः ।

भवन्तु सततं विप्रा नान्यदस्तीति वादिनः ॥ ३३ ॥

कामात्मानः स्वर्गपराः क्रोधलोभमदान्विताः ।

भवन्तु सततं विप्रा भिक्षुका निरपत्रपाः ॥ ३४ ॥

वेदमार्गं पुरस्कृत्य ब्राह्मणाः शूद्रयाजिनः ।

दरिद्रा वै भविष्यन्ति प्रतिग्रहरताः सदा ॥ ३५ ॥

असत्प्रतिग्रहाश्चैव सर्वे निरयगामिनः ।

भविष्यन्ति सदा दक्ष केचिद्वै ब्रह्मराक्षसाः ॥ ३६ ॥

यः शिवं सुरसामान्यमुद्दिश्य परमेश्वरम् ।

द्रुष्यत्यजो दुष्टमतिः तत्पतां विभुषो भवेत् ॥ ३७ ॥

कूटधर्मेषु गेहेषु सदा ग्राम्यसुभेद्यथा ।

कर्मतन्त्रं वितनुतां वेदवादं च शाश्वतम् ॥ ३८ ॥

विनष्टानन्दकमुषो विस्मृतात्मगतिः पशुः ।

अष्टकर्मानयरतो दक्षो अस्तमुषोऽचिरात् ॥ ३९ ॥

शमास्ते कोपिना तत्र नन्दिना ब्राह्मणा यदा ।

डाडाकारो मडानासीच्छभो दक्षेण येश्वरः ॥ ४० ॥

तदाकार्यालमत्यन्तमनिन्दं तं मुहुर्मुहुः ।

भृगुवादीनपि विप्रांश्च वेदसृष्ट शिवतत्त्ववित् ॥ ४१ ॥

श्वरोऽपि वयः श्रुत्वा नन्दिनः प्रलसन्निव ।

उवाच मधुरं वाक्यं बोधयंस्तं सदाशिवः ॥ ४२ ॥

सदाशिव उवाच ।

शृणु नन्दिन् महाप्राज्ञ न कर्तुं क्रोधमर्हसि ।
 वृथा शमं ब्रह्मकुलं मत्वा शमं य मां ब्रमात् ॥ ४३ ॥
 वेदो मन्त्राक्षरमयः साक्षात्सूक्तमयो बृशम् ।
 सूक्ते प्रतिष्ठितो ज्यात्मा सर्वेषामपि देहिनाम् ॥ ४४ ॥
 तस्मादात्मविदो नित्यं त्वं मा शप रुषान्वितः ।
 शय्या न वेदाः केनापि दृष्ट्रियाऽपि कदायन ॥ ४५ ॥
 अहं शमो न येदानीं तत्त्वतो बोद्धुमर्हसि ।
 शान्तो भव महाधीमन् सनकादिविबोधकः ॥ ४६ ॥
 यज्ञोऽहं यज्ञकर्माहं यज्ञाऽगानि य सर्वशः ।
 यज्ञात्मा यज्ञनिरतो यज्ञबाह्योऽहमेव वै ॥ ४७ ॥
 कोऽयं कस्त्वमिमे के हि सर्वोऽहमपि तत्त्वतः ।
 एति बुद्ध्या हि विमृश वृथा शमास्त्वया द्विजः ॥ ४८ ॥
 तत्त्वज्ञानेन निर्दृत्य प्रपञ्चरथनां भव ।
 बुधःस्वस्थो महाबुद्धे नन्दिन् क्रोधादिवर्जितः ॥ ४९ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अेवं प्रबोधितस्तेन शम्भुना नन्दिकेश्वरः ।
 विवेकपरमो भूत्वा शान्तोऽभूत्क्रोधवर्जितः ॥ ५० ॥
 शिवोऽपि तं प्रबोधाशु स्वगाणं प्राणवल्लभम् ।
 सगाणः स यथौ तस्मात्स्वस्थानं प्रमुदान्वितः ॥ ५१ ॥
 दक्षोऽपि स रुषाविष्टस्तैर्द्विजैः परिवारितः ।
 स्वस्थानं य यथौ यित्ते शिवद्रोहपरायणः ॥ ५२ ॥
 रुद्रं तदानीं परिशप्यमानं
 संस्मृत्य दक्षः परया रुषान्वितः ।
 श्रद्धां विहायैव स मूढबुद्धि-
 निन्दापरोऽभूच्छिवपूजकानाम् ॥ ५३ ॥
 एत्युक्तो दक्षदुर्बुद्धिः शम्भुना परमात्मना ।
 परां दुर्धिषाणां तस्य शृणु तात वदाम्यहम् ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाएउे सत्युपाख्याने शिवेन दक्षविरोधो नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ २.२.२६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीया रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाएउे

२.२.२७. सप्तविंशोऽध्यायः । दक्षयज्ञारम्भः ।

ब्रह्मोवाच ।

अेकदा तु मुने तेन यज्ञः प्रारम्भितो मडान् ।

तत्राढूतास्तदा सर्वे दीक्षितेन सुरर्षयः ॥ १ ॥

मडर्षयोऽभिलास्तत्र निर्जराश्च समागताः ।

यद्यज्ञकरणार्थं छि शिवमायाविमोछिताः ॥ २ ॥

अगस्त्यः कश्यपोऽत्रिश्च वामदेवस्तथा भृगुः ।

दधीचिर्भगवान् व्यासो भारद्वाजोऽथ गौतमः ॥ ३ ॥

पैलः पराशरो गर्गो भार्गवः कुडुभः सितः ।

सुमन्तुन्रिककुडुश्च वैशम्पायन अेव च ॥ ४ ॥

अेते यान्ये च बडवो मुनयो छर्षिता ययुः ।

मम पुत्रस्य दक्षस्य सदाराः ससुता मभम् ॥ ५ ॥

तथा सर्वे सुरगणा लोकापाला मडोदयाः ।

तथोपनिर्जराः सर्वे स्वोपकारबलान्विताः ॥ ६ ॥

सत्यलोकात्समानीतो नुतोऽडं विश्वकारकः ।

ससुतः सपरीवारो मूर्तवेदादिसंयुतः ॥ ७ ॥

वैकुण्ठाश्च तथा विष्णुः सम्प्रार्थ्य विविधादरात् ।

सपार्षदपरीवारः समानीतो मभं प्रति ॥ ८ ॥

अेवमन्ये समायाता दक्षयज्ञं विमोछिताः ।

सदृतास्तेन दक्षेण सर्वे ते छि दुरात्मना ॥ ९ ॥

भवनानि मडार्डाणि सुप्रभाणि मडान्ति च ।

त्वष्ट्रा कृतानि दिव्यानि तेभ्यो दत्तानि तेन वै ॥ १० ॥

तेषु सर्वेषु विष्णुषु यथायोग्यं य संस्थिताः ।

सम्मानिता अराजस्ते सकला विष्णुना मया ॥ ११ ॥

वर्तमाने मलयज्ञे तीर्थे कनभवे तदा ।

ऋत्विजश्च कृतास्तेन भृगुवाद्याश्च तपोधनाः ॥ १२ ॥

अधिष्ठाता स्वयं विष्णुः सः सर्वमरुद्राणैः ।

अहं तत्राभवं ब्रह्मा त्रयीविधिनिर्देशकः ॥ १३ ॥

तथैव सर्वे दिक्पाला द्वारपालाश्च रक्षकाः ।

सायुधाः सपरीवाराः कुतूहलकराः सदा ॥ १४ ॥

उपतस्थे स्वयं यज्ञः सुरुपस्तस्य याध्वरे ।

सर्वे मलामुनिश्रेष्ठाः स्वयं वेदधराभवन् ॥ १५ ॥

तनूनपादपि निजं यके रुपं सः स्रशः ।

उविषां ग्राहणायान्शु तस्मिन् यज्ञे मङ्गोत्सवे ॥ १६ ॥

अष्टाशीतिसहस्राणि शुभ्रानि सः ऋत्विजः ।

उद्गातारश्चतुःषष्टिसहस्राणि सुरर्षयः ॥ १७ ॥

अध्वर्यवोऽथ डोतारस्तावन्तो नारदादयः ।

सप्तर्षयः समा गाथाः कुर्वन्ति स्म पृथक्पृथक् ॥ १८ ॥

गन्धर्वविद्याधरसिद्धसङ्घा-

नादित्यसङ्घान् सगणान् सयज्ञान् ।

सङ्ख्यावतात्रागयान् समस्तान्

वप्रे स दक्षो हि मङ्गध्वरे स्वे ॥ १९ ॥

द्विजर्षिराजर्षिसुरर्षिसङ्घा

नृपाः समित्राः सचिवाः ससैन्याः ।

वसुप्रमुष्या गणदेवताश्च

सर्वे वृतास्तेन मभोपवेत्त्रा ॥ २० ॥

दीक्षायुक्तस्तदा दक्षः कृतकौतुकमङ्गलः ।

भार्यया सङ्घितो रेजे कृतस्वस्त्ययनो भृशम् ॥ २१ ॥

तस्मिन् यज्ञे वृतः शम्भुर्न दक्षेण दुरात्मना ।

क्पालीति विनिश्चित्य तस्य यज्ञार्हता न हि ॥ २२ ॥
 क्पालिभार्येति सती दयिता स्वसुतापि य ।
 नाडूता यज्ञविषये दक्षेणागुणदर्शिना ॥ २३ ॥
 अेवं प्रवर्तमाने हि दक्षयज्ञे मलोत्सवे ।
 स्वकार्यलग्नास्तत्रासन् सर्वे तेऽध्वरसम्भताः ॥ २४ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरेऽदृष्ट्वा तत्र वै शङ्करं प्रभुम् ।
 प्रोद्धिश्मानसः शैवो दधीयो वाक्यमब्रवीत् ॥ २५ ॥
 दधीय उवाच ।
 सर्वे शृणुत मद्वाक्यं देवर्षिप्रमुष्पा मुदा ।
 कस्मान्नेवागतः शम्भुरस्मिन् यज्ञे मलोत्सवे ॥ २६ ॥
 अेते सुरेशा मुनयो मडत्तराः
 सलोक्पालाश्च समागता हि ।
 तथापि यज्ञस्तु न शोभते भृशं
 पिनाकिना तेन मलात्मना विना ॥ २७ ॥
 येनैव सर्वाण्यपि मङ्गलानि
 भवन्ति शंसन्ति मलाविपश्चितः ।
 सोऽसौ न दृष्टोऽत्र पुमान् पुराणो
 वृषध्वजो नीलगलः परेशः ॥ २८ ॥
 अमङ्गलान्येव य मङ्गलानि
 भवन्ति येनाधिगतानि दक्ष ।
 त्रिपञ्चकेनाप्यथ मङ्गलानि
 भवन्ति सद्यः परतः पराणि ॥ २९ ॥
 तस्मात्त्वयैव कर्तव्यमाह्वानं परमेशितुः ।
 त्वरितं ब्रह्मणा वापि विषगुना प्रभुविषगुना ॥ ३० ॥
 छन्द्रेण लोक्पालैश्च द्विजैः सिद्धैः सडाधुना ।
 सर्वथानयनीयोऽसौ शङ्करो यज्ञापूर्तये ॥ ३१ ॥
 सर्वैर्भवद्भिर्गन्तव्यं यत्र देवो महेश्वरः ।
 दाक्षायण्या समं शम्भुमानयध्वं त्वरान्विताः ॥ ३२ ॥

तेन सर्वं पवित्रं स्याच्छम्भुना परमात्मना ।
 अत्रागतेन देवेशाः साम्भेन परमात्मना ॥ ३३ ॥
 यस्य स्मृत्या य नामोक्त्या समग्रं सुकृतं भवेत् ।
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन ज्ञानेत्तस्यो वृषध्वजः ॥ ३४ ॥
 समागते शङ्करेऽत्र पावनो हि भवेन्मभः ।
 भविष्यत्यन्यथापूर्णाः सत्यमेतद् भ्रवीम्यहम् ॥ ३५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा दक्षो रोषसमन्वितः ।
 उवाच त्वरितं मूढः प्रहसन्निव दृष्टधीः ॥ ३६ ॥
 मूलं विष्णुर्देवतानां यत्र धर्मः सनातनः ।
 समानीतो मया सम्यक् किमूनं यज्ञकर्मणि ॥ ३७ ॥
 यस्मिन् वेदाश्च यज्ञाश्च कर्माणि विविधानि च ।
 प्रतिष्ठितानि सर्वाणि सोऽसौ विष्णुरिडागतः ॥ ३८ ॥
 सत्यलोकात्समायातो ब्रह्मा लोकपितामहः ।
 वेदैः सोपनिषद्भिश्च विविधैरागमैः सह ॥ ३९ ॥
 तथा सुरगणैः साकमागतः सुरराट् स्वयम् ।
 तथा यूयं समायाता ऋषयो वीतकल्मषाः ॥ ४० ॥
 ये ये यज्ञोचिताः शान्ताः पात्रभूताः समागताः ।
 वेदवेदार्थतत्त्वज्ञाः सर्वे यूयं दृढव्रताः ॥ ४१ ॥
 अत्रैव य किमस्माकं रुद्रेणापि प्रयोजनम् ।
 कन्या दत्ता मया विप्र ब्रह्मणा नोदितेन हि ॥ ४२ ॥
 उरोऽङ्गुलीनोऽसौ विप्र पितृमातृविवर्जितः ।
 भूतप्रेतपिशाचानां पतिरेको दुरत्ययः ॥ ४३ ॥
 आत्मसम्भावितो मूढः स्तब्धो मौनी समत्सरः ।
 कर्मण्यस्मिन्न योग्योऽसौ नानीतो हि मयाधुना ॥ ४४ ॥
 तस्मात्त्वयेदृशं वाङ्मयं पुनर्वाच्यं न हि क्वचित् ।
 सर्वैर्भवद्भिः कर्तव्यो यज्ञो मे सङ्गो मडान् ॥ ४५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।

अेतच्छ्रुत्वा वयस्तस्य दधीश्विर्वाङ्मयमभ्रवीत् ।

सर्वेषां शृण्वतां देवमुनीनां सारसंयुतम् ॥ ४६ ॥

दधीय उवाच ।

अयज्ञोऽयं महाजतो विना तेन शिवेन हि ।

विनाशोऽपि विशेषेण ख्यत्र ते हि भविष्यति ॥ ४७ ॥

अेवमुक्त्वा दधीशोऽसावेक अेव विनिर्गतः ।

यज्ञावाटाख्य दक्षस्य त्वरितः स्वाश्रमं ययौ ॥ ४८ ॥

ततोऽन्ये शाङ्करा ये य मुष्याः शिवमतानुगाः ।

निर्ययुः स्वाश्रमान् सद्यः शापं दत्त्वा तथैव य ॥ ४९ ॥

मुनौ विनिर्गते तस्मिन् मभादन्येषु दृष्टधीः ।

शिवद्रोडी मुनीन् दक्षः प्रहसन्निदमभ्रवीत् ॥ ५० ॥

दक्ष उवाच ।

गतः शिवप्रियो विप्रो दधीशो नाम नामतः ।

अन्ये तथाविधा ये य गतास्ते मम खाध्वरात् ॥ ५१ ॥

अेतच्छ्रुत्वा तं ज्ञातं सम्मतं मे हि सर्वथा ।

सत्यं भ्रवीमि देवेश सुराश्च मुनयस्तथा ॥ ५२ ॥

विनष्टयित्वा मन्दाश्च मिथ्यावादरताः भलाः ।

वेदभाष्या दुराचाराः त्याज्यास्ते मभक्तर्मणि ॥ ५३ ॥

वेदवादरता यूयं सर्वे विष्णुपुरोगमाः ।

यज्ञं मे सकृलं विप्राः सुराः कुर्वन्तु माशिरम् ॥ ५४ ॥

भ्रूमोवाच ।

धत्याकण्यं वयस्तस्य शिवमायाविमोछिताः ।

तन्मभे देवयजनं यङ्कुः सर्वे सुरर्षयः ॥ ५५ ॥

धति तन्मभशापो हि वर्णितो मे मुनीश्वर ।

यज्ञविध्वंसयोगोऽपि प्रोच्यते शृणु सादरम् ॥ ५६ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे यज्ञप्रारम्भो नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥

२.२.२७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाषे

२.२.२८. अष्टाविंशोऽध्यायः । सतीयात्रावर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

यदा ययुर्दक्षमभमुत्सवेन सुरर्षयः ।

तस्मिन्नेवान्तरे देवी पर्वते गन्धमादने ॥ १ ॥

धारागुहे वितानेन सप्तीभिः परिवारिता ।

दाक्षायणी मलाङ्गीडाश्रकार विविधाः सती ॥ २ ॥

कीडासक्ता तदा देवी ददृशाथि मुदा सती ।

दक्षयज्ञे प्रयान्तीं तां रोडिण्यापृथ्थ्य सत्वरम् ॥ ३ ॥

दृष्ट्वा सीमन्तया भूतां विजयां प्राड सा सती ।

स्वसर्पी प्रवरां प्राणप्रियां सा हि छितावहाम् ॥ ४ ॥

सत्युवाच ।

हे सप्तीप्रवरे प्राणप्रिये त्वं विजये मम ।

क्व गमिष्यति चन्द्रोऽयं रोडिण्या पृथ्थ्य सत्वरम् ॥ ५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तथोक्ता विजया सत्या गत्वा तत्सन्निधौ द्रुतम् ।

क्व गच्छसीति पप्रथ्य शशिनं तं यथोचितम् ॥ ६ ॥

विजयोक्तमथाकार्यं स्वयात्रां पूर्वमादरात् ।

कथितं तेन तत्सर्वं दक्षयज्ञोत्सवादिकम् ॥ ७ ॥

तश्छुत्वा विजया देवीं त्वरिता जातसम्भ्रमा ।

कथयामास तत्सर्वं यद्दुक्तं शशिना सतीम् ॥ ८ ॥

तश्छुत्वा काविका देवी विस्मिताभूत्सती तदा ।

विमृश्य कारणं तत्राज्ञात्वा येतस्यचिन्तयत् ॥ ९ ॥

दक्षः पिता मे माता य वीरिणी नौ कुतः सती ।

आह्वानं न करोति स्म विस्मृता मां प्रियां सुताम् ॥ १० ॥

पृथ्थेयं शङ्करं तत्र कारणं सर्वमादरात् ।
 चिन्तयित्वेति सासीद्धै तत्र गन्तुं सुनिश्चया ॥ ११ ॥
 अथ दक्षायणी देवी विजयां प्रवरां सप्तीम् ।
 स्थापयित्वा द्रुतं तत्र समगच्छच्छिवान्तिकम् ॥ १२ ॥
 ददर्श तं सभामध्ये संस्थितं बभ्रुभिर्गणैः ।
 नन्दादिभिर्महावीरैः प्रवरैर्यूथयूथपैः ॥ १३ ॥
 दृष्ट्वा तं प्रभुमीशानं स्वपतिं साध दक्षजा ।
 प्रष्टुं तत्कारणं शीघ्रं प्राप शङ्करसन्निधिम् ॥ १४ ॥
 शिवेन स्थापिता स्वाङ्गे प्रीतियुक्तेन स्वप्रिया ।
 प्रभोद्विता वयोभिः सा बभ्रुमानपुरःसरम् ॥ १५ ॥
 अथ शम्भुर्महावीलः सर्वेशः सुभद्रः सताम् ।
 सतीमुवाच त्वरितं गणामध्यस्थ आदरात् ॥ १६ ॥
 शम्भुरुवाच ।
 किमर्थमागतात्र त्वं सभामध्ये सविस्मया ।
 कारणं तस्य सुप्रीत्या शीघ्रं वद सुमध्यमे ॥ १७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अेवमुक्त्वा तदा तेन मधेशेन मुनीश्वर ।
 साञ्जलिः सुप्रणाम्याशु सत्युवाच प्रभुं शिवा ॥ १८ ॥
 सत्युवाच ।
 पितुर्मम मडान् यज्ञो भवतीति मया श्रुतम् ।
 तत्रोत्सवो मडानस्ति समवेताः सुरर्षयः ॥ १९ ॥
 पितुर्मम मडायज्ञे कस्मात्तव न रोचते ।
 गमनं देवदेवेश तत्सर्वं कथय प्रभो ॥ २० ॥
 सुदृष्टामेष वै धर्मः सुदृष्ट्वाभिः सड सङ्गतिः ।
 कुर्वन्ति यन्महादेव सुदृष्टः प्रीतिवर्धिनीम् ॥ २१ ॥
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन मया गच्छ सड प्रभो ।
 यज्ञवाटं पितुर्मैऽद्य स्वामिन् प्रार्थनया मम ॥ २२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।

तस्यास्तद्वयनं श्रुत्वा सत्या देवो मહેશ्वरः ।
 दक्षवागिषुडुद्धिद्धो बभाषे सूनृतं वयः ॥ २३ ॥
 मહેશ्वर उवाच ।
 दक्षस्तव पिता देवि मम द्रोडी विशेषतः ॥ २४ ॥
 यस्य ये मानिनः सर्वे ससुरर्षिमुष्णः परे ।
 ते मूढा यजनं प्राप्ताः पितुस्ते ज्ञानवर्जिताः ॥ २५ ॥
 अनाडूताश्च ये देवि गच्छन्ति परमन्दिरम् ।
 अवमानं प्राप्नुवन्ति मरणादधिकं तथा ॥ २६ ॥
 परालयं गतोऽपीन्द्रो लघुर्भवति तद्विधः ।
 का कथा य परेषां वै शीढा यात्रा हि तद्विधा ॥ २७ ॥
 तस्मात्त्वया मया चापि दक्षस्य यजनं प्रति ।
 न गन्तव्यं विशेषेण सत्यमुक्तं मया प्रिये ॥ २८ ॥
 तथारिभिर्न व्यथते ऽयर्हितोऽपि शरैर्जनः ।
 स्वानां दुरुक्तिभिर्मर्मताडितः स यथा मतः ॥ २९ ॥
 विधादिभिर्गुणैः षड्भिरसदनैः सतां स्मृतौ ।
 उतायां भूयसां धाम न पश्यन्ति भवाः प्रिये ॥ ३० ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अवेमुक्ता सती तेन मહેशेन महात्मना ।
 उवाच रोषसंयुक्ता शिवं वाङ्मयविदां वरम् ॥ ३१ ॥
 सत्युवाच ।
 यज्ञःस्यात्सङ्गलो येन स त्वं शम्भोऽभिलेश्वर ।
 अनाडूतोऽसि तेनाद्य पित्रा मे दृष्टकारिणा ॥ ३२ ॥
 तत्सर्वं ज्ञातुमिच्छामि भव भावं दुरात्मनः ।
 सुरर्षीणां च सर्वेषामागतानां दुरात्मनाम् ॥ ३३ ॥
 तस्माद्याद्यैव गच्छामि स्वपितुर्यजनं प्रभो ।
 अनुज्ञां देहि मे नाथ तत्र गन्तुं मહેश्वर ॥ ३४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 इत्युक्तो भगवान् रुद्रस्तथा देव्या शिवः स्वयम् ।

विज्ञाताभिलक्ष्णं द्रष्टा सतीं सूतिकरोऽब्रवीत् ॥ ३५ ॥

शिव उवाच ।

यद्येवं ते रुचिर्देवि तत्र गन्तुमवश्यकम् ।

सुप्रते वयनाम्ने त्वं गच्छ शीघ्रं पितुर्मभम् ॥ ३६ ॥

येतं नन्दिनमारुह्य वृषभं सज्जमादरात् ।

मडाराजोपयाराणि कृत्वा भङ्गुगुणान्विता ॥ ३७ ॥

भूषितं वृषमारोढेत्युक्ता रुद्रेण सा सती ।

सुभूषिता सती युक्ता ङ्यगमत्पितृमन्दिरम् ॥ ३८ ॥

मडाराजोपयाराणि दत्तानि परमात्मना ।

सुच्छत्रयामरादीनि सद्गस्त्राभरणानि च ॥ ३९ ॥

गणाः षष्टिसहस्राणि रौद्रा जग्मुः शिवाज्ञया ।

कुतूहलयुताः प्रीता मढोत्सवसमन्विताः ॥ ४० ॥

तद्योत्सवो मडानासीद्यजने तत्र सर्वतः ।

सत्याः शिवप्रियायास्तु वामदेवगणैः कृतः ॥ ४१ ॥

कुतूहलं गणाश्चक्रुः शिवयोर्यश उज्जगुः ।

भलात्ते पुप्सुवुः प्रीत्या मडावीराः शिवप्रियाः ॥ ४२ ॥

सर्वथासीन्मडाशोभा गमने जगदम्बिके ।

सुभारावः सम्भ्रभूव पूरितं भुवनत्रयम् ॥ ४३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीपाण्डे सतीयात्रावर्णनं नामाष्टविंशोऽध्यायः ॥

२.२.२८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीपाण्डे

२.२.२८. ऐकोनत्रिंशोऽध्यायः । सतीवाक्यम् ।

ब्रह्मोवाच ।

दाक्षायणी गता तत्र यत्र यज्ञो मडाप्रभः ।

सुरासुरमुनीन्द्रादिकुतूहलसमन्वितः ॥ १ ॥

स्वपितुर्भवन् तत्र नानाश्चर्यसमन्वितम् ।

दृष्ट्वा सुप्रभं यारु सुरर्षिगणसंयुतम् ॥ २ ॥

द्धारि स्थिता तदा देवी ख्यवरुख्य निजासनात् ।

नन्दिनोऽभ्यन्तरं शीघ्रमेकैवागच्छदध्वरम् ॥ ३ ॥

आगतां य सतीं दृष्ट्वासिङ्गी माता यशस्विनी ।

अकरोदादरं तस्या भगिन्यश्च यथोचितम् ॥ ४ ॥

नाकरोदादरं दक्षो दृष्ट्वा तामपि किञ्चन ।

नान्योऽपि तद्भवयात्तत्र शिवमायाविमोहितः ॥ ५ ॥

अथ सा मातरं देवी पितरं य सती मुने ।

अनमद्विस्मितात्यन्तं सर्वलोकपराभवात् ॥ ६ ॥

भागानपश्यद्देवानां उर्यादीनां तदध्वरे ।

न शम्भुभागमकरोत् क्रोधं दुर्विषलं सती ॥ ७ ॥

तदा दक्षं दलन्तीव रुषा पूर्णा सती भृशम् ।

कुरदृष्ट्या विलोक्यैव सर्वानप्यपमानिता ॥ ८ ॥

सत्युवाच ।

अनालूतस्त्वया कस्माच्छम्भुः परमशोभनः ।

येन पूतमिदं विश्वं समग्रं सचराचरम् ॥ ९ ॥

यज्ञो यज्ञविदां श्रेष्ठो यज्ञाङ्गो यज्ञदक्षिणः ।

यज्ञकर्ता य यः शम्भुस्तं विना य कथं ममः ॥ १० ॥

यस्य स्मरणमात्रेण सर्वं पूतं भवत्यडो ।

विना तेन कृतं सर्वमपवित्रं भविष्यति ॥ ११ ॥

द्रव्यमन्त्रादिकं सर्वं उच्यं क्वयं य यन्मयम् ।

शम्भुना हि विना तेन कथं यज्ञः प्रवर्तितः ॥ १२ ॥

किं शिवं सुरसामान्यं मत्वाकार्षीरनादरम् ।

अष्टबुद्धिर्भवानद्ये जातोऽसि जनकाधम ॥ १३ ॥

विष्णुब्रह्माद्यो देवा यं संसेव्य मत्तेश्वरम् ।

प्राप्ताः स्वपदवीं सर्वे तं न जानासि रे उरम् ॥ १४ ॥

अेते कथं समायाता विष्णुब्रह्मादयः सुराः ।

तव यज्ञे विना शम्भुं स्वप्नं मुनयस्तथा ॥ १५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा परमेशानी विष्णवादीन्सकलान् प्रति ।

पृथक्पृथगवोचत्सा भर्त्सयन्ती भवात्मिका ॥ १६ ॥

सत्युवाच ।

हे विष्णो त्वं महादेवं किं न जानासि तत्त्वतः ।

सगुणं निर्गुणं चापि श्रुतयो यं वदन्ति उ ॥ १७ ॥

यद्यपि त्वां करं दत्त्वा बहुवारं भलेश्वरः ।

अशिक्षयत्पुरा शात्वप्रमुभाकृतिभिर्हरे ॥ १८ ॥

तदपि ज्ञानमायातं न ते येतसि दुर्मते ।

भागार्थी दक्षयज्ञेऽस्मिन् शिवं स्वस्वामिनं विना ॥ १९ ॥

पुरा पञ्चमुषो भूत्वा गर्वितोऽसि सदाशिवम् ।

कृतश्चतुर्भुजस्तेन विस्मृतोऽसि तदद्भुतम् ॥ २० ॥

धन्द्र त्वं किं न जानासि महादेवस्य विक्रमम् ।

भस्मीकृतः पविस्ते हि उरेण कूरकर्मणा ॥ २१ ॥

हे सुराः किन्न जानीथ महादेवस्य विक्रमम् ।

अत्रे वसिष्ठ मुनयो युष्माभिः किं कृतं त्विह ॥ २२ ॥

भिक्षाटनं य कृतवान् पुरा दारुवने विभुः ।

शभो यद्भिक्षुको रुद्रो भवद्भिर्मुनिभिस्तदा ॥ २३ ॥

शप्तेनापि य रुद्रेण यत्कृतं विस्मृतं कथम् ।

तल्लिङ्गेनाभिलं दग्धं भुवनं सचराचरम् ॥ २४ ॥

सर्वे भूढाश्च सञ्जाता विष्णुब्रह्मादयः सुराः ।

मुनयोऽन्ये विना शम्भुमागता यद्विडाध्वरे ॥ २५ ॥

सर्वे वेदाश्च सम्भूता साङ्गाः शास्त्राणि वाग्यतः ।

योऽसौ वेदान्तगः शम्भुः कैश्चिज्ज्ञातुं न पार्थते ॥ २६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्यनेकविधा वाणीरगदज्जगदम्बिका ।
 कोपान्विता सती तत्र लृष्टयेन विदूयता ॥ २७ ॥
 विषण्वाद्योऽभिला देवा मुनयो ये य तद्भयः ।
 मौनीभूतास्तदाकार्यं भयव्याकुलमानसाः ॥ २८ ॥
 अथ दक्षः समाकर्ण्य स्वपुत्र्यास्तादृशं वयः ।
 विलोक्य क्रूरदृष्ट्या तां सतीं कुद्धोऽभवीद्वयः ॥ २९ ॥
 दक्ष उवाच ।
 तव किं बहुनोक्तेन कार्यं नास्तीह साम्प्रतम् ।
 गच्छ वा तिष्ठ वा भद्रे कस्मात्त्वं हि समागता ॥ ३० ॥
 अमङ्गलस्तु ते भर्ता शिवोऽसौ गम्यते भुषैः ।
 अकुलीनो वेदबाह्यो भूतप्रेतपिशाचराट् ॥ ३१ ॥
 तस्मान्नाह्वयितो रुद्रो यज्ञार्थं सुकुवेषभृत् ।
 देवर्षिसंसदि मया ज्ञात्वा पुत्रि विपश्चिता ॥ ३२ ॥
 विधिना प्रेरितेन त्वं दत्ता मन्त्रेण पापिना ।
 रुद्रायाविदितार्थाय योद्धताय दुरात्मने ॥ ३३ ॥
 तस्मात्क्षीपं परित्यज्य स्वस्था भव शुचिस्मिते ।
 यथागतासि यज्ञेऽस्मिन् दायं गृहीष्व यात्मना ॥ ३४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 दक्षेणोक्तेति सा पुत्री सती त्रैलोक्यपूजिता ।
 निन्दायुक्तं स्वपितरं दृष्ट्वासीद् रुषिता भृशम् ॥ ३५ ॥
 अचिन्तयत्तदा सेति कथं यास्यामि शङ्करम् ।
 शङ्करं द्रष्टुकामाहं पृष्टा वक्ष्ये किमुत्तरम् ॥ ३६ ॥
 अथ प्रोवाच पितरं दक्षं तं दृष्टमानसम् ।
 निःश्वसन्ती रुषाविष्टा सा सती त्रिजगत्प्रसूः ॥ ३७ ॥
 सत्युवाच ।
 यो निन्दति मण्डितं निन्दमानं शृणोति वा ।
 तावुभौ नरकं यातौ यावथ्यन्द्रद्विवाकरौ ॥ ३८ ॥
 तस्मात्प्रक्षयाम्यहं देहं प्रवेक्ष्यामि ह्युताशनम् ।

किं श्रुवितेन मे तात शृण्वन्त्यानादरं प्रभोः ॥ ३९ ॥

यदि शक्तः स्वयं शम्भोर्निन्दकस्य विशेषतः ।

छिन्धात् प्रसज्य रसनां तदा शुद्ध्येन्न संशयः ॥ ४० ॥

यद्यशक्तो जनस्तत्र निरयात्सुपिधाय वै ।

कण्ठो धीमान् ततः शुद्ध्येद् वदन्तीदं बुधा वराः ॥ ४१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

छित्तमुक्त्वा धर्मनीतिं पश्चात्तापमवाप सा ।

अस्मरच्छाङ्करं वाक्यं द्यूमानेन येतसा ॥ ४२ ॥

ततः सङ्कुद्व्य सा दक्षं निःशङ्कुं प्राड तानपि ।

सर्वान्विषण्वादिक्कान्देवान्मुनीनपि सती ध्रुवम् ॥ ४३ ॥

सत्युवाच ।

तात त्वं निन्दकः शम्भोः पश्चात्तापं गमिष्यसि ।

छलं लुक्त्वा मडाद्दुःखमन्ते यास्यसि यातनाम् ॥ ४४ ॥

यस्य लोकेऽप्रियो नास्ति प्रियश्चैव परात्मनः ।

तस्मिन्नवैरे शर्वेऽस्मिन् त्वां विना कः प्रतीपकः ॥ ४५ ॥

मडद्विनिन्दा नाश्चर्यं सर्वदासत्सु सेर्ष्यकम् ।

मडदङ्घ्रिरजोष्वस्ततमःसु नैव शोभना ॥ ४६ ॥

शिवेति द्रव्यक्षरं यस्य नृणां नाम गिरेरितम् ।

सकृत्प्रसङ्गात्सकलमघमाशु विडन्ति तत् ॥ ४७ ॥

पवित्रकीर्तिममलं भवान् द्रष्टे शिवेतरः ।

अलङ्घ्यशासनं शम्भुमडो सर्वेश्वरं भवः ॥ ४८ ॥

यत्पादपद्मं मडतां मनोऽलिसुनिषेवितम् ।

सर्वार्थदं ब्रह्मरसैः सर्वार्थिभिरथादरात् ॥ ४९ ॥

यद्दर्शत्यर्थिनः शीघ्रं लोकस्य शिव आदरात् ।

भवान् द्रुज्यति भूर्भवात् तस्मै याशेषबन्धवे ॥ ५० ॥

किंवा शिवाभ्यमशिवं त्वदन्ये न विदुर्बुधाः ।

ब्रह्माद्यस्तं मुनयः सनकाद्यास्तथापरे ॥ ५१ ॥

अवकीर्य जटा भूतैः श्मशाने स कपालधृक् ।

तन्माव्यभस्म वा ज्ञात्वा प्रीत्यावसद्दुदारधीः ॥ ५२ ॥

ये मूर्द्धभिर्दधति तथ्यरएतोत्सृष्टमादरात् ।

निर्मात्यं मुनयो देवाः स शिवः परमेश्वरः ॥ ५३ ॥

प्रवृत्तं च निवृत्तं च द्विविधं कर्म योदितम् ।

वेदे विविच्य वृत्तं च तद्विचार्य मनीषिभिः ॥ ५४ ॥

विरोधियौगपद्यैककर्तृकं च तथा द्रयम् ।

परब्रह्मणि शम्भौ तु कर्मर्च्छन्ति न किञ्चन ॥ ५५ ॥

मा वः पदव्यः स्म पितः या अस्मदास्थिताः सदा ।

यज्ञशालासु वो धूम्रवर्त्मभुक्तोज्जिताः परम् ॥ ५६ ॥

नोऽव्यक्तलिङ्गः सततमवधूतसुसेवितः ।

अभिमानमतो न त्वं कुरु तात कुबुद्धिधृक् ॥ ५७ ॥

किं बलुक्तेन वयसा दृष्टस्त्वं सर्वथा कुधीः ।

त्वद्दुष्टभवेन देहेन न मे किञ्चित्प्रयोजनम् । ५८ ॥

तज्जन्म धिग्यो मलतां सर्वथावधकृत्फलः ।

परित्याज्यो विशेषेण तत्सम्बन्धो विपश्चिता ॥ ५९ ॥

गोत्रं त्वदीयं भगवान् यदाह वृषभध्वजः ।

दाक्षायणीति सलसालं भवामि सुदुर्मना ॥ ६० ॥

तस्मात्पदङ्गजं देहं कुण्ठं गच्छितं सदा ।

व्युत्सृज्य नूनमधुना भविष्यामि सुभावला ॥ ६१ ॥

हे सुरा मुनयः सर्वे यूयं शृणुत मद्भयः ।

सर्वथानुचितं कर्म युष्माकं दृष्टयेतसाम् ॥ ६२ ॥

सर्वे यूयं विमूढा हि शिवनिन्दाः कलिप्रियाः ।

प्राप्स्यन्ति दण्डं नियतमभिलं च उराद् ध्रुवम् ॥ ६३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

दक्षमुक्त्वाध्वरे तस्मिन् व्यरमत्सा सती तदा ।

अनूद्य येतसा शम्भुमस्मरत्प्राणवल्लभम् ॥ ६४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां द्वितीये सतीभाण्डे सतीवाक्यवर्णनं नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥

२.२.२९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.३०. त्रिंशोऽध्यायः । सतीद्विहत्यागोपद्रववर्णनम् ।

नारद उवाच ।

मौनीभूता यदा सासीत्सती शङ्करवल्लभा ।

यस्मिन् किमभूत्तत्र विधे तद्दद यादरात् ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

मौनीभूता सती देवी स्मृत्वा स्वपतिमादरात् ।

क्षितावुदीर्यां सडसा निषसाद प्रशान्तधीः ॥ २ ॥

जलमायम्य विधिवत् संवृता वाससा शुचिः ।

दृष्ट्वा निमील्य पतिं स्मृत्वा योगमार्गं समाविशत् ॥ ३ ॥

कृत्वा समानावनिलौ प्राणोपानौ सितानना ।

उत्थाप्योदानमथ य यत्नात्सा नाभियङ्कतः ॥ ४ ॥

दृष्टिं स्थाप्योरसि धिया स्थितं कण्ठाद् भ्रुवोः सती ।

अनिन्दितानयन्मध्यं शङ्करप्राणवल्लभा ॥ ५ ॥

अेवं स्वदेहं सडसा दक्षकोपाञ्जिडासती ।

दग्धे गात्रे वायुशुचिर्धारितं योगमार्गतः ॥ ६ ॥

ततः स्वभर्तुश्चरणं चिन्तयन्ती न यापरम् ।

अपश्यत्सा सती तत्र योगमार्गनिविष्टधीः ॥ ७ ॥

उतकल्मषतद्देहः प्रापतश्च तदग्निना ।

भस्मसादभवत्सद्यो मुनिश्रेष्ठ तद्विच्छया ॥ ८ ॥

तत्पश्यतां य भे भूमौ वादोऽभूत्सुमडांस्तदा ।

डाडेति सोऽदभूत्श्चित्रः सुरादीनां भयावहः ॥ ९ ॥

उन्त प्रिया परा शम्भोर्देवी दैवतमस्य छि ।

जडावसून् सती केन सुदुष्टेन प्रकोपिता ॥ १० ॥
अडो त्वनात्म्यं सुमलदस्य दक्षस्य पश्यत ।
यरायरं प्रजा यस्य यत्पुत्रस्य प्रजापतेः ॥ ११ ॥
अडोऽथ विमनाभूत्सा सती देवी मनस्विनी ।
वृषध्वजप्रियाभीक्ष्णं मानयोग्या सतां सदा ॥ १२ ॥
सोऽयं दूर्मर्षलृष्टयो अलमधुक् स प्रजापतिः ।
मडतीमपकीर्तिं डि प्राप्स्यति त्वम्भिले भवे ॥ १३ ॥
यत्स्वाङ्गं सुतां शम्भुद्धिर् न्यषेधत्समुद्यताम् ।
मडानरकभोगी स मृतये नोऽपराधतः ॥ १४ ॥
वदत्येवं जने सत्या दृष्ट्वासुत्यागमदभुतम् ।
द्रुतं तत्पार्षदाः डोधादुदतिष्ठन्नुदायुधाः ॥ १५ ॥
द्वारि स्थिता गाणाः सर्वे रसायुतमिता रुषा ।
शङ्करस्य प्रभावात्तेऽकुध्यन्नतिमडाभलाः ॥ १६ ॥
डाडाकारमकुर्वस्ते धिग् धिग् नो नेति वादिनः ।
उच्यैः सर्वेऽसकृद्दीराः शङ्करस्य गाणाधिपाः ॥ १७ ॥
डाडाकारेण मडता व्याममासीद्दिगन्तरम् ।
सर्वे प्रापन् भयं देवा मुनयोऽन्येऽपि ते स्थिताः ॥ १८ ॥
गाणाः सम्मन्थ्य ते सर्वेऽभूवन् कुड्वा उदायुधाः ।
कुर्वन्तः प्रलयं वाद्यैः शस्त्रैर्व्यासं दिगन्तरम् ॥ १९ ॥
शस्त्रैरघ्नन्निजाङ्गानि केचित्तत्र शुचाकुलाः ।
शिरोमुष्मानि देवर्षे सुतीक्ष्णैः प्राणनाशिभिः ॥ २० ॥
धत्थं ते विलयं प्राप्ता दक्षायण्याः समं तदा ।
गाणायुते द्वे य तदा तददभुतमिवाभवत् ॥ २१ ॥
गाणा नाशावशिष्टा ये शङ्करस्य मडात्मनः ।
दक्षं तं डोषितं उन्तुमुदतिष्ठन्नुदायुधाः ॥ २२ ॥
तेषामापततां वेगं निशम्य भगवान् भृगुः ।
यज्ञघ्नघ्नेन यजुषा दक्षिणाग्रौ जुडोन्मुने ॥ २३ ॥

डूयमाने य भृगुणा समुत्पेतुर्मडासुराः ।
ऋभवो नाम प्रबला वीरास्तत्र सडस्रशः ॥ २४ ॥

तैरलातायुधैस्तत्र प्रमथानां मुनीश्वर ।
अभूद्युद्धं सुविकटं शृण्वतां रोमडर्षणम् ॥ २५ ॥

ऋभुभिस्तैर्मडावीरैर्हन्यमानाः समन्ततः ।
अयत्नयानाः प्रमथा उशद्भिर्भ्रज्जमतेजसा ॥ २६ ॥

अेवं शिवगणास्ते वै डता विद्राविता द्रुतम् ।
शिवेच्छया मडाशक्त्या तददभुतमिवाभवत् ॥ २७ ॥

तद् दृष्ट्वा ऋषयो देवाः शकाधाः समरुद्रणाः ।
विश्वेऽश्विनौ लोकपालास्तूष्णीं भूतास्तदाभवन् ॥ २८ ॥

केचिद्विष्णुं प्रभुं तत्र प्रार्थयन्तः समन्ततः ।
उद्विग्ना मन्त्रयन्तश्च विद्वाभावं भुडुर्भुडुः ॥ २९ ॥

सुवियार्योर्दकृलं मडोद्विग्नाः सुभुद्भयः ।
सुरविष्ववाद्योऽभूवन्तन्नाशाद्रावाणाम्भुडुः ॥ ३० ॥

अेवमभूतस्तदा यज्ञो विघ्नो जातो दुरात्मनः ।
भ्रज्जमन्थोश्च दक्षस्य शङ्करद्रोडिणो मुने ॥ ३१ ॥

डति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे सत्युपाष्याने सतीदेडत्यागोपद्रववर्णनं नाम
त्रिंशोऽध्यायः ॥ २.२.३० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.३१. अेकत्रिंशोऽध्यायः । आकाशवाणी ।

भ्रज्जमोवाय ।

अेतस्मिन्त्रन्तरे तत्र नभोवाणी मुनीश्वर ।

अवोचच्छृण्वतां दक्षसुरादीनां यथार्थतः ॥ १ ॥

व्योमवाण्युवाच ।

रे रे दक्ष दुराचार दम्भाचारपरायण ।
 किं कृतं ते मलामूढ कर्म यानर्थकारकम् ॥ २ ॥
 न कृतं शैवराजस्य दधीयेर्वचनस्य हि ।
 प्रमाणां तद्दृते मूढ सर्वानन्दकरं शुभम् ॥ ३ ॥
 निर्गतस्ते मष्माद्धिप्रः शापं दत्त्वा सुदुःसखम् ।
 ततोऽपि बुद्धं किञ्चिन्नो त्वया मूढेन येतसि ॥ ४ ॥
 ततः कृतः कथं नो वै स्वपुत्र्यास्त्वाद्दरः परः ।
 समागतायाः सत्याश्च मङ्गलाया गृहं स्वतः ॥ ५ ॥
 सतीभवौ नार्थितौ हि किमिदं ज्ञानदुर्बल ।
 ब्रह्मपुत्र इति वृथा गर्वितोऽसि विमोहितः ॥ ६ ॥
 सा सत्येव सदारार्थ्या सर्वपुण्यफलप्रदा ।
 त्रिलोकमाता कल्याणी शङ्करार्थाङ्गभागिनी ॥ ७ ॥
 सा सत्येवार्थिता नित्यं सर्वसौभाग्यदायिनी ।
 मातेश्वरी स्वभक्तानां सर्वमङ्गलदायिनी ॥ ८ ॥
 सा सत्येवार्थिता नित्यं संसारभयनाशिनी ।
 मनोऽभीष्टप्रदा देवी सर्वोपद्रवहारिणी ॥ ९ ॥
 सा सत्येवार्थिता नित्यं कीर्तिसम्पत्प्रदायिनी ।
 परमा परमेशानी भुक्तिमुक्तिप्रदायिनी ॥ १० ॥
 सा सत्येव जगद्धात्री जगद्रक्षार्थकारिणी ।
 अनादिशक्तिः कल्पान्ते जगत्संहारकारिणी ॥ ११ ॥
 सा सत्येव जगन्माता विष्णुमाता विलासिनी ।
 ब्रह्मेन्द्रयन्द्रवर्द्धन्यर्कदेवादिजननी स्मृता ॥ १२ ॥
 सा सत्येव तपोधर्मदानादिफलदायिनी ।
 शम्भुशक्तिर्महादेवी दुष्टहन्त्री परात्परा ॥ १३ ॥
 ईदृग्विधा सती देवी यस्य पत्नी सदा प्रिया ।
 तस्यै भागो न दत्तस्ते मूढेन कुविचारिणा ॥ १४ ॥
 शम्भुर्हि परमेशानः सर्वस्वामी परात्परः ।
 विष्णुब्रह्मादिसंसेव्यः सर्वकल्याणकारकः ॥ १५ ॥

तप्यते छि तपः सिद्धैरेतद्दर्शनकाङ्क्षिभिः ।
 युज्यते योगिभिर्योगैरेतद्दर्शनकाङ्क्षिभिः ॥ १६ ॥
 अनन्तधनधान्यानां यागादीनां तथैव च ।
 दर्शनं शङ्करस्यैव मल्लुलमुदाहृतम् ॥ १७ ॥
 शिव ऐव जगद्धाता सर्वविद्यापतिः प्रभुः ।
 आदिविद्यावरस्वामी सर्वमङ्गलमङ्गलः ॥ १८ ॥
 तच्छक्तेर्न कृतो यस्मात्सत्करोऽथ त्वया भव ।
 अत ओवाध्वरस्यास्य विनाशो छि भविष्यति ॥ १९ ॥
 अमङ्गलं भवत्येव पूजार्हाणामपूजया ।
 पूज्यमाना य नासौ छि यतः पूज्यतमा शिवा ॥ २० ॥
 सडस्रेणापि शिरसां शेषो यत्पादञ्च रजः ।
 वडत्यडरडः प्रीत्या तस्य शक्तिः शिवा सती ॥ २१ ॥
 यत्पादपद्मनिशं ध्यात्वा सम्पूज्य सादरम् ।
 विष्णुर्विष्णुत्वमापन्नस्तस्य शम्भोः प्रिया सती ॥ २२ ॥
 यत्पादपद्मनिशं ध्यात्वा सम्पूज्य सादरम् ।
 ब्रह्मा ब्रह्मत्वमापन्नस्तस्य शम्भोः प्रिया सती ॥ २३ ॥
 यत्पादपद्मनिशं ध्यात्वा सम्पूज्य सादरम् ।
 धन्द्राद्यो लोडपालाः प्रापुः स्वं स्वं परं पदम् ॥ २४ ॥
 जगत्पिता शिवः शक्तिर्जगन्माता य सा सती ।
 सत्कृतौ न त्वया मूढ कथं श्रेयो भविष्यति ॥ २५ ॥
 दौर्भाग्यं त्वयि सङ्क्रान्तं सङ्क्रान्तास्त्वयि यापदः ।
 यौ यानाराधितौ भक्त्या भवानीशङ्करी य तौ ॥ २६ ॥
 अनभ्यर्थ्य शिवं शम्भुं कल्याणं प्राप्नुयामिति ।
 किमस्ति गर्वो दुर्वारः स गर्वोऽथ विनश्यति ॥ २७ ॥
 सर्वेशविमुष्णो भूत्वा देवेष्वेतेषु कस्तव ।
 करिष्यति सडायं तं न ते पश्यामि सर्वथा ॥ २८ ॥
 यद्वि देवाः करिष्यन्ति साडाय्यमधुना तव ।

तदा नाशं समाप्स्यन्ति शलभा एव वह्निना ॥ २८ ॥

ज्वलत्वद्ये मुष्णं ते वै यज्ञध्वंसो भवत्विति ।

सडायास्तव यावन्तस्ते ज्वलन्त्वद्ये सत्वरम् ॥ ३० ॥

अमराणां च सर्वेषां शपथोऽमङ्गलाय ते ।

कश्चिन्त्यद्ये साहाय्यं यदेतस्य दुरात्मनः ॥ ३१ ॥

निर्गच्छन्त्वमराः स्वोऽकमेतदध्वरमण्डपात् ।

अन्यथा भवतो नाशो भविष्यत्यद्ये सर्वथा ॥ ३२ ॥

निर्गच्छन्त्वपरे सर्वे मुनिनागाद्यो मभात् ।

अन्यथा भवतां नाशो भविष्यत्यद्ये सर्वथा ॥ ३३ ॥

निर्गच्छ त्वं हरे शीघ्रमेतदध्वरमण्डपात् ।

अन्यथा भवतो नाशो भविष्यत्यद्ये सर्वथा ॥ ३४ ॥

निर्गच्छ त्वं विधे शीघ्रमेतदध्वरमण्डपात् ।

अन्यथा भवतो नाशो भविष्यत्यद्ये सर्वथा ॥ ३५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वाध्वरशालायामभिलायां सुसंस्थितान् ॥

व्यरमत्सा नभोवाणी सर्वकल्याणकारिणी ॥ ३६ ॥

तच्छ्रुत्वा व्योमवयनं सर्वे हर्यादयः सुराः ।

अकार्षुर्विस्मयं तात मुनयश्च तथापरे ॥ ३७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे सत्युपाख्याने नभोवाणीवर्णनं

नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.२.३१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.३२. द्वात्रिंशोऽध्यायः । वीरभद्रोत्पत्तिः शिवोपदेशश्च ।

नारद उवाच ।

श्रुत्वा व्योमगिरं दक्षः किमकार्षीत्तदाबुधः ।

अन्ये य इतवन्तः किं ततश्च डिमभूद् वद ॥ १ ॥

पराजिताः शिवगणा भृगुमन्त्रभलेन वै ।

डिमकार्षुः कुत्र गतास्तत्त्वं वद मडामते ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

श्रुत्वा व्योमगिरं सर्वे विस्मिताश्च सुरादयः ।

नावोयत्किञ्चिदपि ते तिष्ठन्तस्तु विमोहिताः ॥ ३ ॥

पलायमाना ये वीरा भृगुमन्त्रभलेन ते ।

अवशिष्टाः शिवगणाः शिवं शरणाभाययुः ॥ ४ ॥

सर्वं निवेदयामासू रुद्रायामिततेजसे ।

यस्त्रिं य तथाभूतं सुप्रणाम्यादराय्य ते ॥ ५ ॥

गणा ङीयुः ।

देवदेव मडादेव पाछि नः शरणागतान् ।

संशर्वावादरतो नाथ सतीवार्तां य विस्तरात् ॥ ६ ॥

गर्वितेन मडेशान दक्षेण सुदुरात्मना ।

अपमानः कृतः सत्यानादरो निर्जरैस्तथा ॥ ७ ॥

तुभ्यं भागमदानो स देवेभ्यश्च प्रदत्तवान् ।

दुर्वयांस्यवदत्प्रोथ्यैर्दुष्टो दक्षः सुगर्वितः ॥ ८ ॥

ततो दृष्ट्वा न ते भागं यज्ञेऽकुप्यत्सती प्रभो ।

विनिन्द्य भडुशस्तातमधाक्षीत्स्वतनुं तदा ॥ ९ ॥

गणास्त्वयुतसङ्ख्याका मृतास्तत्र विलज्जया ।

स्वाङ्गान्याच्छिद्य शस्त्रैश्च कुध्याम ङ्यपरे वयम् ॥ १० ॥

तद्यज्ञं ध्वंसितुं वेगात्सन्नद्धास्तु भयावढाः ।

तिरस्कृता छि भृगुणा स्वप्रभावाद्धिरोधिना ॥ ११ ॥

ते वयं शरणां प्राप्तास्तव विश्वम्भर प्रभो ।

निर्भयान् कुरु नस्तस्माद् दयमान भवाद्भयात् ॥ १२ ॥

अपमानं विशेषेण तस्मिन् यज्ञे मडाप्रभो ।

दक्षाद्यास्तेऽपिला दृष्टा अकुर्वन् गर्विता अति ॥ १३ ॥

धृत्युक्तं निषिलं वृत्तं स्वेषां सत्याश्च शङ्कर ।

तेषां च मूढबुद्धीनां यथेच्छसि तथा कुरु ॥ १४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकण्यं वयस्तस्य स्वगणानां वयः प्रभुः ।

सस्मार नारदं सर्वं ज्ञातुं तच्चरितं लघु ॥ १५ ॥

आगतस्त्वं द्रुतं तत्र देवर्षे दिव्यदर्शनः ।

प्राण्य शङ्करं भक्त्या साञ्जलिस्तत्र तस्थिवान् ॥ १६ ॥

त्वां प्रशस्याथ स स्वामी सत्या वार्तां च पृष्टवान् ।

दक्षयज्ञगताया वै परं च चरितं तथा ॥ १७ ॥

पृष्टेन शम्भुना तात त्वयाश्वेव शिवात्मना ।

तत्सर्वं कथितं वृत्तं जातं दक्षाध्वरे हि यत् ॥ १८ ॥

तदाकण्येश्वरो वाक्यं मुने तत् त्वन्भुषोदितम् ।

युकोपातिद्रुतं रुद्रो मळारौद्रपराङ्मः ॥ १९ ॥

उत्पाट्यैकां जटां रुद्रो लोकसंलारकारकः ।

आस्फालयामास रुषा पर्वतस्य तदोपरि ॥ २० ॥

तोदनाय्य द्विधा भूता सा जटा च मुने प्रभोः ।

सम्भूतवृत्तं मळारावो मळाप्लयभीषणः ॥ २१ ॥

तज्जटायाः समुद्भूतो वीरभद्रो मळाभलः ।

पूर्वभागेन देवर्षे मळाभीमो गणग्राणीः ॥ २२ ॥

स भूमिं विश्रुतो वृत्त्य यात्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम् ।

प्रलयानलसङ्घाशः प्रोन्नतो द्योःसहस्रवान् ॥ २३ ॥

कोपनिःश्वासतस्तत्र मळारुद्रस्य चेशितुः ।

जातं ज्वराणां शतकं सन्निपातास्त्रयोदश ॥ २४ ॥

मळाकाली समुत्पन्ना तज्जटापरभागतः ।

मळाभयङ्करा तात भूतकोटिभिरावृता ॥ २५ ॥

सर्वे मूर्तिधराः कुराः ज्वरा लोकभयङ्कराः ।

स्वतेजसा प्रज्वलन्तो दहन्त एव सर्वतः ॥ २६ ॥

अथ वीरो वीरभद्रः प्राण्य परमेश्वरम् ।

कृताञ्जलिपुटः प्राह वाक्यं वाक्यविशारदः ॥ २७ ॥

वीरभद्र उवाच ।
 महारुद्र महारौद्र सोमसूर्याग्निवोचन ।
 किं कर्तव्यं मया कार्यं शीघ्रमाज्ञापय प्रभो ॥ २८ ॥
 शोषणीयाः किमीशान क्षणार्धेनैव सिन्धवः ।
 पेषणीयाः किमीशान क्षणार्धेनैव पर्वताः ॥ २९ ॥
 क्षणेन भस्मसात्कुर्यां ब्रह्माण्डमुत किं उर ।
 क्षणेन भस्मसात्कुर्यां सुरान्वा किं मुनीश्वरान् ॥ ३० ॥
 व्याश्रासः सर्वलोकानां किमु कार्यो हि शङ्कर ।
 कर्तव्यं किमुतेशान सर्वप्राणिविद्धिसनम् ॥ ३१ ॥
 ममाशक्यं न कुत्रापि त्वत्प्रसादान्मलेश्वर ।
 पराङ्गमेण मत्तुल्यो न भूतो न भविष्यति ॥ ३२ ॥
 यत्र यत्कार्यमुद्दिश्य प्रेषयिष्यसि मां प्रभो ।
 तत्कार्यं साधयाम्येव सत्वरं त्वत्प्रसादतः ॥ ३३ ॥
 क्षुद्रास्तरन्ति लोकाब्धिं शासनाच्छङ्करस्य ते ।
 उरातोऽहं न किं तर्तुं महापत्सागरं क्षमः ॥ ३४ ॥
 त्वत्प्रेषिततृणेनापि महत्कार्यमयत्नतः ।
 क्षणेन शक्यते कर्तुं शङ्करात्र न संशयः ॥ ३५ ॥
 वीलामात्रेण ते शम्भो कार्यं यद्यपि सिध्यति ।
 तथाप्यहं प्रेषणीयो तवैवानुग्रहो ह्ययम् ॥ ३६ ॥
 शक्तिरेतादृशी शम्भो ममापि त्वदनुग्रहात् ।
 विना शक्तिर्न कस्यापि शङ्कर त्वदनुग्रहात् ॥ ३७ ॥
 त्वदाज्ञया विना कोऽपि तृणादीनपि वस्तुतः ।
 नैव यालयितुं शक्तः सत्यमेतन्न संशयः ॥ ३८ ॥
 शम्भो नियम्याः सर्वेऽपि देवाधास्ते मलेश्वर ।
 तथैवाहं नियम्यस्ते नियन्तुः सर्वदंढिनाम् ॥ ३९ ॥
 प्रणतोऽस्मि महादेव भूयोऽपि प्राणतोऽस्म्यहम् ।
 प्रेषय स्वेष्टसिद्ध्यर्थं मामद्य उर सत्वरम् ॥ ४० ॥

स्मन्दोऽपि जायते शम्भोऽसव्याङ्गानां मुहुर्मुहुः ।
 भविष्यत्यद्य विजयो मामतः प्रेषय प्रभो ॥ ४१ ॥
 उर्षोत्साहविशेषोऽपि जायते मम कश्चन ।
 शम्भो त्वत्पादकमले संसक्तश्च मनो मम ॥ ४२ ॥
 भविष्यति प्रतिपदं शुभसन्तानसन्ततिः ॥ ४३ ॥
 तस्यैव विजयो नित्यं तस्यैव शुभमन्वलयम् ।
 यस्य शम्भौ दृढा भक्तिस्त्वयि शोभनसंश्रये ॥ ४४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्युक्तं तद्भयः श्रुत्वा सन्तुष्टो मङ्गलापतिः ।
 वीरभद्र जयेति त्वं प्रोक्ताशीः प्राह तं पुनः ॥ ४५ ॥
 मહેશ्वर उवाच ।
 शृणु मद्भयनं तात वीरभद्र सुयेतसा ।
 करणीयं प्रयत्नेन तद् द्रुतं मे प्रतीषकम् ॥ ४६ ॥
 यागं कर्तुं समुद्युक्तो दक्षो विधिसुतः प्लवः ।
 मद्भिरोधी विशेषेण महागर्वोऽभुधोऽधुना ॥ ४७ ॥
 तन्मभं भस्मसात्कृत्वा सयागपरिवारकम् ।
 पुनरायाहि मत्स्थानं सत्वरं गणसत्तम ॥ ४८ ॥
 सुरा भवन्तु गन्धर्वा यक्षा वान्ये य केचन ।
 तानप्यधैव सडसा भस्मसात्कुरु सत्वरम् ॥ ४९ ॥
 तत्रास्तु विषगुर्ब्रह्मा वा शयीशो वा यमोऽपि वा ।
 अपि याधैव तान्सर्वान्यातयस्व प्रयत्नतः ॥ ५० ॥
 सुरा भवन्तु गन्धर्वा यक्षा वान्ये य केचन ।
 तानप्यधैव सडसा भस्मसात्कुरु सत्वरम् ॥ ५१ ॥
 दधीशिकृतमुल्लङ्घ्य शपथं मयि तत्र ये ।
 तिष्ठन्ति ते प्रयत्नेन ज्वालनीयास्त्वया ध्रुवम् ॥ ५२ ॥
 प्रमथाश्चागमिष्यन्ति यद्दि विष्ववाद्यो भ्रमात् ।
 नानाकर्षणमन्त्रेण ज्वालयानीय सत्वरम् ॥ ५३ ॥
 ये तत्रोल्लङ्घ्य शपथं मदीयं गर्विताः स्थिताः ।

ते छि मद्द्रोछिणोऽतस्तान् ज्वालयानलमालया ॥ ५४ ॥

सपत्नीकान्ससारांश्च दक्षयागस्थलस्थितान् ।

प्रज्वाल्य तस्मसात्कृत्वा पुनरायाछि सत्वरम् ॥ ५५ ॥

तत्र त्वयि गते देवा विश्वाधा अपि सादरम् ।

स्तोष्यन्ति त्वां तदाप्याशु ज्वालया ज्वालयैव तान् ॥ ५६ ॥

देवानपि कृतद्रोछान् ज्वालामालासमाकुलैः ।

ज्वालय ज्वलनैः शीघ्रं माध्यायाध्यायपालकम् ॥ ५७ ॥

दक्षादीन्सकलांस्तत्र सपत्नीकान्सभान्धवान् ।

प्रज्वाल्य वीर दक्षं नु सलीलं सलिलं पिब ॥ ५८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

छत्युक्त्वा रोषताम्राक्षो वेदमर्यादपालकः ।

विरराम महावीरं कालारिः सकलेश्वरः ॥ ५९ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे वीरभद्रोत्पत्तिशिवोपदेशवर्णनं नाम
द्वान्त्रिंशोऽध्यायः ॥ २.२.३२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.३३. त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः । वीरभद्रयात्रा ।

ब्रह्मोवाच ।

छत्युक्तं श्रीभडेशस्य श्रुत्वा वचनमादरात् ।

वीरभद्रोऽतिसन्तुष्टः प्रणनाम भडेश्वरम् ॥ १ ॥

शासनं शिरसा धृत्वा देवदेवस्य शूलिनः ।

प्रययाल ततः शीघ्रं वीरभद्रो मभं प्रति । २ ॥

शिवोऽथ प्रेषयामास शोभार्थं कोटिशो गणान् ।

तेन सार्धं महावीरान्प्रलयानलसन्निभान् ॥ ३ ॥

अथ ते वीरभद्रस्य पुरतः प्रबला गणाः ।

पश्चादपि ययुर्वीराः कुतूहलकरा गणाः ॥ ४ ॥

वीरभद्रसमेता ये गणाः शतसहस्रशः ।

पार्षदाः कालकालस्य सर्वे रुद्रस्वरूपिणः ॥ ५ ॥

गणैः समेतः किल तैर्महात्मा

स वीरभद्रो हरवेषभूषणः ।

सहस्रबाहुर्भुजगाधिपाठ्यो

ययौ रथस्थः प्रभलोऽतिभीकरः ॥ ६ ॥

नत्वानं य सहस्रे द्वे प्रमाणं स्यन्दनस्य छि ।

अयुतेनैव सिंढानां वाडनानां प्रयत्नतः ॥ ७ ॥

तथैव प्रभलाः सिंढा भडवः पार्श्वरक्षकाः ।

शार्दूला मकरा मत्स्या गजास्तत्र सहस्रशः ॥ ८ ॥

वीरभद्रे प्रयलिते दक्षनाशाय सत्वरम् ।

कल्पवृक्षसमुत्सृष्टा पुष्पवृष्टिरभूत्तदा ॥ ९ ॥

तुष्टुवुश्च गणा वीरं शिपिविष्टे प्रयेष्टितम् ।

यकुः कुतूहलं सर्वे तस्मिंश्च गमनोत्सवे ॥ १० ॥

काली कात्यायनीशानी यामुण्डा मुण्डमर्दिनी ।

भद्रकाली तथा भद्रा त्वरिता वैष्णवी तथा ॥ ११ ॥

अेताभिर्नवदुर्गाभिर्महाकाली समन्विता ।

ययौ दक्षविनाशाय सर्वभूतगणैः सह । १२ ॥

डाकिनी शाकिनी यैव भूतप्रमथगुड्यकाः ।

कूष्माण्डाः पर्पटाश्चैव यटका ब्रह्मराक्षसाः ॥ १३ ॥

भैरवाः क्षेत्रपालाश्च दक्षयज्ञविनाशकाः ।

निर्ययुस्त्वरितं वीराः शिवाज्ञाप्रतिपालकाः ॥ १४ ॥

तथैव योगिनीयकं यतुःषष्टिगणान्वितम् ।

निर्ययौ सहसा कुङ्कं दक्षयज्ञं विनाशितुम् ॥ १५ ॥

तेषां गणानां सर्वेषां सङ्ख्यानं शृणु नारद ।

महाबलवतां सङ्घो भुज्यानां घैर्यशाविनाम् ॥ १६ ॥

अभ्ययाच्छकुङ्कर्णश्च दशकोट्या गणेश्वरः ।

दशभिः डेकराक्षश्च विकृतोऽष्टाभिरेव य ॥ १७ ॥
 यतुःषष्ट्या विशाभश्च नवभिः पारियान्तिकः ।
 षड्भिः सर्वाङ्गुको वीरस्तथैव विकृताननः ॥ १८ ॥
 ज्वालकेशो द्वादशभिः कोटिभिर्गणपुङ्गवः ।
 सप्तभिः समदृष्टमान् दृष्टभोऽष्टाभिरेव य ॥ १९ ॥
 पञ्चभिश्च कपालीशः षड्भिः सन्दारको गणः ।
 कोटिकोटिभिरेवेड कोटिकुण्डस्तथैव य ॥ २० ॥
 विष्टम्भोऽष्टाष्टभिर्वीरैः कोटिभिर्गणसत्तमः ।
 सडस्रकोटिभिस्तात सन्नादः पिप्पलस्तथा ॥ २१ ॥
 आवेशनस्तथाष्टाभिरष्टाभिश्चन्द्रतापनः ।
 महावेशः सडस्रेण कोटिना गणपो वृतः ॥ २२ ॥
 कुण्डो द्वादशकोटीभिस्तथा पर्वतको मुने ।
 विनाशितुं दक्षयज्ञं निर्ययौ गणसत्तमः ॥ २३ ॥
 कालश्च कालकश्चैव महाकालस्तथैव य ।
 कोटीनां शतकेनैव दक्षयज्ञं ययौ प्रति ॥ २४ ॥
 अग्निःकृच्छतकोट्या य कोट्याग्निभुभु ओव य ।
 आदित्यमूर्धा कोट्या य तथा यैव घनावडः ॥ २५ ॥
 सन्नाडः शतकोट्या य कोट्या य कुमुदो गणः ।
 अमोघः कोडिलश्चैव कोटिकोट्या गणाधिपः ॥ २६ ॥
 काष्ठागूढश्चतुःषष्ट्या सुकेशो वृषभस्तथा ।
 सुमन्त्रको गणाधीशस्तथा तात सुनिर्ययौ ॥ २७ ॥
 काकपादोदरः षष्टिकोटिभिर्गणसत्तमः ।
 तथा सन्तानकः षष्टिकोटिभिर्गणपुङ्गवः ॥ २८ ॥
 महाबलश्च नवभिः कोटिभिः पुङ्गवस्तथा । २९ ॥
 मधुपिङ्गस्तथा तात गणाधीशो छि निर्ययौ ।
 नीलो नवत्या कोटीनां पूर्णभद्रस्तथैव य ॥ ३० ॥
 निर्ययौ शतकोटीभिश्चतुर्वङ्गो गणाधिपः ॥ ३१ ॥

विशुपाक्षश्च कोटीनां यतुःषष्ट्या गणेश्वरः ।
तालकेतुः षडास्यश्च पञ्चास्यश्च गणायुधिपः ॥ ३२ ॥

संवर्तकस्तथा यैव कुलीशश्च स्वयं प्रभुः ।
लोकान्तकश्च दीमात्मा तथा दैत्यान्तको मुने ॥ ३३ ॥

गणो भृङ्गीरितिः श्रीमान् देवदेवप्रियस्तथा ।
अशनिर्बालकश्चैव यतुःषष्ट्या सडस्रकः ॥ ३४ ॥

कोटिकोटिसडस्राणां शतैर्विशतिभिर्वृतः ।
वीरेशो ऽयम्यथाद्भिरः वीरभद्रः शिवाज्ञया ॥ ३५ ॥

भूतकोटिसडस्रैस्तु प्रथमौ कोटिभिस्त्रिभिः ।
रोमजैः श्वगणैश्चैव तथा वीरो यथौ द्रुतम् ॥ ३६ ॥

तदा भेरीमडानादः शङ्खाश्च विविधस्वनाः ।
जटाडरो मुष्माश्चैव शङ्खाणि विविधानि च ॥ ३७ ॥

ते तानि विततान्येव बन्धनानि सुभानि च ।
वादित्राणि विनेदुश्च विविधानि मडोत्सवे ॥ ३८ ॥

वीरभद्रस्य यात्रायां सजलस्य मडामुने ।
शङ्खान्यभवंस्तत्र भूरीणि सुभदानि च ॥ ३९ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां द्वितीये सतीम्नः वीरभद्रयात्रावर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः
॥ २.२.३३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीया रुद्रसंहितायां द्वितीयः सतीम्नः ॥

२.२.३४. यतुस्त्रिंशोऽध्यायः । यज्ञवाटे देवानां दृःशकुनदर्शनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अेवं प्रथमिते यास्मिन् वीरभद्रे गणान्विते ।
दृष्टयिहानि दक्षेण दृष्टानि विबुधैरपि ॥ १ ॥

उत्पाता विविधाश्चासन् वीरभद्रे गणान्विते ।

त्रिविधा अपि देवर्षे यज्ञविध्वंससूयकाः ॥ २ ॥
 दक्षवामाक्षिबाहूरुविस्पन्तः समजायत ।
 नानाकष्टप्रदस्तात सर्वथाशुभसूयकः ॥ ३ ॥
 भूकम्पः समभूतत्र दक्षयागस्थले तदा ।
 दक्षोऽपश्यच्च मध्याह्ने नक्षत्राण्यद्भुतानि च ॥ ४ ॥
 दिशाश्चासन्सुमलिनाः कर्बुरोऽभूद्विवाकरः ।
 परिवेषसडस्रोण सङ्कान्तश्च भयङ्करः ॥ ५ ॥
 नक्षत्राणि पतन्ति स्म विद्युदग्निप्रभाणि च ।
 नक्षत्राणामभूद्रङ्का गतिश्चाधोमुभी तदा ॥ ६ ॥
 गृध्रा दक्षशिरः स्पृष्ट्वा समुद्भूताः सडस्रशः ।
 आसीद् गृध्रपक्षस्थायैः सख्यायो यागमाण्डपः ॥ ७ ॥
 ववाशिरे यागभूमौ कोष्टारो नेत्रकस्तदा ।
 उल्कावृष्टिरभूतत्र श्वेतवृश्चिकसम्भवा ॥ ८ ॥
 भरा वाता ववुस्तत्र पांशुवृष्टिसमन्विताः ।
 शलभाश्च समुद्भूता विवर्तानिलकम्पिताः ॥ ९ ॥
 नीतश्च पवनैरुर्ध्वं स दक्षाध्वरमाण्डपः ।
 दैवान्वितेन दक्षेण यः कृतो नूतनोऽद्भुतः ॥ १० ॥
 वेमुर्दक्षादयः सर्वे तदा शोणितमद्भुतम् ।
 वेमुश्च मांसभाण्डानि सशल्यानि मुहुर्मुहुः ॥ ११ ॥
 सकम्पाश्च बभूवुस्ते दीपा वातडता षव ।
 द्युम्बिताश्चाभवन्सर्वे शस्त्रधाराडता षव ॥ १२ ॥
 तदा निनादजतानि बाष्पवर्षाणि तत्क्षणे ।
 प्रातस्तुषारवर्षाणि पद्मानिव वनान्तरे ॥ १३ ॥
 दक्षाधक्षीणि जतानि ङ्यकस्माद्विशदान्यपि ।
 निशायां कमलाश्चैव कुमुदानीव सङ्गवे ॥ १४ ॥
 असृगववर्ष देवश्च तिमिरेणावृता दिशः ।
 दिग्दालोऽभूद्विशेषेण त्रासयन् सकलाञ्जान् ॥ १५ ॥

अेवविधान्यरिष्टानि दृशुर्विबुधादयः ।
भयमापेद्विरेडत्यन्तं मुने विषण्वादिकास्तदा ॥ १६ ॥

भुवि ते मूर्छिताः पेतुर्डा उताः स्म धतीरयन् ।
तरवस्तीरसञ्जाता नदीवेगउता धव ॥ १७ ॥

पतित्वा ते स्थिता भूमौ क्रूराः सर्पा उता धव ।
कन्दुका धव ते भूयः पतिताः पुनरुत्थिताः ॥ १८ ॥

ततस्ते तापसन्तमा रुरुदुः कुररी धव ।
रोदनध्वनिसङ्कगतोरुक्तिप्रत्युक्तिका धव ॥ १९ ॥

सवैकुण्ठास्ततः सर्वे तदा कुण्ठितशक्तयः ।
स्वस्वोपकण्ठमाकण्ठं लुलुहुः कमठा धव ॥ २० ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र सञ्जाता याशरीरवाङ् ।
श्रावयत्यभिलान् देवान् दक्षं चैव विशेषतः ॥ २१ ॥

आकाशवाण्युवाच ।
धिक् जन्म तव दक्षाद्ये मडामूढोऽसि पापधीःस् ॥

भविष्यति मडदुःखमनिवार्यं उरोद्भवम् । २२ ॥

सडाथिनोऽत्र ये मूढास्तव देवादयः स्थिताः ।
तेषामपि मडदुःखं भविष्यति न संशयः ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तच्छ्रुत्वाकाशवयनं दृष्ट्वारिष्टानि तानि य ।
दक्षः प्रापद्भव्यं याति परे देवादयोऽपि उ ॥ २४ ॥

वेपमानस्तदा दक्षो विकलश्चाति चेतसि ।
अगच्छच्छराणं विषणोः स्वप्रभोरिन्दिरापतेः ॥ २५ ॥

सुप्राणम्य भयाविष्टः संस्तूय य विचेतनः ।
अवोचद्देवदेवं तं विषणुं स्वजनवत्सलम् ॥ २६ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे दुःशकुनदर्शनं नाम यतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥
२.२.३४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.३५. पञ्चत्रिंशोऽध्यायः । विष्णुवचनम् ।

दक्ष उवाच ।

देवदेव उरे विष्णो दीनबन्धो कृपानिधे ।

मम रक्षा विधातव्या भवता साध्वरस्य य ॥ १ ॥

रक्षकस्त्वं मपरस्यैव मभङ्कर्मा मभात्मकः ।

कृपा विधेया यज्ञस्य भङ्गो भवतु न प्रभो ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

छत्थं बहुविधां दक्षः कृत्वा विज्ञप्तिमादरात् ।

पपात पादयोस्तस्य भयव्याकुलमानसः ॥ ३ ॥

उत्थाप्य तं ततो विष्णुर्दक्षं विक्लिन्नमानसम् ।

श्रुत्वा य तस्य तद्वाक्यं कुमतेरस्मरच्छिवम् ॥ ४ ॥

स्मृत्वा शिवं मडेशानं स्वप्रभुं परमेश्वरम् ।

अवदृच्छिवतत्त्वज्ञो दक्षं सम्भोधयन्हरिः ॥ ५ ॥

हरिरुवाच ।

शृणु दक्ष प्रवक्ष्यामि तत्त्वतः शृणु मे वचः ।

सर्वथा ते छितकरं मलामन्त्रसुभप्रदम् ॥ ६ ॥

अवज्ञा छि कृता दक्ष त्वया तत्त्वमजानता ।

सकलाधीश्वरस्यैव शङ्करस्य परात्मनः ॥ ७ ॥

छश्वरावज्ञया सर्वं कार्यं भवति सर्वथा ।

विह्वलं डेवलं नैव विपत्तिश्च पटे पटे ॥ ८ ॥

अपूज्या यत्र पूज्यन्ते पूजनीयो न पूज्यते ।

त्रीणि तत्र भविष्यन्ति दारिद्र्यं मरणं भयम् ॥ ९ ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन माननीयो वृषध्वजः ।

अमानितान्मडेशास्य मडङ्गभयमुपस्थितम् ॥ १० ॥

अद्यापि न वयं सर्वे प्रभवः प्रभवामहे ।

भवतो दुर्नयेनैव मया सत्यमुदीर्यते ॥ ११ ॥

ब्रह्मोवाच ।

विष्णोस्तद्भयनं श्रुत्वा दक्षश्चिन्तापरोऽभवत् ।

विवर्णवदनो भूत्वा तूष्णीमासीद्भुवि स्थितः ॥ १२ ॥

येतस्मिन्नन्तरे वीरभद्रः सैन्यसमन्वितः ।

अगच्छदध्वरं रुद्रप्रेरितो गाणनायकः ॥ १३ ॥

पृष्ठे केचित्समायाता गगने केचिदागताः ।

दिशश्च विदिशः सर्वे समावृत्य तथापरे ॥ १४ ॥

शर्वाज्ञया गाणाः शूरा निर्भया रुद्रविक्रमाः ।

असङ्ख्याः सिंङनादान्वै कुर्वन्तो वीरसत्तमाः ॥ १५ ॥

तेन नादेन मडता नादितं भुवनत्रयम् ।

रजसा यावृतं व्योम तमसा यावृता दिशः ॥ १६ ॥

समद्रीपान्विता पृथ्वी ययावाति भयाकुला ।

सशैलकानना तत्र युक्षुभुः सकलाब्धयः ॥ १७ ॥

येवम्भूतं य तत्सैन्यं लोकाक्षयकरं मडत् ।

दृष्ट्वा य विस्मिताः सर्वे बभूवुरमरादयः ॥ १८ ॥

सैन्योद्योगमथालोक्य दक्षश्चासृज्जुम्भाकुलः ।

दण्डवत्पतितो विष्णुं सकलत्रोऽव्यभाषत ॥ १९ ॥

दक्ष उवाच ।

भवद्भलेनैव मया यज्ञः प्रारम्भितो मडान् ।

सत्कर्मसिद्धये विष्णो प्रमाणं त्वं मडाप्रभो ॥ २० ॥

विष्णो त्वं कर्मणां साक्षी यज्ञानां प्रतिपालकः ।

धर्मस्य वेदगर्भस्य ब्रह्मणस्तत्त्वं मडाप्रभो ॥ २१ ॥

तस्माद्रक्षा विधातव्या यज्ञस्यास्य मम प्रभो ।

त्वदन्यः कः समर्थोऽस्ति यतस्त्वं सकलप्रभुः ॥ २२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

दक्षस्य वयनं श्रुत्वा विष्णुर्दीनतरं तदा ।

अवोचद् बोधयंस्तं वै शिवतत्त्वपराङ्मुषम् ॥ २३ ॥

विष्णुरुवाच ।

मया रक्षा विधातव्या तव यज्ञस्य दक्ष वै ।

भ्यातो मम पाणः सत्यो धर्मस्य पश्चिपालनम् ॥ २४ ॥

तत्सत्यं तु त्वयोक्तं हि किं तत्तस्य व्यतिक्रमः ।

शृणु त्वं वच्यते दक्ष कूरबुद्धिं त्यजामुना ॥ २५ ॥

नैमिषेऽनिमिषक्षेत्रे यज्जातं वृत्तमद्भुतम् ।

तत् किं न स्मर्यते दक्ष विस्मृतं किं कुबुद्धिना ॥ २६ ॥

रुद्रकोपाय्य को ऽयत्र समर्थो रक्षणे तव ।

न यस्याभिमतं दक्ष यस्त्वां रक्षति दुर्मतिः ॥ २७ ॥

किं कर्म किमकर्मति तन्न पश्यसि दुर्मते ।

समर्थं केवलं कर्म न भविष्यति सर्वदा ॥ २८ ॥

स्वकर्म विद्धि तद्येन समर्थत्वेन जायते ।

न त्वन्यः कर्मणो दाता शं भवेदीश्वरं विना ॥ २९ ॥

ईश्वरस्य य यो भक्त्या शान्तस्तद्रतमानसः ।

कर्मणो हि कुलं तस्य प्रयच्छति तदा शिवः ॥ ३० ॥

केवलं ज्ञानमाश्रित्य निरीश्वरपरा नराः ।

निरथं ते य गच्छन्ति कल्पकोटिशतानि य ॥ ३१ ॥

पुनः कर्ममयैः पार्श्वैर्बद्धा जन्मनि जन्मनि ।

निरथेषु प्रपश्यन्ते केवलं कर्मरूपिणः ॥ ३२ ॥

अयं रुद्रगण्डीशी वीरभद्रोऽरिर्मर्दनः ।

रुद्रकोपाग्निसम्भूतः समायातोऽध्वराङ्गणो ॥ ३३ ॥

अयमस्मद्भिनाशार्थमागतोऽस्ति न संशयः ।

अशक्यमस्य नास्त्येव किमप्यस्तु तु वस्तुतः ॥ ३४ ॥

प्रज्वालयास्मानयं सर्वान् ध्रुवमेव मलाप्रभुः ।

ततः प्रशान्तः सद्यो भविष्यति न संशयः ॥ ३५ ॥

श्रीमहादेवशापथं समुल्लङ्घ्य भ्रमान्भया ।

यतः स्थितं ततः प्राप्यं मया द्युभं त्वया सह ॥ ३६ ॥

शक्तिर्मम तु नास्त्येव दक्षाद्यैतन्निवारणे ।

शपथोल्लङ्घनादेव शिवद्रोडी यतोऽस्यलम् ॥ ३७ ॥

कालत्रयेऽपि न यतो मलेशद्रोडिणां सुभम् ।

ततोऽवश्यं मया प्राप्तं दुःखमद्य त्वया सल ॥ ३८ ॥

सुदर्शनाभिधं यङ्कमेतस्मिन्न लगिष्यति ।

शैवयङ्कमिदं यस्मादशैवलयकारणम् ॥ ३९ ॥

विनापि वीरभद्रेण नामैतव्यङ्कमैश्वरम् ।

उत्वा गमिष्यत्यधुना सत्वरे उरसन्निधौ ॥ ४० ॥

शैवं शपथमुल्लङ्घ्य स्थितं मां यङ्कमीदृशम् ।

असंलत्यैव सलसा कृपयैव स्थिरं परम् ॥ ४१ ॥

अतः परमिदं यङ्कमपि न स्थास्यति ध्रुवम् ।

गमिष्यत्यधुना शीघ्रं ज्वालामालासमाकुलम् ॥ ४२ ॥

वीरभद्रः पूजितोऽपि शीघ्रमस्माभिरादरात् ।

महाक्रोधसमाक्रान्तो नास्मान् संरक्षयिष्यति ॥ ४३ ॥

अकाण्डप्रलयोऽस्माकमागतोऽद्य लि डल डल ।

डल डल अत तवेदानीं नाशोऽस्माकमुपस्थितः ॥ ४४ ॥

शराण्योऽस्माकमधुना नास्त्येव लि जगत्त्रये ।

शङ्करद्रोडिणो लोके कः शराण्यो भविष्यति ॥ ४५ ॥

तनुनाशेऽपि सम्प्राप्यास्तैश्चापि यमयातनाः ।

ता नैव शक्यते सोढुं बहुदुःखप्रदायिनीः ॥ ४६ ॥

शिवद्रोडिणामालोक्य दृष्टन्तो यमः स्वयम् ।

तमतैलकटाडेषु पातयत्येव नान्यथा ॥ ४७ ॥

गन्तुमेवाडमुद्युक्तंः सर्वथा शपथोत्तरम् ।

तथापि न गतः शीघ्रं दृष्टसंसर्गपापतः ॥ ४८ ॥

यद्यद्येऽस्माभिः पलायनमितस्तदा ।

शार्वा नाकर्षकः शस्त्रैरस्मानाकर्षयिष्यति ॥ ४९ ॥

स्वर्गे वा भुवि पाताले यत्र कुत्रापि वा यतः ।

श्रीवीरभद्रशस्त्राणां गमनं न लि दुर्वलम् ॥ ५० ॥

यावन्तश्च गाणाः सन्ति श्रीरुद्रस्य त्रिशूलिनः ।
तावतामपि सर्वेषां शक्तिरेतादृशी ध्रुवम् ॥ ५१ ॥

श्रीकालभैरवः काश्यां नभात्रोलौव लीलया ।
पुरा शिरश्च विच्छेद पञ्चमं ब्रह्मणो ध्रुवम् ॥ ५२ ॥

येतद्भुक्त्वा स्थितो विष्णुरतित्रस्तमुभाम्भुजः ।
वीरभद्रोऽपि सम्प्राप तदैवाध्वरमएडपम् ॥ ५३ ॥

येवं भ्रुवति गोविन्द आगतं सैन्यसागरम् ।
वीरभद्रेण सखितं ददृशुश्च सुरादयः ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभएडे सत्युपाख्याने विष्णुवाक्यवर्णनं नाम
पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.२.३५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभएडे

२.२.३६. षट्त्रिंशोऽध्यायः । विष्णुवीरभद्रसंवादः ।

ब्रह्मोवाच ।

एन्द्रोऽपि प्रडसन् विष्णुमात्मवादरतं तदा ।
वज्रपाणिः सुरैः सार्धं योद्धुकामोऽभवत्तदा ॥ १ ॥

तदेन्द्रो गजमाड्डो बस्ताड्डोऽनलस्तथा ।
यमो मडिषमाड्डो निरृतिः प्रेतमेव च ॥ २ ॥

पाशी च मकराड्डो मृगाड्डः सदागतिः ।
कुभेरः पुष्पकाड्डः सन्नद्धोऽभूदतन्द्रितः ॥ ३ ॥

तथान्ये सुरसङ्घाश्च यक्षयारण्यगुह्यकाः ।
आरुह्य वाडनान्येव स्वानि स्वानि प्रतापिनः ॥ ४ ॥

तेषामुद्योगमालोक्य दक्षश्चासृज्मुभस्तथा ।
तदन्तिकं समागत्य सकलत्रोऽभ्यभाषत ॥ ५ ॥

दक्ष उवाच ।

युष्मद्भलेनैव मया यज्ञः प्रारम्भितो मडान् ।
 सत्सर्गसिद्धये यूयं प्रमाणाः स्युर्भडाप्रभाः ॥ ६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तच्छ्रुत्वा दक्षवयनं सर्वे देवाः सवासवाः ।
 निर्ययुस्त्वरितं तत्र युद्धं कर्तुं समुद्यताः ॥ ७ ॥
 अथ देवगणाः सर्वे युयुधुस्ते बलान्विताः ।
 शक्राद्यो लोकपाला मोहिताः शिवमायया ॥ ८ ॥
 देवानां च गणानां च तदासीत्समरो मडान् ।
 तीक्ष्णतोमरनारायैर्युयुधुस्ते परस्परम् ॥ ९ ॥
 नेदुः शङ्खाश्च भेर्यश्च तस्मिन् रणमलोत्सवे ।
 मडादुन्दुभयो नेदुः पटला डिण्डिमादयः ॥ १० ॥
 तेन शब्देन मडता श्लाघ्यमानास्तदा सुराः ।
 लोकपालैश्च संहिता जघ्नुस्तान् शिवकिङ्करान् ॥ ११ ॥
 छन्द्राद्यैर्लोकपालैश्च गणाः शम्भोः पराङ्मुखाः ।
 कृताश्च मुनिशार्दूल भृगोर्मन्त्रभलेन च ॥ १२ ॥
 उच्यतेनं कृतं तेषां भृगुणा यज्वना तदा ।
 यजनार्थं च देवानां तुष्ट्यर्थं दीक्षितस्य च ॥ १३ ॥
 पराजितान् स्वकान् दृष्ट्वा वीरभद्रो रुषान्वितः ।
 भूतप्रेतपिशयांश्च कृत्वा तानेव पृष्ठतः ॥ १४ ॥
 वृषभस्थान् पुरस्कृत्य स्वयं यैव मडाभलः ।
 मडान्निशूलमादाय पातयामास निर्जरान् ॥ १५ ॥
 देवान् यक्षान् साध्यगणान् गुह्यकान् चारणानपि ।
 शूलघातैश्च ते सर्वे गणा वेगात् प्रजघ्निरे ॥ १६ ॥
 डेयिद् द्विधा कृताः ऋगैर्मुद्गरैश्च विपोथिताः ।
 अन्धैः शस्त्रैरपि सुरा गणैर्भिन्नास्तदाभवन् ॥ १७ ॥
 अेवं पराजिताः सर्वे पलायनपरायणाः ।
 परस्परं परित्यज्य गता देवास्त्रिविष्टपम् ॥ १८ ॥
 डेवलं लोकपालास्ते शक्राद्यास्तस्थुरुत्सुकाः ।

सङ्ग्रामे दारुणो तस्मिन् धृत्वा धैर्यं मडाभवाः ॥ १८ ॥

सर्वे मिलित्वा शकाद्या देवास्तत्र रणाजिरे ।

भृङ्गस्यति य पप्रच्छुर्विनयावनतास्तदा ॥ २० ॥

लोकपाला उच्युः ।

गुरो भृङ्गस्यते तात मडाप्राज्ञा दयानिधे ।

शीघ्रं वद पृच्छतो नः कुतोऽस्माकं जयो भवेत् ॥ २१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्याकर्ण्य वयस्तेषां स्मृत्वा शम्भुं प्रयत्नवान् ।

भृङ्गस्यतिरुवाचेदं मडेन्द्रं ज्ञानदुर्बलम् ॥ २२ ॥

भृङ्गस्यतिरुवाच ।

यद्दुक्तं विष्णुना पूर्वं तत्सर्वं ज्ञातमद्य वै ।

तदेव विवृणोमीन्द्र सावधानतया शृणु ॥ २३ ॥

अस्ति यश्चेत्तः कश्चित् क्लृप्तः सर्वकर्मणाम् ।

कर्तारं भजते सोऽपि न स्वकर्तुः प्रभुर्हि सः ॥ २४ ॥

न मन्त्रौषधयः सर्वे नाभियारा न लौकिकाः ।

न कर्माणि न वेदाश्च न भीमांसाद्भयं तथा ॥ २५ ॥

अन्यान्यपि य शास्त्राणि नानावेद्युतानि य ।

ज्ञातुं नेशं सम्भवन्ति वदन्त्येवं पुरातनाः ॥ २६ ॥

न स्वज्ञेयो मडेजानः सर्ववेदायुतेन सः ।

भक्तैरनन्यशरणैर्नान्यथेति मडाश्रुतिः ॥ २७ ॥

शान्त्या य परया दृष्ट्या सर्वथा निर्विकारया ।

तदनुग्रहतो नूनं ज्ञातव्यो हि सदाशिवः ॥ २८ ॥

परं तु संवद्विष्णुमि कार्याकार्यं विवक्षितौ ।

सिद्धयंशं य सुरेशानं तं शृणु त्वं छिताय वै ॥ २९ ॥

त्वमिन्द्र आविशो भूत्वा लोकपालैः सडाद्य वै ।

आगतो दक्षयज्ञं हि किं कश्चिदसि विक्रमम् ॥ ३० ॥

अते रुद्रसडायाश्च गाणाः परमकोपनाः ।

आगता यज्ञविघ्नार्थं तं कश्चिन्त्यसंशयम् ॥ ३१ ॥

सर्वथा न ङ्युपायोऽत्र केषाञ्चिदपि तत्त्वतः ।
यज्ञविघ्नविनाशार्थं सत्यं सत्यं ब्रवीम्यहम् ॥ ३२ ॥

ब्रह्मोवाच ।
अेवं बृहस्पतेर्वाक्यं श्रुत्वा ते हि द्विवीकसः ।
चिन्तामापेद्विरे सर्वे लोकापालाः सवासवाः ॥ ३३ ॥

ततोऽब्रवीद् वीरभद्रो महावीरगाणैर्वृतः ।
धन्द्रादीन् लोकपालांस्तान् स्मृत्वा मनसि शङ्करम् ॥ ३४ ॥

वीरभद्र उवाच ।
सर्वे यूयं आविशत्वाऽवदानार्थमागताः ।
अवदानं प्रयच्छामि आगच्छत ममान्तिकम् ॥ ३५ ॥

उे शङ्क उे शुभे भानो उे शशिन् उे धनाधिप ।
उे पाशापाणे उे वायो निरृते यम शेष उे ॥ ३६ ॥

उे सुरासुरसङ्घा ङीउैत यूयं विचक्षाणाः ।
अवदानानि दास्यामि आतृभ्याधासतां वरान् ॥ ३७ ॥

ब्रह्मोवाच ।
अेवमुक्त्वा सितैर्बाणैर्जघानाथ रुषान्वितः ।
निम्बिलांस्तान् सुरान् सद्यो वीरभद्रो गणग्राणीः ।
तैर्बाणैर्निहतःसर्वे वासवाधाः सुरेश्वराः ॥ ३८ ॥

पलायनपरा भूत्वा जग्मुस्ते च द्विशो दश ।
गतेषु लोकपालेषु विद्रुतेषु सुरेषु च ॥
यज्ञवाटोपकण्ठे हि वीरभद्रोऽगमद् गाणैः । ३९ ॥

तदा ते ऋषयः सर्वे सुभीता हि रमेश्वरम् ।
विज्ञामुकामाः सडसा शीघ्रमूर्च्युर्नता भृशम् ॥ ४० ॥

ऋषय उीयुः ।
देवदेव रमानाथ सर्वेश्वर महाप्रभो ।
रक्ष यज्ञं हि दक्षस्य यज्ञोऽसि त्वं न संशयः ॥ ४१ ॥

यज्ञकर्मा यज्ञरूपो यज्ञाङ्गो यज्ञरक्षकः ।
रक्ष यज्ञमतो रक्ष त्वत्तोऽन्यो न हि रक्षकः ॥ ४२ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

ઇત્યાકર્ણ વચસ્તેષામૃષીણાં વચનં હરિઃ ।

યોદ્ધુકામોડભવદ્વિષ્ણુર્વીરભદ્રેણ તેન વૈ ॥ ૪૩ ॥

ચતુર્ભુજઃ સુસન્નદ્ધો ચક્રાયુધધરઃ કરૈઃ ।

મહાબલોડમરગણૈર્યજ્ઞવાટાત્સ નિર્યયૌ ॥ ૪૪ ॥

વીરભદ્રઃ શૂલપાણિર્નાનાગણસમન્વિતઃ ।

દદર્શ વિષ્ણું સન્નદ્ધં યોદ્ધુકામં મહાપ્રભુમ્ ॥ ૪૫ ॥

તં દૃષ્ટ્વા વીરભદ્રોડભૂદ્ ભુકુટીકુટિલાનનઃ ।

કૃતાન્ત ઇવ પાપિષ્ઠં મૃગેન્દ્ર ઇવ વારણમ્ ॥ ૪૬ ॥

તથાવિધં હરિં દૃષ્ટ્વા વીરભદ્રોડરિમર્દનઃ ।

અવદત્તવરિતઃ કુદ્ધો ગણૈર્વીરૈઃ સમાવૃતઃ ॥ ૪૭ ॥

વીરભદ્ર ઉવાચ ।

રે રે હરે મહાદેવશપથોલ્લઙ્ઘનં ત્વયા ।

કથમદ્ય કૃતં ચિત્તે ગર્વઃ કિમભવત્તવ ॥ ૪૮ ॥

તવ શ્રીરુદ્રશપથોલ્લઙ્ઘને શક્તિરસ્તિ કિમ્ ।

કો વા ત્વમસિ કો વા તે રક્ષડકોડસ્તિ જગત્રયે ॥ ૪૯ ॥

અત્ર ત્વમાગતઃ કસ્માદ્ધયં તન્નૈવ વિઘ્નહે ।

દક્ષસ્ય યજ્ઞપાતા ત્વં કથં જાતોડસિ તદ્દદ ॥ ૫૦ ॥

દાક્ષાયણ્યા કૃતં યચ્ચ તત્ર દૃષ્ટં કિમુ ત્વયા ।

પ્રોક્તં યચ્ચ દધીયેન શ્રુતં તત્ર કિમુ ત્વયા ચાપિ દક્ષયજ્ઞોડસ્મિન્ અવદાનાર્થમાગતઃ ।

અવદાનં પ્રયચ્છામિ તવ ચાપિ મહાભુજ ॥ ૫૨ ॥

વક્ષો વિદારયિષ્યામિ ત્રિશૂલેન હરે તવ ।

કસ્તવાસ્તિ સમાયાતો રક્ષકોડધ મમાન્તિકમ્ ॥ ૫૩ ॥

પાતયિષ્યામિ ભૂપૃષ્ઠે જ્વાલયિષ્યામિ વહ્નિના ।

દગ્ધં ભવન્તમધુના પેષયિષ્યામિ સત્વરમ્ ॥ ૫૪ ॥

રે રે હરે દુરાચાર મહેશવિમુખાધમ ।

શ્રીમહારુદ્રમાહાત્મ્યં કિન્ન જાનાસિ પાવનમ્ ॥ ૫૫ ॥

અથાપિ ત્વં મહાબાહો યોદ્ધુકામોડગતઃ સ્થિતઃ ।

नेष्यामि पुनरावृत्तिं यद्वि तिष्ठेस्त्वमात्मना ॥ ५६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा वीरभद्रस्य बुद्धिमान् ।

उवाच विडसन् प्रीत्या विषगुस्तत्र सुरेश्वरः ॥ ५७ ॥

विषगुरुवाच ।

शृणु त्वं वीरभद्राद्यं प्रवक्ष्यामि त्वदग्रतः ।

न रुद्रविभुषं मां त्वं वद शङ्करसेवकम् ॥ ५८ ॥

अनेन प्रार्थितः पूर्वं यज्ञार्थं य पुनः पुनः ।

दक्षेणाविदितार्थेन कर्मनिष्ठेन मौढ्यतः ॥ ५९ ॥

अहं भक्तपराधीनस्तथा सोऽपि मछेश्वरः ।

दक्षो भक्तो हि मे तात तस्मादत्रागतो मधे ॥ ६० ॥

शृणु प्रतिज्ञां मे वीर रुद्रकोपसमुद्भव ।

रुद्रतेजःस्वरूपो हि सुप्रतापालय प्रभो ॥ ६१ ॥

अहं निवारयामि त्वां त्वं य मां विनिवारय ।

तद्भवविष्यति यद्भावि करिष्येऽहं पराक्रमम् ॥ ६२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्तवति गोविन्दे प्रदस्य स महाभुजः ।

अवदत्सुप्रसन्नोऽस्मि त्वां ज्ञात्वास्मत्प्रभोः प्रियम् ॥ ६३ ॥

ततो विडस्य सुप्रीतो वीरभद्रो गणाग्रणीः ।

प्रश्रयावनतोऽवादीद्विषगुं देवं हि तत्त्वतः ॥ ६४ ॥

वीरभद्र उवाच ।

तव भावपरीक्षार्थमित्युक्तं मे महाप्रभो ।

धृदानीं तत्त्वतो वस्मि शृणु त्वं सावधानतः ॥ ६५ ॥

यथा शिवस्तथा त्वं हि यथा त्वं य तथा शिवः ।

धृति वेदा वर्णयन्ति शिवशासनतो हरे ॥ ६६ ॥

शिवाज्ञया वयं सर्वे सेवकाः शङ्करस्य वै ।

तथापि य रमानाथ प्रवादोचितमादरात् ॥ ६७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अभवत्तत्र तुमुलं गर्जतां सिंहानादतः ॥ ६ ॥
 नन्दिना युयुधे शङ्कोऽनलो वै याश्मना तथा ।
 कुबेरोऽपि छि कूष्माण्डपतिना युयुधे बली ॥ ७ ॥
 तदेन्द्रेण उतो नन्दी वज्रोण शतपर्वण ॥ ८ ॥
 नन्दिना य उतः शङ्कस्त्रिशूलेन स्तनान्तरे ॥ ९ ॥
 बलिनौ द्वावपि प्रीत्या युयुधाते परस्परम् ।
 नानाघातांश्च कुर्वन्तौ नन्दिशकौ जिगीषया ॥ १० ॥
 शक्त्या जघान याश्मानं शुचिः परमकोपनः ।
 सोऽपि शूलेन तं वेगाच्छित्तधारेण पावकम् ॥ ११ ॥
 यमेन सख सङ्ग्रामं मडालोको गणाराणीः ।
 यकार तुमुलं वीरो मडादेवं स्मरन्मुदा ॥ १२ ॥
 नैर्ऋतेन समागम्य याण्डश्च बलवत्तरः ।
 युयुधे परमास्त्रैश्च नैर्ऋतिं निविडम्बयन् ॥ १३ ॥
 वरुणेन समं वीरो भुण्डश्चैव मडाबलः ।
 युयुधे परया शक्त्या त्रिलोकीं विस्मयन्निव ॥ १४ ॥
 वायुना य उतो भृङ्गी स्वास्त्रेण परमौजसा ।
 भृङ्गिणा य उतो वायुस्त्रिशूलेन प्रतापिना ॥ १५ ॥
 कुबेरेणैव सङ्गम्य कूष्माण्डपतिरादरात् ।
 युयुधे बलवान् वीरो ध्यात्वा लृष्टि मलेश्वरम् ॥ १६ ॥
 योगिनीयङ्कसंयुक्तो भैरवीनायको मडान् ।
 विदार्य देवानभिलान् पपौ शोषितमद्भुतम् ॥ १७ ॥
 क्षेत्रपालास्तथा तत्र बुभुक्षुः सुरपुङ्गवान् ।
 काली यापि विदार्यैव तान्पपौ रुधिरं बहु ॥ १८ ॥
 अथ विष्वर्भुडातेजा युयुधे तैश्च शत्रुडा ।
 यङ्कं यिक्षेप वेगेन दलन्निव दृशो दश ॥ १९ ॥
 क्षेत्रपालः समायान्तं यङ्कमालोक्य वेगतः ।
 तत्रागत्यागतो वीरश्चाग्रसन्सखसा बली ॥ २० ॥

यङ्कं त्रसितमालोक्य विष्णुः परपुरञ्जयः ।
 मुष्णं तस्य परामृज्य तमुद्गालितवानरिम् ॥ २१ ॥
 स्वयङ्कमादाय मडानुभावः
 युकोप यातीव भवैकभर्ता ।
 मडाबली तैर्युधे प्रवीरैः
 सङ्कुङ्कनानायुधधारकोऽस्त्रैः ॥ २२ ॥
 यङ्के मडारणं विष्णुः तैः सार्धं युयुधे मुदा ।
 नानायुधानि सङ्क्षिप्य तुमुलं भीमविङ्कमम् ॥ २३ ॥
 अथ ते भैरवाद्याश्च युयुधुस्तेन भूरिशः ।
 नानास्त्राणि विभुञ्चन्तः सङ्कुङ्काः परमौजसा ॥ २४ ॥
 एत्थं तेषां रणं दृष्ट्वा हरिणातुलतेजसा ।
 विनिवृत्य समागम्य तान्स्वयं युयुधे बली ॥ २५ ॥
 अथ विष्णुर्मडातेजश्चक्रमुद्यम्य मूर्च्छितः ।
 युयुधे भगवांस्तेन वीरभद्रेण माधवः ॥ २६ ॥
 तयोः समभवद्युद्धं सुधोरं रोमदर्षणम् ।
 मडावीराब्धिपत्योस्तु नानास्त्रधरयोर्भुने ॥ २७ ॥
 विष्णोर्योगबलात्तस्य देहादेव सुदारुणाः ।
 शङ्खयङ्कगदाडस्ता असङ्ख्याताश्च जज्ञिरे ॥ २८ ॥
 ते यापि युयुधुस्तेन वीरभद्रेण भाषता ।
 विष्णुवत् बलवन्तो हि नानायुधधरा गाणाः ॥ २९ ॥
 तान्सर्वानपि वीरोऽसौ नारायणसमप्रभान् ।
 भस्मीयकार शूलेन उत्वा स्मृत्वा शिवं प्रभुम् ॥ ३० ॥
 ततश्चोरसि तं विष्णुं लीलयैव रणजिरे ।
 जघान वीरभद्रो हि त्रिशूलेन मडाबली ॥ ३१ ॥
 तेन धातेन सडसा विडतः पुरुषोत्तमः ।
 पपात य तदा भूमौ विसंज्ञोऽभून्मुने हरिः ॥ ३२ ॥
 ततो जज्ञेऽद्भुतं तेजः प्रलयानलसन्निभम् ।
 त्रैलोक्यदाडकं तीव्रं वीराणामपि भीकरम् ॥ ३३ ॥

क्रोधरक्तक्षणः श्रीमान् पुनरुत्थाय स प्रभुः ।

प्रहर्तुं यङ्कमुधम्य ङ्यतिष्ठत्पुरुषर्षभः ॥ ३४ ॥

तस्य यङ्कं महारौद्रं कालादित्यसमप्रभम् ।

व्यष्टम्भयददीनात्मा वीरभद्रः शिवः प्रभुः ॥ ३५ ॥

मुने शम्भोः प्रभावात्तु मायेशस्य महाप्रभोः ।

न ययाल उरेश्चङ्कं करस्थं स्तम्भितं ध्रुवम् ॥ ३६ ॥

अथ विष्वगुर्गणेशेन वीरभद्रेण भाषता ।

अतिष्ठत् स्तम्भितस्तेन शार्ङ्गवानिव निश्चलः ॥ ३७ ॥

ततो विष्वुः स्तम्भितो हि वीरभद्रेण नारद ।

यज्वोपमन्त्रणमनुं निःस्तम्भनकरं जपन् ॥ ३८ ॥

ततः स्तम्भननिर्मुक्तः शार्ङ्गधन्वा रमेश्वरः ।

शार्ङ्गजग्राह स क्रुद्धः स्वधनुः सशरं मुने ॥ ३९ ॥

त्रिमिश्च धर्षितं बाणैस्तेन शार्ङ्गधनुर्दुरेः ।

वीरभद्रेण तत्तात त्रिधाभूत्तत्क्षणांमुने ॥ ४० ॥

अथ विष्वगुर्महावाण्या ओधितस्तं महागणम् ।

असङ्गवर्चसं ज्ञात्वा ङ्यन्तर्धातुं मनो दधे ॥ ४१ ॥

ज्ञात्वा य तत्सर्वमिदं भविष्यं

सतीकृतं दुष्प्रसहं परेषाम् ।

गताः स्वलोकं स्वगणान्वितास्तु

स्मृत्वा शिवं सर्वपतिं स्वतन्त्रम् ॥ ४२ ॥

सत्यलोकगतश्चाहं पुत्रशोकेन पीडितः ।

अचिन्तयं सुदुःभार्तो मया किं कार्यमद्य वै ॥ ४३ ॥

विष्वगौ मयि गते यैव देवाश्च मुनिभिः सह ।

विनिर्जिता गणैः सर्वे ये ते यज्ञोपज्जुविनः ॥ ४४ ॥

तमुपद्रवमालक्ष्य विध्वस्तं य महामभम् ।

मृगस्वरूपो यज्ञो हि महाभीतोऽपि दृक्षुवे ॥ ४५ ॥

तं तदा मृगरूपेण धावन्तं गगनं प्रति ।

वीरभद्रः समादाय विशिरस्कमथाकरोत् ॥ ४६ ॥

ततः प्रजापतिं धर्मं कश्यपं च प्रगृह्य सः ।
 अशिक्षनेमिनं वीरो बहुपुत्रं मुनीश्वरम् ॥ ४७ ॥
 मुनिमङ्गिरसं चैव कृशाश्वं च महागणः ।
 जघान मूर्ध्नि पादेन दत्तं च मुनिपुङ्गवम् ॥ ४८ ॥
 सरस्वत्याश्च नासाग्रं देवमातुस्तथैव च ।
 सिञ्छेद्द करजत्रोण वीरभद्रः प्रतापवान् ॥ ४९ ॥
 ततोऽन्यानपि देवादीन् विदार्य पृथिवीतले ।
 पातयामास सोऽयं वै क्रोधाङ्कान्तातिवोचनः ॥ ५० ॥
 वीरभद्रो विदार्यापि देवान्मुष्यान्मुनीनपि ।
 नाभूयान्तो द्रुतक्रोधः कृशिराडिव मण्डितः ॥ ५१ ॥
 वीरभद्रोद्धृतारातिः केसरीव वनद्विपान् ।
 दृशो विलोकयामास कः कुत्रास्तीत्यनुक्षणम् ॥ ५२ ॥
 व्यपोथयद् भृगुं यावन्मण्डिभद्रः प्रतापवान् ।
 पदाङ्गभ्योरसि तदाकार्षीत्तच्छ्रमश्रुलुञ्चनम् ॥ ५३ ॥
 यद्दृशोत्पाटयामास पूषणो दन्तान् प्रवेगतः ।
 शप्यमाने हरे पूर्वं योऽहसदर्शयन्मतः ॥ ५४ ॥
 नन्दी भगस्य नेत्रे छि पातितस्य रुषा भुवि ।
 उज्ज्वलार दक्षमक्षणा यः शपन्तमसूसुयत् ॥ ५५ ॥
 विडम्बिता स्वधा तत्र सा स्वाडा दक्षिणा तथा ।
 मन्त्रास्तन्त्रास्तथा यान्ये तत्रस्था गणनायकैः ॥ ५६ ॥
 ववृषुस्ते पुरीषाणि वितानाग्रौ रुषा गणाः ।
 अनिर्वाच्यं तदा यकुर्गणा वीरास्तमध्वरम् ॥ ५७ ॥
 अन्तर्वेद्यन्तरगतं निवीनं तद्भयाद् भवात् ।
 आनिनाय समाज्ञाय वीरभद्रः स्वभूःसुतम् ॥ ५८ ॥
 उपोलेऽस्य गृहीत्वा तु भङ्गेनोपहृतं शिरः ।
 अभेद्यमभवत्तस्य तस्य योगप्रभावतः ॥ ५९ ॥
 अभेद्यं तच्छिरो मत्वा शस्त्रास्त्रैश्च तु सर्वशः ।
 करेण त्रोटयामास पद्भ्यामाङ्गभ्य रोरसि ॥ ६० ॥

तच्छिरस्तस्य दृष्टस्य दक्षस्य उरवैरिणः ।
अग्निङ्कुण्डे प्रथिक्षेप वीरभद्रो गणग्राणीः ॥ ६१ ॥

रेजे तदा वीरभद्रस्त्रिशूलं भ्रामयन्करे ।
कुम्भ्वा रणक्षसंवर्ताः प्रज्वाल्य पर्वतोपमाः ॥ ६२ ॥

अनायासेन उत्तैतान् वीरभद्रस्ततोऽग्निना ।
ज्वालयामास सङ्कोधो दीमाग्निः शलमानिव ॥ ६३ ॥

वीरभद्रस्ततो दग्धान् दृष्ट्वा दक्षपुरोगमान् ।
अट्टाट्टासमकरोत् पूर्यंश्च जगत्त्रयम् ॥ ६४ ॥

वीरश्रिया वृतस्तत्र ततो नन्दनसम्भवा ।
पुष्यवृष्टिरभूद्दिव्या वीरभद्रे गणान्विते ॥ ६५ ॥

ववुर्गन्धवहाः शीताः सुगन्धाः सुषमदाः शनैः ।
देवदुन्दुभयो नेदुः सममेव ततः परम् ॥ ६६ ॥

कैलासं स ययौ वीरः कृतकार्यस्ततः परम् ।
विनाशितदृढध्वान्तो भानुमानिव सत्वरम् ॥ ६७ ॥

कृतकार्यं वीरभद्रं दृष्ट्वा सन्तुष्टमानसः ।
शम्भुर्वीरगणार्थक्षं चकार परमेश्वरः ॥ ६८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाएः यज्ञविध्वंसवर्णनं नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥
२.२.३७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाएः

२.२.३८. अष्टत्रिंशोऽध्यायः । क्षुवदधीयविवाहः ।

सूत उवाच ।

एत्याकण्डर्षं वयस्तस्य विधेरमितधीमतः ।

पप्रच्छ नारदः प्रीत्या विस्मितस्तं द्विजोत्तमः ॥ १ ॥

नारद उवाच ।

शिवं विधाय दक्षस्य सुरैर्यज्ञं हरिर्गतः ।

उेतुना केन तद् भ्रूढि यत्रावज्ञाभवत्ततः ॥ २ ॥

जानाति किं स शम्भुं नो हरिः प्रलयविडम्बम् ।

रणं कथं य कृतवान् तद्गणैरभुधो यथा ॥ ३ ॥

ओष मे संशयो भूयांस्तं छिन्धि करुणानिधे ।

यरितं भ्रूढि शम्भोस्तु यित्तोत्साडकरं प्रभो ॥ ४ ॥

भ्रूढोवाच ।

द्विजवर्य शृणु प्रीत्या यरितं शशिमौलिनः ।

यत्पृच्छते कुर्वतश्च सर्वसंशयहारकम् ॥ ५ ॥

दधीयस्य मुनेः शापाद् भ्रष्टज्ञानो हरिः पुरा ।

सामरो दक्षयज्ञं वै गतः क्षुवसलायकृत् ॥ ६ ॥

नारद उवाच ।

किमर्थं शमवान्विषणुं दधीयो मुनिसत्तमः ।

कोऽपकारः कृतस्तस्य हरिणा तत्सलायिना ॥ ७ ॥

भ्रूढोवाच ।

समुत्पन्नो महातेजा राजा क्षुव इति स्मृतः ।

अभून्मित्रं दधीयस्य मुनीन्द्रस्य महाप्रभोः ॥ ८ ॥

यिरात्तपःप्रसङ्गाद्वाै वादः क्षुवदधीययोः ।

महानर्थकरः प्यातस्त्रिलोकेष्वभवत्पुरा ॥ ९ ॥

तत्र त्रिवर्णितः श्रेष्ठो विप्र एव न संशयः ।

इति प्राड दधीयो ङि शिवभक्तस्तु वेदवित् ॥ १० ॥

तच्छ्रुत्वा वयनं तस्य दधीयस्य महामुने ।

क्षुवः प्राडैति नृपतिः श्रीमदेन विमोहितः ॥ ११ ॥

क्षुव उवाच ।

अष्टानां लोकपालानां वपुर्धारयते नृपः ।

तस्मान्नृपो वरिष्ठो ङि वार्णाश्रमपतिः प्रभुः ॥ १२ ॥

सर्वदेवमयो राजा श्रुतिः प्राडैति तत्परा ।

मडती देवता या सा सोऽडमेव ततो मुने ॥ १३ ॥

तस्माद्विप्राद्ररो राजा व्यावनेय विचार्यताम् ।

नावमन्तव्य भेवातः पूजयोऽहं सर्वथा त्वया ॥ १४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

श्रुत्वा तथा मतं तस्य क्षुवस्य मुनिसत्तमः ।

श्रुतिस्मृतिविरुद्धं तं युकोपातीव भार्गवः ॥ १५ ॥

अथ क्रुद्धो महातेजा गौरवाख्यात्मनो मुने ।

अताऽयत्क्षुवं मूर्ध्नि दधीयो वाममुष्टितः ॥ १६ ॥

वज्रेण तं य शिखेद दधीयं ताडितः क्षुवः ।

जगर्जतीव सङ्क्रुद्धो ब्रह्माण्डाधिपतिः कुधीः ॥ १७ ॥

पपात भूमौ निडतो तेन वज्रेण भार्गवः ।

शुकं सस्मार क्षुवङ्कृद्भार्गवस्य कुलन्धरः ॥ १८ ॥

शुक्रोऽथ सन्धयामास ताडितं य क्षुवेन तु ।

योगी दधीयस्य तदा देडमागत्य स द्रुतम् ॥ १९ ॥

सन्धाय पूर्ववदेहं दधीयस्याह भार्गवः ।

शिवभक्ताग्रणीर्मृत्यञ्जयविधाप्रवर्तकः ॥ २० ॥

शुक उवाच ।

दधीय तात सम्भूजय शिवं सर्वेश्वरं प्रभुम् ।

महामृत्युञ्जयं मन्त्रं श्रौतमग्र्यं वदामि ते ॥ २१ ॥

त्र्यम्बकं यजामहे त्रैलोक्यं पितरं प्रभुम् ।

त्रिमण्डलस्य पितरं त्रिगुणस्य मण्डेश्वरम् ॥ २२ ॥

त्रितत्त्वस्य त्रिवल्लेश त्रिधाभूतस्य सर्वतः ।

त्रिदिवस्य त्रिबाहोश्च त्रिधाभूतस्य सर्वतः ॥ २३ ॥

त्रिदेवस्य महादेवः सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् ।

सर्वभूतेषु सर्वत्र त्रिगुणेषु कृतौ यथा ॥ २४ ॥

धन्द्रियेषु तथान्येषु देवेषु य गणेषु य ।

पुष्पे सुगन्धिवत्सूरः सुगन्धिरमरेश्वरः ॥ २५ ॥

पुष्टिश्च प्रकृतेर्यस्मात्पुरुषाद् वै द्विजोत्तम ।

मडदादिविशेषान्तविकल्पश्चापि सुप्रत ॥ २६ ॥

विषणोः पितामहस्यापि मुनीनां य मडामुने ।

धन्द्रियाणां य देवानां तस्माद् वै पुष्टिवर्धनः ॥ २७ ॥

तं देवममृतं रुद्रं कर्मणा तपसापि वा ।

स्वाध्यायेन य योगेन ध्यानेन य प्रजायते ॥ २८ ॥

सत्येनान्येन सूक्ष्मात्राभृत्युपाशाद्भवः स्वयम् ।

बन्धभोक्षकरो यस्माद्गुर्वारुडमिव प्रभुः ॥ २९ ॥

मृतसञ्जवनीमन्त्रो मम सर्वोत्तमः स्मृतः ।

अवेन जपपरः प्रीत्या नियमेन शिवं स्मरन् ॥ ३० ॥

जप्त्वा दुत्वाभिमन्त्र्यैवं जलं पिबेदिवानिशम् ।

शिवस्य सन्निधौ ध्यात्वा नास्ति मृत्युभयं क्वचित् ॥ ३१ ॥

कृत्वा न्यासादिकं सर्वं सम्पूज्य विधिवच्छिवम् ।

संविधायेदं निर्व्यग्रः शङ्करं भक्तवत्सलम् ॥ ३२ ॥

ध्यानमस्य प्रवक्ष्यामि यथा ध्यात्वा जपेन्मनुम् ।

सिद्धमन्त्रो भवेद्धीमान् यावच्छम्भुप्रभावातः ॥ ३३ ॥

उस्ताम्भोजयुगस्थकुम्भयुगलाद्दुद्धृत्य तोयं शिरः

सिञ्चन्तं करयोर्युगेन दधतं स्वाङ्गे सकुम्भौ करौ ।

अक्षस्रज्जुगलस्तमम्भुजगतं मूर्धस्थचन्द्रस्रवत्-

पीयूषार्द्रतनुं भजे सगिरिजं त्र्यक्षं य मृत्युञ्जयम् ॥ ३४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

उपदिश्येति शुकः तं दधीश्विं मुनिसत्तमम् ।

स्वस्थानमगमत्तात संस्मरन् शङ्करं प्रभुम् ॥ ३५ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा दधीशो हि मडामुनिः ।

वनं जगाम तपसे मडाप्रीत्या शिवं स्मरन् ॥ ३६ ॥

तत्र गत्वा विधानेन मडामृत्युञ्जयाभिधम् ।

तं मनुं प्रजपन् प्रीत्या तपस्तेपे शिवं स्मरन् ॥ ३७ ॥

तन्मनुं सुचिरं जप्त्वा तपसाराध्य शङ्करम् ।

शिवं सन्तोषयामास मडामृत्युञ्जयं हि सः ॥ ३८ ॥

अथ शम्भुः प्रसन्नात्मा तज्जपाद्भक्तवत्सलः ।
 आविर्बभूव पुरतस्तस्य प्रीत्या मलामुने ॥ ३९ ॥
 तं दृष्ट्वा स्वप्रभुं शम्भुं स मुमोद मुनीश्वरः ।
 प्रणम्य विधिवद्भक्त्या तुष्टाय सुकृताञ्जलिः ॥ ४० ॥
 अथ प्रीत्या शिवस्तात प्रसन्नश्चावनिं मुने ।
 वरं ब्रूहीति स प्राड सुप्रसन्नेन येतसा ॥ ४१ ॥
 तच्छ्रुत्वा शम्भुवचनं दधीयो भक्तसत्तमः ।
 साञ्जलिर्नितकः प्राड शङ्करं भक्तवत्सलम् ॥ ४२ ॥
 दधीय उवाच ।
 देवदेव मल्लदेव मलयं देहि वरत्रयम् ।
 वञ्चास्थित्वमवध्यत्वमदीनत्वं हि सर्वतः ॥ ४३ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तद्भुक्तवचनं श्रुत्वा प्रसन्नः परमेश्वरः ।
 वरत्रयं ददौ तस्मै दधीयाय तथास्त्विति ॥ ४४ ॥
 वरत्रयं शिवात्प्राप्य सानन्दश्च मलामुनिः ।
 क्षुवस्थानं जगामाशु वेदमार्गं प्रतिष्ठितः ॥ ४५ ॥
 प्राप्यावध्यत्वमुग्रात्स वञ्चास्थित्वमदीनताम् ।
 अताऽयञ्च राजेन्द्रं पादमूलेन मूर्धनि ॥ ४६ ॥
 क्षुवो दधीयं वञ्चेण जघानोरस्यथो नृपः ।
 क्रोधं कृत्वा विशेषेण विष्णुगौरवगर्वितः ॥ ४७ ॥
 नाभून्नाशाय तद्भ्रजं दधीयस्य मलात्मनः ।
 प्रभावात्परमेशस्य धातृपुत्रो विसिस्मिये ॥ ४८ ॥
 दृष्ट्वायवध्यत्वमदीनतां य
 वञ्चस्य चात्यन्तपरप्रभावम् ।
 क्षुवो दधीयस्य मुनीश्वरस्य
 विसिस्मिये येतसि धातृपुत्रः ॥ ४९ ॥
 आराधयामास हरिं मुकुन्द-
 मिन्द्रानुजं काननमाशु गत्वा ।

प्रपन्नपालश्च पराजितो ङि

दधीयमृत्युञ्जयसेवकेन ॥ ५० ॥

पूजया तस्य सन्तुष्टो भगवान् मधुसूदनः ।

प्रददौ दर्शनं तस्मै दिव्यं वै गरुडध्वजः ॥ ५१ ॥

दिव्येन दर्शनेनैव दृष्ट्वा देवं जनार्दनम् ।

तुष्टाव वाग्विसिष्टाभिः प्राणम्य गरुडध्वजम् ॥ ५२ ॥

सम्पूज्य यैवं त्रिदशेश्वराद्यैः

स्तुत्वा स्तुतं देवमजेयमीशम् ।

विज्ञापयामास निरीक्ष्य भक्त्या

जनार्दनाय प्रणिपत्य भूर्धा ॥ ५३ ॥

राजोवाच ।

भगवन् ब्राह्मणः कश्चिदधीयं षति विश्रुतः ।

धर्मवेत्ता विनीतात्मा सभा मम पुराभवत् ॥ ५४ ॥

अवध्यः सर्वदा सर्वैः शङ्करस्य प्रभावतः ।

तमाराध्य मलादेवं मृत्युञ्जयमनामयम् ॥ ५५ ॥

सावज्ञं वामपादेन मम भूर्ध्नि सदस्यपि ।

ताडयामास वेगेन स दधीयो मलातपाः ॥ ५६ ॥

उवाच मां च गर्वेण न बिभेमिती सर्वतः ।

मृत्युञ्जयामसुवरो गर्वितो ङ्यतुलं हरे ॥ ५७ ॥

अथ ज्ञात्वा दधीयस्य ङ्यवध्यत्वं मलात्मनः ।

सस्मारास्य मलेशस्य प्रभावमतुलं हरिः ॥ ५८ ॥

अेवं स्मृत्वा हरिः प्राड क्षुवं विधिसुतं द्रुतम् ।

विप्राणां नास्ति राजेन्द्र भयमएवपि कुत्रचित् ॥ ५९ ॥

विशेषाद् रुद्रभक्तानां भयं नास्ति च भूपते ।

दुःखं करोति विप्रस्य शापार्थं स सुरस्य मे ॥ ६० ॥

भविता तस्य शापेन दक्षयज्ञे सुरेश्वरात् ।

विनाशो मम राजेन्द्र पुनरुत्थानमेव च ॥ ६१ ॥

तस्मात्समेत्य राजेन्द्र सर्वयज्ञो न भूयते ।

करोमि यत्नं राजेन्द्र दधीचविजयाय ते ॥ ६२ ॥

श्रुत्वा वाक्यं क्षुवः प्राड तथास्त्विति उरेर्नृपः ।
तस्थौ तत्रैव तत्रैत्या तत्कामोत्सुकमानसः ॥ ६३ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे क्षुवदधीचवाटवर्णनं नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥
२.२.३८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.३९. ओङ्कोनयत्वारिंशोऽध्यायः । विष्णुदधीचयुद्धवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

क्षुवस्य छितकृत्येन दधीचस्याश्रमं ययौ ।
विप्ररूपमथास्थाय भगवान् भक्तवत्सलः ॥ १ ॥

दधीचं प्राड विप्रर्षिमभिवन्ध जगद्गुरुः ।
क्षुवकार्यार्थमुद्युक्तः शैवेन्द्रं छलमाश्रितः ॥ २ ॥

विष्णुरुवाच ।

भो भो दधीच विप्रर्षे भवार्यनरताप्यय ।
वशमेकं वृणो त्वत्तस्तद्भवान् दातुमर्हति ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

यायितो देवदेवेन दधीचः शैवसत्तमः ॥
क्षुवकार्यार्थिना शीघ्रं जगाद वयनं हरिम् ॥ ४ ॥

दधीच उवाच ।

ज्ञातं तवेप्सितं विप्र क्षुवकार्यार्थमागतः ।
भगवान् विप्ररूपेण मायी त्वमसि वै हरिः ॥ ५ ॥

भूतं भविष्यं देवेश वर्तमानं जनार्दन ।
ज्ञानं प्रसादाद् रुद्रस्य सदा त्रैकालिकं मम ॥ ६ ॥

त्वां जनेऽहं हरिं विष्णुं द्विजत्वं त्यज सुप्रत ।

आराधितोऽसि भूपेन क्षुवेण भलबुद्धिना ॥ ७ ॥

जाने तवैव भगवन् भक्तवत्सलतां हरे ।

छलं त्यज स्वयं छि स्वीकुरु स्मर शङ्करम् ॥ ८ ॥

अस्ति येत्कस्यचिद्भीतिर्भवार्थनरतस्य मे ।

वक्तुमर्हसि यत्नेन सत्यधारणपूर्वकम् ॥ ९ ॥

वदामि न मृषा क्वापि शिवस्मरणसक्तधीः ।

न भिभेमि जगत्यस्मिन्देवदैत्यादिकादपि ॥ १० ॥

विष्णुरुवाच ।

भयं दधीय सर्वत्र नष्टं च तव सुप्रत ।

भवार्थनरतो यस्माद्भवान्सर्वज्ञ एव च ॥ ११ ॥

भिभेभीति सद्गुणवक्तुमर्हसि त्वं नमस्तव ।

नियोगान्मम राजेन्द्र क्षुवात् प्रतिसडादहम् ॥ १२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एवं श्रुत्वापि तद्वाक्यं विष्णोः स तु मलामुनिः ।

विहस्य निर्भयः प्राह दधीयः शैवसत्तमः ॥ १३ ॥

दधीय उवाच ।

न भिभेमि सदा क्वापि कुतश्चिदपि डिग्धन ।

प्रभावाद्देवदेवस्य शम्भोः साक्षात्पिनाडिनः ॥ १४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

ततस्तस्य मुनेः श्रुत्वा वचनं कुपितो हरिः ।

यङ्कमुधम्य सन्तस्थौ दिग्क्षुर्मुनिसत्तमम् ॥ १५ ॥

अभवत्कुण्डितं तत्र विप्रे यङ्कं सुदारुणम् ।

प्रभावाच्च तदीशस्य नृपतेः सन्निधावपि ॥ १६ ॥

दृष्ट्वा तं कुण्डितास्यं तस्यङ्कं विष्णुं जगाह ह ।

दधीयः सस्मितं साक्षात्सदसद्व्यक्तिकारणम् ॥ १७ ॥

दधीय उवाच ।

भगवन् भवता लब्धं पुरातीव सुदारुणम् ।

सुदर्शनमिति ध्यातं यङ्कं विष्णोः प्रयत्नतः ।

भवस्य तच्छुभं यङ्कं न जिघांसति मामिह ॥ १८ ॥

भगवानथ कुम्भोऽस्मै सर्वास्त्राणि क्वाह्वरिः ।

ब्रह्मास्त्राद्यैः शरैश्चास्त्रैः प्रयत्नं कर्तुमर्हसि ॥ १९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

स तस्य वचनं श्रुत्वा दृष्ट्वा निर्वीर्यमानुषम् ।

ससर्जथ कुम्भा तस्मै सर्वास्त्राणि क्वाह्वरिः ॥ २० ॥

यकुर्वेवास्ततस्तस्य विषणोःसाहाय्यमादरात् ।

द्विजेनेकेन संयोद्धुं प्रसृतस्य विबुद्ध्यः ॥ २१ ॥

यिक्षिपुः स्वानि स्वान्याशु शस्त्राण्यस्त्राणि सर्वतः ।

धधीयोपरि वेगेन शक्वाद्या हरिपाक्षिकाः ॥ २२ ॥

कुशमुष्टिमथादाय धधीयः संस्मरन् शिवम् ।

ससर्ज सर्वदेवैर्यो वजास्थिः सर्वतो वशी ॥ २३ ॥

शङ्करस्य प्रभावात्तु कुशमुष्टिर्मुनेर्लि सा ।

दिव्यं त्रिशूलमभवत् कालाग्निसदृशं मुने ॥ २४ ॥

दग्धुं देवान् मतिं यङ्के सायुधान् सशिषं य तत् ।

प्रज्वलत्सर्वतः शैवं युगान्ताञ्चघिकप्रभम् ॥ २५ ॥

नारायणेन्द्रमुष्यैस्तु देवैः क्षिप्तानि यानि य ।

आयुधानि समस्तानि प्रणेमुस्त्रिशिषं य तत् ॥ २६ ॥

देवाश्च द्रुद्रुः सर्वे ध्वस्तवीर्या दिवौकसः ।

तस्थौ तत्र हरिर्भीतः केवलं मायिनां वरः ॥ २७ ॥

ससर्ज भगवान् विषणुः स्वदेहात्पुरुषोत्तमः ।

आत्मनः सदृशान् दिव्यान् लक्षलक्षायुतान् गाणान् ॥ २८ ॥

ते यापि युयुधुस्तत्र वीरा विषणुगाणास्ततः ।

मुनिनेकेन देवर्षे धधीयेन शिवात्मना ॥ २९ ॥

ततो विषणुगाणांस्तान्वै नियुध्य बभूवो रणे ।

ददाड सडसा सर्वान् धधीयः शैवसत्तमः ॥ ३० ॥

ततस्तद्विस्मयार्थाय धधीयस्य मुनेर्हरिः ।

विश्वमूर्तिरभूच्छीघ्रं महाभायाविशारदः ॥ ३१ ॥

तस्य देडे उरेः साक्षादपश्यद् द्विजसत्तमः ।
 दधीयो देवतादीनां ज्जुवानां य सडस्रडम् ॥ ३२ ॥
 भूतानां कोटयश्चैव गणानां कोटयस्तथा ।
 आण्डानां कोटयश्चैव विश्वमूर्तेस्तनौ तदा ॥ ३३ ॥
 दृष्ट्वैतदभिलं तत्र व्यावनिः सततं तदा ।
 विष्णुमाड जगन्नाथं जगत्स्तवमजं विभुम् ॥ ३४ ॥
 दधीय उवाच ।
 मायां त्यज मडाभाडो प्रतिभासो विचारतः ।
 विज्ञातानि सडस्माणि दृर्विज्ञेयानि माधव ॥ ३५ ॥
 मधि पश्य जगत्सर्वं त्वया युक्तमतन्द्रितः ।
 अडभाणं य तथा रुद्रं दिव्यां दृष्टिं ददामि ते ॥ ३६ ॥
 अडभोवाच ।
 धत्युक्त्या दर्शयामास स्वतनौ निभिलं मुनिः ।
 अडभाण्डं व्यावनिः शम्भुतेजसा पूण्डिडडः ॥ ३७ ॥
 तदाड विष्णुं देवेशं दधीयः शैवसत्तमः ।
 संस्मरन् शङ्करं चित्ते विडसन् विभयः सुधीः ॥ ३८ ॥
 दधीय उवाच ।
 मायया त्वनया डिं वा मन्त्रशक्त्याथ वा उरे ।
 सड्ढामनामिमां कृत्वा योऽद्भुमर्डसि यत्नतः ॥ ३९ ॥
 अडभोवाच ।
 अेतश्छुत्वा मुनेस्तस्य वयनं निर्भयस्तदा ।
 शम्भुतेजोमयं विष्णुः युडोपातीव तं मुनिम् ॥ ४० ॥
 देवाश्च दृद्रुवुर्भूयो देवं नारायणं य तम् ।
 योऽद्भुडामाश्च मुनिना दधीयेन प्रतापिना ॥ ४१ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्रागमन्मत्सङ्गमः क्षुवः ।
 अवारयन्तं निश्चेष्टं पद्मयोनिं उरिं सुरान् ॥ ४२ ॥
 निशम्य वयनं मे डि अ्राडभाणो न विनिर्जितः ।

जगाम निकटं तस्य प्राणनाम मुनिं हरिः ॥ ४३ ॥

क्षुवो दीनतरो भूत्वा गत्वा तत्र मुनीश्वरम् ।
 दधीयमभिवान्वैव प्रार्थयामास विक्रवः ॥ ४४ ॥

क्षुव उवाच ।
 प्रसीद मुनिशार्दूल शिवभक्तशिरोमणे ।
 प्रसीद परमेशान दुर्लक्ष्यो दुर्जनैः सदा ॥ ४५ ॥

ब्रह्मोवाच ।
 एत्याकण्यं वयस्तस्य राज्ञः सुरगाणस्य हि ।
 अनुजग्राह तं विप्रो दधीयस्तपसां निधिः ॥ ४६ ॥
 अथ दृष्ट्वा रमेशादीन् क्रोधविह्वलितो मुनिः ।
 हृदि स्मृत्वा शिवं विष्णुं शशाप य सुरानपि ॥ ४७ ॥

दधीय उवाच ।
 रुद्रकोपाग्निना देवाः सदेवेन्द्रा मुनीश्वराः ।
 ध्वस्ता भवन्तु देवेन विष्णुना य समं गणैः ॥ ४८ ॥

ब्रह्मोवाच ।
 अयं शम्वा सुरान् प्रेक्ष्य क्षुवमाह ततो मुनिः ।
 देवैश्च पूज्यो राजेन्द्र नृपैश्चैव द्विजोत्तमः ॥ ४९ ॥
 ब्राह्मणा अयं राजेन्द्र बलिनः प्रभविष्णवः ।
 एत्युक्त्वा स स्फुटं विप्रः प्रविवेश निजश्रमम् ॥ ५० ॥

दधीयमभिवान्वैव क्षुवो निजगृहं गतः ।
 विष्णुर्जगाम स्वं लोकं सुरैः सल यथागतम् ॥ ५१ ॥
 तदेवं तीर्थमभवत् स्थानेश्वर एति स्मृतम् ।
 स्थानेश्वरमनुप्राप्य शिवसायुज्यमाप्नुयात् ॥ ५२ ॥
 कथितस्तव सङ्क्षेपाद्वादः क्षुवदधीययोः ।
 नृपामशापयोस्तात ब्रह्मविष्णवोः शिवं विना ॥ ५३ ॥

य एदं कीर्तयेन्नित्यं वादं क्षुवदधीययोः ।
 जित्वापमृत्युं देहान्ते ब्रह्मलोकं प्रयाति सः ॥ ५४ ॥
 रणे यः कीर्तयित्वेदं प्रविशेत्तस्य सर्वदा ।

मृत्युभीतिर्भवन्नैव विजयी य भविष्यति ॥ ५५ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे विष्णुदधीययुद्धवर्णनं नामैकोनयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ २.२.३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.४०. यत्वारिंशोऽध्यायः । ब्रह्मादीनां कैलासयात्रा शिवदर्शनं य ।

नारद उवाच

विधे विधे महाप्राज्ञ शैवतत्त्वप्रदर्शक ।

श्राविता रमणीप्राया शिवलीला महाद्भुता ॥ १ ॥

वीरेण वीरभद्रेण दक्षयज्ञं विनाश्य वै ।

कैलासाद्रौ गते तात किमभूत्तद्द्रदाधुना ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अथ देवगाणाः सर्वे मुनयश्च पराजिताः ।

रुद्रानीकैर्विभिन्नाऽगा मम लोकं ययुस्तदा ॥ ३ ॥

स्वयम्भुवे नमस्कृत्य मध्यं संस्तूय भूरिशः ।

तत्स्वकलेशं विषेशेण कात्स्न्येनैव न्यवेदयन् ॥ ४ ॥

तदाकर्ण्य ततोऽहं वै पुत्रशोकेन पीडितः ।

अचिन्तयमतियत्रो द्यूमानेन येतसा ॥ ५ ॥

किं कार्यं कार्यमधाशु मया देवसुभाषणम् ।

येन श्रुवतु दक्षोऽसौ ममः पूर्णो भवेत्सुरः ॥ ६ ॥

अेवं विचार्य बहुधा नालभं शमलं मुने ।

विष्णुं तदा स्मरन् भक्त्या ज्ञानमाप तदोचितम् ॥ ७ ॥

अथ देवैश्च मुनिभिर्विष्णुर्लोकमलं गतः ।

नत्वा नुत्वा य विविधैः स्तवैर्दुष्पं न्यवेदयन् ॥ ८ ॥

यथाध्वरः प्रपूर्णाः स्याद्देव यज्ञकरश्च सः ।

सुप्तिनः स्युः सुराः सर्वे मुनयश्च तथा कुरु ॥ ९ ॥

देवदेव रमानाथ विष्णो देवसुभावल ।

वयं त्वच्छरणं प्राप्ताः सदेवमुनयो ध्रुवम् ॥ १० ॥

ब्रह्मोवाच ।

इत्याकण्य वयो मे हि ब्रह्मणः स रमेश्वरः ।

प्रत्युवाच शिवं स्मृत्वा शिवात्मा दीनमानसः ॥ ११ ॥

विष्णुरुवाच ।

तेजोयसि न सा भूता कृतागसि बुभूषताम् ।

तत्र क्षेमाय बहुधा बुभूषा हि कृतागसाम् ॥ १२ ॥

कृतपापाः सुराः सर्वे शिवे हि परमेश्वरे ।

पराददुर्गुणभागं तस्य शम्भोर्विधे यतः ॥ १३ ॥

प्रसादयध्वं सर्वे हि यूयं शुद्धेन येतसा ।

अथापरप्रसादं तं गृहीताङ्घ्रियुगं शिवम् ॥ १४ ॥

यस्मिन् प्रकुपिते देवे विनश्यत्यभिलं जगत् ।

सलोडपालयज्ञस्य शासनाज्जिवितं द्रुतम् ॥ १५ ॥

तमाशु प्रियया देवं विडीनं च दुरुक्तिभिः ।

क्षमापयध्वं वृद्धिदं दक्षेण सुदुरात्मना ॥ १६ ॥

अयमेव महोपायस्तच्छान्त्यै केवलं विधे ।

शम्भोः सन्तुष्टये मन्ये सत्यमेवोदितं मया ॥ १७ ॥

नाहं न त्वं सुराश्चान्ये मुनयोऽपि तनूभृतः ।

यस्य तत्त्वं प्रमाणं य न विदुर्बलवीर्ययोः ॥ १८ ॥

आत्मतन्त्रस्य तस्यापि परस्य परमात्मनः ।

ऽ उपायं विधित्सेद्वै परं मूढे विरोधिनम् ॥ १९ ॥

यलिष्येऽहमपि ब्रह्मन् सर्वैः सार्धं शिवालयात् ।

क्षमापयामि गिरिशं कृतागश्च शिवे ध्रुवम् ॥ २० ॥

ब्रह्मोवाच ।

इत्थमादिश्य विष्णुर्मा ब्रह्माणं सामरादिकम् ।

सार्धं देवैर्मतिं यके तद्गिरौ गमनाय सः ॥ २१ ॥

यथौ स्वधिष्यनिलयं शिवस्याद्रिवरं शुभम् ।
 कैलासं सामरमुनिप्रजेशादिमथो हरिः ॥ २२ ॥
 अतिप्रियं प्रभोर्नित्यं सुजुष्टं किन्नरादिभिः ।
 नरेतरैरभरोभिर्योगसिद्धैर्महोन्नतम् ॥ २३ ॥
 नानामणिमयैः शङ्खैः शोभमानं समन्ततः ।
 नानाधातुविचित्रं वै नानाद्रुमलताकुलम् ॥ २४ ॥
 नानामृगगण्डाकीर्णं नानापक्षिसमन्वितम् ।
 नानाजलप्रस्रवणैरमरैः सिद्धयोचिताम् ॥ २५ ॥
 रमणैर्विडरन्तीनां नानाकन्दरसानुभिः ।
 द्रुमजातिभिरेन्यामी राजितं राजतप्रभम् ॥ २६ ॥
 व्याघ्रादिभिर्मंडासत्त्वैर्निर्घुष्टं कूरतोर्जितम् ।
 सर्वशोभान्वितं दिव्यं महाविस्मयकारकम् ॥ २७ ॥
 पर्यस्तं गङ्गया सत्या स्थानपुण्यतरोदया ।
 सर्वपावनसङ्ख्यां विष्णुपद्या सुनिर्मलम् ॥ २८ ॥
 अेवंविधं गिरिं दृष्ट्वा कैलासाभ्यं शिवप्रियम् ।
 यथुस्ते विस्मयं देवा विष्णुवाद्याः समुनीश्वराः ॥ २९ ॥
 तत्समीपेऽलकां रम्यां ददृशुर्नाम ते पुरीम् ।
 कुण्डेरस्य महादिव्यां रुद्रमित्रस्य निर्जराः ॥ ३० ॥
 वनं सौगन्धिकं यापि ददृशुस्तत्समीपतः ।
 सर्वद्रुमान्वितं दिव्यं यत्र तन्नादमद्भुतम् ॥ ३१ ॥
 तद्भाज्यतस्तस्य दिव्ये सरितावतिपावने ।
 नन्दा बालकनन्दा य दर्शनात्पापहारिके ॥ ३२ ॥
 पपुः सुरस्त्रियो नित्यमवगूह्य स्वलोकतः ।
 विगाह्य पुम्भिस्तास्तत्र कीडन्ति रतिकर्षिताः ॥ ३३ ॥
 छित्वा यक्षेश्वरपुरीं वनं सौगन्धिकं य यत् ।
 गच्छन्तस्ते सुरा आरादृष्टुः शाङ्करं वटम् ॥ ३४ ॥
 पर्यङ्कताचलच्छायं पाटो नविटपायतम् ।
 शतयोजनकोत्सेधं निर्नीडं तापवर्जितम् ॥ ३५ ॥

महापुण्यवतां दृश्यं सुरभ्यं यातिपावनम् ।
शम्भुयोगस्थलं दिव्यं योगिसेव्यं मलोत्तमम् ॥ ३६ ॥

मुमुक्षुशरणो तस्मिन् महायोगमये वटे ।
आसीनं ददृशुः सर्वे शिवं विष्णुवाद्यः सुराः ॥ ३७ ॥

विधिपुत्रैर्महासिद्धैः शिवभक्तिरतैः सदा ।
उपास्यमानं समुदा शान्तैः संशान्तविग्रहैः ॥ ३८ ॥

तथा सभ्या कुबेरेण भर्त्रा गुह्यकरक्षसाम् ।
सेव्यमानं विशेषेण स्वगाणैर्ज्ञातिभिः सदा ॥ ३९ ॥

तापसाभीष्टसद्रूपं भिन्नतं परमेश्वरम् ।
वात्सल्याद्भिश्चसुहृदं भस्मादिसुविराजितम् ॥ ४० ॥

मुने तुभ्यं प्रवोचन्तं पृच्छते ज्ञानमुत्तमम् ।
कुशासने सूपविष्टे सर्वेषां शृण्वतां सताम् ॥ ४१ ॥

कृत्वोरौ दक्षिणे सव्यं चरणं चैव जानुनि ।
बाहुप्रकोष्ठाक्षमालं स्थितं सत्तर्कमुद्रया ॥ ४२ ॥

अेवविधं शिवं दृष्ट्वा तदा विष्णुवाद्यः सुराः ।
प्रणोमुस्त्वरितं सर्वे करौ भध्वा विनम्रकाः ॥ ४३ ॥

उपलभ्यागतं रुद्रो मया विष्णुं सतां गतिः ।
उत्थाय चक्रे शिरसाभिवन्दनमपि प्रभुः ॥ ४४ ॥

वन्दिताङ्घ्रिस्तदा सर्वैर्दिव्यैर्विष्णुवादिभिः शिवः ।
ननामाथ यथा विष्णुः कश्यपं लोकसद्गतिः ॥ ४५ ॥

सुरसिद्धगणार्वाधीशमलर्षिसुनमस्कृतम् ।
समुवाच सुरैर्विष्णुं कृतसन्नतिमादरात् ॥ ४६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे शिवदर्शनवर्णनं नाम चत्वारिंशोऽध्यायः ॥
२.२.४० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंहितायां द्वितीयः सतीभाष्ये

२.२.४१. ओकयत्वार्शिंशोऽध्यायः । देवैः कृता शिवस्तुतिः ।

विष्ण्वाद्य ऋषुः ।

देवदेव महादेव लौकिकायारकृत्प्रभो ।

ब्रह्म त्वामीश्वरं शम्भुं जानीमः कृपया तव ॥ १ ॥

किं मोक्षयसि नस्तात मायया परया तव ।

दुर्ज्ञेयया सदा पुंसां मोक्षिन्या परमेश्वर ॥ २ ॥ ।

प्रकृतेः पुरुषस्यापि जगतो योनिबीजयोः ।

परब्रह्म परस्त्वं य मनोवायामगोचरः ॥ ३ ॥

त्वमेव विश्वं सृजसि पास्यत्सि निजतन्त्रतः ।

स्वर्गपां शिवशक्तिं हि कीडन्नूर्णपटो यथा ॥ ४ ॥

त्वमेव इतुमीशान ससर्जिथ दयापरः ।

दक्षेण सूत्रेण विभो सदा त्रय्यभिपत्तये ॥ ५ ॥

त्वयैव लोकेऽवसिताः सेतवो यान् धृतप्रताः ।

शुद्धान् अर्द्धयते विप्रा वेदमार्गवियक्षणाः ॥ ६ ॥

कर्तुस्त्वं मङ्गलानां हि स्वपरं तु सुभे विभो ।

अमङ्गलानां य हितं मिश्रं वाथ विपर्ययम् ॥ ७ ॥

सर्वकर्मकृलानां हि सदा दाता त्वमेव हि ।

सर्वे हि प्रोक्ताः पशवस्तत्पतिस्त्वं श्रुतिश्रुतः ॥ ८ ॥

पृथग्भियः कर्मदृशोऽरुन्तुदाश्च दुराशयाः ।

वितुदन्ति परान् मूढा दुरुक्तैर्मत्सरान्विताः ॥ ९ ॥

तेषां दैववधानां भो भूयात्त्वय्य वधो विभो ।

भगवन्परमेशान कृपां कुरु परप्रभो ॥ १० ॥

नमो रुद्राय शान्ताय ब्रह्मणो परमात्मने ।

उपदिने मडेशाय ज्योत्स्नाय मडते नमः ॥ ११ ॥

त्वं हि विश्वसृजो स्रष्टा धाता त्वं प्रपितामहः ।

त्रिगुणात्मा निर्गुणश्च प्रकृतेः पुरुषात्परः ॥ १२ ॥

नमस्ते नीलकण्ठाय वेधसे परमात्मने ।
 विश्वाय विश्वभीजाय जगदानन्दते ॥ १३ ॥
 ओङ्कारस्त्वं वषट्कारः सर्वात्मप्रवर्तकः ।
 उन्तकारः स्वधाकारो ऽव्यक्तव्यान्नभुक् सदा ॥ १४ ॥
 कृतः कथं यज्ञभङ्गस्तवया धर्मपरायण ।
 ब्रह्मण्यस्त्वं महादेव कथं यज्ञानो विभो ॥ १५ ॥
 ब्राह्मणानां गवां यैव धर्मस्य प्रतिपालकः ।
 शरण्योऽसि सदानन्त्यः सर्वेषां प्राणिनां प्रभो ॥ १६ ॥
 नमस्ते भगवन् रुद्र भास्करामिततेजसे ।
 नमो भवाय देवाय रसायाम्भुमयाय ते ॥ १७ ॥
 शर्वाय क्षितिर्गुपाय सदा सुरभिणो नमः ।
 रुद्रायाग्निस्वर्गुपाय महातेजस्विने नमः ॥ १८ ॥
 ईशाय वायवे तुभ्यं संस्पृशाय नमो नमः ।
 पशूनां पतये तुभ्यं यजमानाय वेधसे ॥ १९ ॥
 भीमाय व्योमर्गुपाय शब्दमात्राय ते नमः ।
 महादेवाय सोमाय प्रवृत्ताय नमोऽस्तु ते ॥ २० ॥
 उग्राय सूर्यर्गुपाय नमस्ते कर्मयोगिने ।
 नमस्ते कालकालाय नमस्ते रुद्रमन्यवे ॥ २१ ॥
 नमः शिवाय भीमाय शङ्कराय शिवाय ते ।
 उग्रोऽसि सर्वभूतानां नियन्ता यच्छिवोऽसि नः ॥ २२ ॥
 मयस्कराय विश्वाय ब्रह्मणो ऽयार्तिनाशिने ।
 अम्बिकापतये तुभ्यमुमायाः पतये नमः ॥ २३ ॥
 शर्वाय सर्वर्गुपाय पुरुषाय परात्मने ।
 सद्यसद्व्यक्तिहीनाय महतः कारुणाय ते ॥ २४ ॥
 जाताय बहुधा लोके प्रभूताय नमो नमः ।
 नीलाय नीलरुद्राय कद्रुद्राय प्रयेतसे ॥ २५ ॥
 भीदुष्टमाय देवाय शिपिविष्टाय ते नमः ।
 महीयसे नमस्तुभ्यं उन्ने देवारिणां सदा ॥ २६ ॥

ताराय च सुताराय तरुणाय सुतेजसे ।
 हरिकेशाय देवाय महेशाय नमो नमः ॥ २७ ॥
 देवानां शम्भवे तुभ्यं विभवे परमात्मने ।
 परमाय नमस्तुभ्यं कालकण्ठाय ते नमः ॥ २८ ॥
 छिरण्णाय परेशाय छिरण्यवपुषे नमः ।
 भीमाय भीमरुपाय भीमकर्मरताय च ॥ २९ ॥
 भस्मद्विग्धशरीराय रुद्राक्षाभरणाय च ।
 नमो ह्रस्वाय दीर्घाय वामनाय नमोऽस्तु ते ॥ ३० ॥
 दूरेवधाय ते देवाग्नेवधाय नमो नमः ।
 धन्विने शूलिने तुभ्यं गदिने हलिने नमः ॥ ३१ ॥
 नानायुधधरायैव दैत्यदानवनाशिने ।
 सधाय सधरुपाय सद्योजाताय वै नमः ॥ ३२ ॥
 वामाय वामरुपाय वामनेत्राय ते नमः ।
 अघोराय परेशाय विकटाय नमो नमः ॥ ३३ ॥
 तत्पुरुषाय नाथाय पुराणपुरुषाय च ।
 पुरुषार्थप्रदानाय व्रतिने परमेष्ठिने ॥ ३४ ॥
 षशानाय नमस्तुभ्यमीश्वराय नमो नमः ।
 ब्रह्मणे ब्रह्मरुपाय नमः साक्षात्परात्मने ॥ ३५ ॥
 उग्रोऽसि सर्वदृष्टानां नियन्तासि शिवोऽसि नः ।
 कालकूटाशिने तुभ्यं देवाधवनकारिणे ॥ ३६ ॥
 वीराय वीरभद्राय रक्षद्वीराय शूलिने ।
 महादेवाय मडते पशूनां पतये नमः ॥ ३७ ॥
 वीरात्मने सुविधाय श्रीकण्ठाय पिनाकिने ।
 नमोऽनन्ताय सूक्ष्माय नमस्ते मृत्युमन्यवे ॥ ३८ ॥
 पराय परमेशाय परात्परतराय ते ।
 परात्पराय विभवे नमस्ते विश्वमूर्तये ॥ ३९ ॥
 नमो विष्णुकलत्राय विष्णुक्षेत्राय भानवे ।

भैरवाय शरण्याय त्र्यम्बकाय विदारिणे ॥ ४० ॥

मृत्युञ्जयाय शोकाय त्रिगुणाय गुणात्मने ।
यन्द्रसूर्याग्निनेत्राय सर्वकारणसेतवे ॥ ४१ ॥

भवता छि जगत्सर्वं व्याप्तं स्वेनैव तेजसा ।
परब्रह्म निर्विकारी विद्वानन्दः प्रकाशवान् ॥ ४२ ॥

ब्रह्मविष्वक्त्रयन्द्रादिप्रमुखाःसकलाः सुराः ।
मुनयश्चापरे त्वत्तः सम्प्रसूता मलेश्वर ॥ ४३ ॥

यतो बिभर्षि सकलं विभज्य तनुमष्टधा ।
अष्टमूर्तिरितीशश्च त्वमाद्यः करुणामयः ॥ ४४ ॥

त्वद्भयाद्भाति वातोऽयं दहत्यग्निर्भयात्तव ।
सूर्यस्तपति ते भीत्या मृत्युर्धावति सर्वतः ॥ ४५ ॥

दयासिन्धो मलेशान प्रसीद परमेश्वर ।
रक्ष रक्ष सदैवास्मान् यस्मान्नष्टान् विद्येतसः ॥ ४६ ॥

रक्षिताः सततं नाथ त्वयैव करुणानिधे ।
नानापदृढ्यो वयं शम्भो तथैवाद्य प्रपाछि नः ॥ ४७ ॥

यज्ञस्योद्भरणं नाथ कुरु शीघ्रं प्रसादकृत् ।
असमाप्तस्य दुर्गेश दक्षस्य च प्रजापतेः ॥ ४८ ॥

भगोऽक्षिणी प्रपद्येत यजमानश्च जिवतु ।
पूषणो दन्ताश्च रोहन्तु भृगोः शमश्रुणि पूर्ववत् ॥ ४९ ॥

भवतानुगृहीतानां देवादीनां च सर्वशः ।
आरोग्यं भङ्गात्राणां शङ्कर त्वायुधाश्मभिः ॥ ५० ॥

पूर्वाभागोऽस्तु ते नाथावशिष्टेऽध्वरकर्मणि ।
रुद्रभागेन यज्ञस्ते कल्पितो नान्यथा क्वचित् ॥ ५१ ॥

धृत्युक्त्वा सप्रजेशश्च रमेशश्च कृताञ्जलिः ।
दण्डवत्पतितो भूमौ क्षमापयितुमुद्यतः ॥ ५२ ॥

धिति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे देवस्तुतिवर्णनं नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥
२.२.४१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाएउ

२.२.४२. द्वियत्वारिंशोऽध्यायः । दक्षदुःभनिराकराणाम् ।

ब्रह्मोवाच ।

श्रीब्रह्मेशप्रजेशेन सदैव मुनिना य वै ।

अनुनीतः शम्भुरासीत्प्रसन्नः परमेश्वरः ॥ १ ॥

आश्वास्य देवान् विष्ण्वादीन् विडस्य करुणानिधिः ।

उवाच परमेशानः कुर्वन् परमनुग्रहम् ॥ २ ॥

श्रीमहादेव उवाच ।

शृणुतं सावधानेन मम वाक्यं सुरोत्तमौ ।

यथार्थं वस्मि वां तात वां क्रोधं सर्वदासहम् ॥ ३ ॥

नाद्यं तनौ तु भालानां वार्ष्ये नानुचिन्तये ।

मम मायाभिभूतानां दण्डस्तत्र धृतो मया ॥ ४ ॥

दक्षस्य यज्ञभङ्गोऽयं न कृतश्च मया क्वचित् ।

परं द्वेष्टि परेषां यदात्मनस्तद्भवविष्यति ॥ ५ ॥

परेषां क्लेदनं कर्म न कार्यं तत् कदाचन ।

परं द्वेष्टि परेषां यदात्मनस्तद्भवविष्यति ॥ ६ ॥

दक्षस्य यज्ञशीर्षोऽपि भवत्वजमुष्णं शिरः ।

मित्रनेत्रेण सम्पश्येद्यज्ञाभागं भगः सुरः ॥ ७ ॥

पूषाभिधः सुरस्तात दद्विर्जक्षतु पिष्टमुक् ।

याजमानैर्भङ्गदन्तः सत्यमेतन्मयोदितम् ॥ ८ ॥

अस्तश्मश्रुर्भवेदेव भृगुर्भम विरोधकृत् ।

देवाः प्रकृत्तिसर्वाङ्गा ये म उच्छेषाणं ददुः ॥ ९ ॥

बाहुभ्यामग्निनौ पूषणो उस्ताभ्यां कृतवाडकः ।

भवन्त्वध्वर्यवश्चान्ये भवत्प्रीत्या मयोदितम् ॥ १० ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा परमेशानो विरराम ध्यानितः ।
यरायरपतिर्देवः सम्राट् वेदानुसारकृत् ॥ ११ ॥

तदा सर्वे सुराधास्ते श्रुत्वा शङ्करभाषितम् ।
साधु साध्विति सम्प्रोयुः परितुष्टाः सविष्णवजाः ॥ १२ ॥

ततः शम्भुं समामन्त्र्य मया विष्णुः सुरर्षिभिः ।
भूयस्तदेवयजनं ययौ य परया मुदा ॥ १३ ॥

अेवं तेषां प्रार्थनया विष्णुप्रभृतिभिः सुरैः ।
ययौ कनभ्रवं शम्भुर्यज्ञवाटं प्रजापतेः ॥ १४ ॥

रुद्रस्तदा दृष्ट्वा वीरभद्रेण यत्कृतम् ।
प्रध्वंसं तं कृतोस्तत्र देवर्षीणां विशेषतः ॥ १५ ॥

स्वदा स्वधा तथा पूषा तुष्टिर्धृतिः सरस्वती ।
तथान्ये ऋषयः सर्वे पितरश्चाग्रयस्तथा ॥ १६ ॥

येऽन्ये य ब्रह्मवस्तत्र यक्षगन्धर्वाक्षसाः ।
त्रोटिता लुञ्जिताश्चैव मृताः केचिद्राणाञ्जिरे ॥ १७ ॥

यज्ञं तथाविधं दृष्ट्वा समाहूय गाणाधिपम् ।
वीरभद्रं महावीर्यमुवाच प्रहसन् प्रभुः ॥ १८ ॥

वीरभद्र महाबाहो किं कृतं कर्म ते त्विदम् ।
महान् दण्डो धृतस्तात देवर्ष्यादिषु सत्वरम् ॥ १९ ॥

दक्षमानय शीघ्रं त्वं येनेदं कृतमीदृशम् ।
यज्ञो विलक्षणास्तात यस्येदं कृत्वमीदृशम् ॥ २० ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवमुक्तः शङ्करेण वीरभद्रस्त्वरान्वितः ।
कबन्धमानयित्वात्रे तस्य शम्भोरथाक्षिपत् ॥ २१ ॥

विशिरस्कं य तं दृष्ट्वा शङ्करो लोकशङ्करः ।
वीरभद्रमुवाचात्रे विडसन् मुनिसत्तम ॥ २२ ॥

शिरः कुत्रेति तेनोक्तं वीरभद्रोऽब्रवीत्प्रभुः ।
मया शिरो हृतं यात्रौ तदानीमेव शङ्कर ॥ २३ ॥

ઇતિ શ્રુત્વા વચસ્તસ્ય વીરભદ્રસ્ય શકુરઃ ।
 દેવાન્ તથાજ્ઞાપત્પ્રીત્યા યદુક્તં તત્પુરા પ્રભુઃ ॥ ૨૪ ॥
 વિધાય કાત્સ્ર્યેન ચ તદદાહ ભગવાન્ ભવઃ ।
 મયા વિષ્ણ્વાદયઃ સર્વે ભૃગ્વાદીનથ સત્વરમ્ ॥ ૨૫ ॥
 અથ પ્રજાપતેસ્તસ્ય સવનીયપશોઃ શિરઃ ।
 બસ્તસ્ય સન્દધુઃ શમ્ભોઃ કાયેનારં સુશાસનાત્ ॥ ૨૬ ॥
 સન્ધીયમાને શિરસિ શમ્ભુસદૃષ્ટિવીક્ષિતઃ ।
 સઘઃ સુમ ઇવોત્તસ્થૌ લબ્ધપ્રાણઃ પ્રજાપતિઃ ॥ ૨૭ ॥
 ઉત્થિતશ્ચાગ્રતઃ શમ્ભું દદર્શ કરુણાનિધિમ્ ।
 દક્ષઃ પ્રીતમતિઃ પ્રીત્યા સંસ્થિતઃ સુપ્રસન્નધીઃ ॥ ૨૮ ॥
 પુરા હરમહાદ્રેષકલિલાત્માભવહ્દિ સઃ ।
 શિવાવલોકનાત્ સઘઃ શરચ્ચન્દ્ર ઇવામલઃ ॥ ૨૯ ॥
 ભવં સ્તોતુમનાઃ સોઽથ નાશકનોદનુરાગતઃ ।
 ઉત્કણ્ઠાવિકલત્વાચ્ચ સમ્પરેતાં સુતાં સ્મરન્ ॥ ૩૦ ॥
 અથ દક્ષઃ પ્રસન્નાત્મા શિવં લજ્જાસમન્વિતઃ ।
 તુષ્ટાવ પ્રણતો ભૂત્વા શકુરં લોકશકુરમ્ ॥ ૩૧ ॥
 દક્ષ ઉવાચ ।
 નમામિ દેવ વરદં વરેણ્યં
 મહેશ્વરં જ્ઞાનનિધિં સનાતનમ્ ।
 નમામિ દેવાધિપતીશ્વરં હરં
 સદા સુખાઢ્યં જગદેકબાન્ધવમ્ ॥ ૩૨ ॥
 નમામિ વિશ્વેશ્વર વિશ્વરૂપં
 પુરાતનં બ્રહ્મનિજાત્મરૂપમ્ ।
 નમામિ શર્વ ભવભાવભાવં
 પરાત્પરં શકુરમાનતોઽસ્મિ ॥ ૩૩ ॥
 દેવદેવ મહાદેવ કૃપાં કુરુ નમોઽસ્તુ તે ।
 અપરાધં ક્ષમસ્વાધ મમ શમ્ભો કૃપાનિધે ॥ ૩૪ ॥
 અનુગ્રહઃ કૃતસ્તે હિ દણ્ડવ્યાજેન શકુર ।

भलोऽहं मूढधीर्देव ज्ञातं तत्त्वं मया न ते ॥ ३५ ॥

अथ ज्ञातं मया तत्त्वं सर्वोपरि भवान्मतः ।

विष्णुब्रह्मादितिः सेव्यो वेदवेद्यो मलेश्वरः ॥ ३६ ॥

साधूनां कल्पवृक्षस्त्वं दृष्टानां दण्डधृक् सदा ।

स्वतन्त्रः परमात्मा हि भक्ताभीष्टवरप्रदः ॥ ३७ ॥

विधातपोव्रतधरानसृजः प्रथमं द्विजा ।

आत्मतत्त्वं समावेतुं भुञ्जतः परमेश्वरः ॥ ३८ ॥

सर्वापदभ्यः पालयिता गोपतिस्तु पशूनिव ।

गृहीतदण्डो दृष्टांस्तान् मर्यादापरिपालकः ॥ ३९ ॥

मया दुरुक्तविशिषैः प्रविद्धः परमेश्वरः ।

अमरानतिदीनाशान् मदनुग्रहकारकः ॥ ४० ॥

स भवान् भगवान् शम्भो दीनबन्धो परात्परः ।

स्वकृतेन मહार्होऽण सन्तुष्टो भक्तवत्सल ॥ ४१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति स्तुत्वा मलेशानं शङ्करं लोकशङ्करम् ।

प्रजापतिर्विनीतात्मा विरराम महाप्रभुम् ॥ ४२ ॥

अथ विष्णुः प्रसन्नात्मा तुष्टाव वृषभध्वजम् ।

बाष्पगद्गदया वाण्या सुप्राणभ्य कृताञ्जलिः ॥ ४३ ॥

विष्णुरुवाच ।

महादेव मलेशान लोकानुग्रहकारक ।

परब्रह्म परात्मा त्वं दीनबन्धो दयानिधे ॥ ४४ ॥

सर्वव्यापी स्वैरवर्ती वेदवेद्ययशाः प्रभो ।

अनुग्रहः कृतस्तेन कृताश्चासुकृता वयम् ॥ ४५ ॥

दक्षोऽयं मम भक्तस्त्वां यन्निनिन्द भलः पुरा ।

तत् क्षन्तव्यं मलेशाद्य निर्विकारो यतो भवान् ॥ ४६ ॥

कृतो मयापराधोऽपि तव शङ्कर मौढ्यतः ।

त्वद्गलेन कृतं युद्धं वीरभद्रेण पक्षतः ॥ ४७ ॥

त्वं मे स्वामी परब्रह्म दासोऽहं ते सदाशिव ।

पोष्यश्चापि सदा ते छि सर्वेषां त्वं पिता यतः ॥ ४८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

देवदेव महादेव करुणासागर प्रभो ।

स्वतन्त्रः परमात्मा त्वं परमेशोऽद्भ्योऽव्ययः ॥ ४९ ॥

मम पुत्रोपरि कृतो देवानुग्रह ईश्वर ।

स्वापमानमगाणयन् दक्षयज्ञं समुद्भर ॥ ५० ॥

प्रसन्नो भव देवेश सर्वशापान्निराकुरु ।

सन्तोषः प्रेरकस्त्वं मे त्वमेव विनिवारकः ॥ ५१ ॥

एति स्तुत्या मडेशानं परमं य मडामुने ।

कृताञ्जलिपुटो भूत्वा विनम्रीकृतमस्तकः ॥ ५२ ॥

अथ शकाद्यो देवा लोकपालाः सुयेतसः ।

तुष्टुवुः शङ्करं देवं प्रसन्नमुपपङ्कुजम् ॥ ५३ ॥

ततः प्रसन्नमनसः सर्वे देवास्तथा परे ।

सिद्धर्षयः प्रजेशाश्च तुष्टुवुः शङ्करं मुदा ॥ ५४ ॥

तथोपदेवनागाश्च सदस्या ब्राह्मणास्तथा ।

प्रणम्य परया भक्त्या तुष्टुवुश्च पृथक् पृथक् ॥ ५५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीये सतीभाण्डे दक्षदुःभनिराकरणवर्णनं नाम
द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.२.४२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां द्वितीयः सतीभाण्डे

२.२.४३. त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः । दक्षयज्ञानुसन्धानम् ।

ब्रह्मोवाच ।

एति स्तुतो रमेशेन मया यैव सुरर्षिभिः ।

तथान्यैश्च महादेवः प्रसन्नः सम्भूतवुः ॥ १ ॥

अथ शम्भुः कृपादृष्ट्या सर्वान् ऋषिसुरादिकान् ।

ब्रह्मविष्णु समाधाय दक्षमेतदुवाच ॥ २ ॥
 महादेव उवाच ।
 शृणु दक्ष प्रवक्ष्यामि प्रसन्नोऽस्मि प्रजापते ।
 भक्ताधीनः सदाहं वै स्वतन्त्रोऽप्यभिलेखरः ॥ ३ ॥
 यतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनः सदा ।
 उत्तरोत्तरतः श्रेष्ठास्तेषां दक्ष प्रजापते ॥ ४ ॥
 आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी चैव यतुर्थकः ।
 पूर्वं त्रयश्च सामान्याश्चतुर्थो हि विशिष्यते ॥ ५ ॥
 तत्र ज्ञानी प्रियतरो मम रूपं य स स्मृतः ।
 तस्मात्प्रियतरो नान्यः सत्यं सत्यं वदाम्यहम् ॥ ६ ॥
 ज्ञानगम्योऽहमात्मज्ञो वेदान्तश्रुतिपारगैः ।
 विना ज्ञानेन मां प्राप्तुं यतन्ते खाल्यबुद्धयः ॥ ७ ॥
 न वेदैश्च न यज्ञैश्च न दानैस्तपसा क्वचित् ।
 न शक्नुवन्ति मां प्राप्तुं मूढाः कर्मवशा नराः ॥ ८ ॥
 डेवलं कर्मणा त्वं स्म संसारं तर्तुमिच्छसि ।
 अत एवाभवं रुष्टो यज्ञविध्वंसकारकः ॥ ९ ॥
 धृतः प्रभृति भो दक्ष मत्वा मां परमेश्वरम् ।
 बुद्ध्या ज्ञानपरो भूत्वा कुरु कर्म समाहितः ॥ १० ॥
 अन्यथ्य शृणु सद्बुद्ध्या वयनं मे प्रजापते ।
 वस्मि गुह्यं धर्महितोः सगुणत्वेऽप्यहं तव ॥ ११ ॥
 अहं ब्रह्मा च विष्णुश्च जगतः कारणं परम् ।
 आत्मेश्वर उपद्रष्टा स्वयन्मृगविशेषणः ॥ १२ ॥
 आत्ममायां समाविश्य सोऽहं गुणमयीं मुने ।
 सृजन् रक्षन्ऽरन्विश्वं दधे संज्ञाः क्रियोचिताः ॥ १३ ॥
 अद्वितीये परे तस्मिन् ब्रह्मण्यात्मनि डेवले ।
 अज्ञः पश्यति भेदेन भूतानि ब्रह्म येश्वरम् ॥ १४ ॥
 शिरःकरादिस्वाङ्गेषु कुरुते न यथा पुमान् ।
 पारङ्ग्यशेभुर्धो क्वापि भूतेष्वेवं हि मत्परः ॥ १५ ॥

सर्वभूतात्मनामेकभावनां यो न पश्यति ।
 त्रिसुराणां भिदां दक्ष स शान्तिमधिगच्छति ॥ १६ ॥
 यः करोति त्रिदेवेषु भेदभुङ्क्तिं नराधमः ।
 नरके स वसेन्नूनं यावदायन्द्रतारकम् ॥ १७ ॥
 मत्परः पूजयेद्देवान् सर्वानपि विद्यक्षाणः ।
 स ज्ञानं लभते येन मुक्तिर्भवति शाश्वती ॥ १८ ॥
 विधिभक्तिं विना नैव भक्तिर्भवति वैष्णवी ।
 विष्णुभक्तिं विना मे न भक्तिः क्वापि प्रजायते ॥ १९ ॥
 धृत्युक्त्वा शङ्करः स्वामी सर्वेषां परमेश्वरः ।
 सर्वेषां शृण्वतां तत्रोवाच वार्त्तां कृपाकरः ॥ २० ॥
 हरिभक्तो हि मां निन्देत्तथा शैवो भवेद्यदि ।
 तयोः शापा भवेयुस्ते तत्त्वप्राप्तिर्भवति हि ॥ २१ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्याकर्ण्य मण्डेशस्य वचनं सुभकारकम् ।
 जडर्षुः सकलास्तत्र सुरमुन्याद्यो मुने ॥ २२ ॥
 दक्षोऽभवन्महाप्रीत्या शिवभक्तिरतस्तदा ।
 सकुटुम्भः सुराद्यास्ते शिवं मत्वाभिलेखरम् ॥ २३ ॥
 यथा येन कृता शम्भोः संस्तुतिः परमात्मनः ।
 तथा तस्मै वरो दत्तः शम्भुना तुष्टयेतसा ॥ २४ ॥
 ज्ञातः शिवेनाशु दक्षः शिवभक्तः प्रसन्नधीः ।
 यज्ञं यकार सम्पूर्णां शिवानुग्रहतो मुने ॥ २५ ॥
 ददौ भागा-सुरेभ्यो हि पूर्णाभागं शिवाय सः ।
 दानं ददौ द्विजेभ्यश्च प्राप्तः शम्भोरनुग्रहः ॥ २६ ॥
 अथ देवस्य सुमहत्तत्कर्म विधिपूर्वकम् ।
 दक्षः समाप्य विधिवत्सहस्रिभिः प्रजापतिः ॥ २७ ॥
 अथेव दक्षमप्यः पूर्वोऽभवत्तत्र मुनीश्वर ।
 शङ्करस्य प्रसादेन परब्रह्मस्वरूपिणः ॥ २८ ॥

अथ देवर्षयः सर्वे शंसन्तः शाङ्करं यशः ।
 स्वधामानि ययुस्तुष्टाः परेऽपि सुभतस्तदा ॥ २९ ॥
 अहं विष्णुश्च सुप्रीतावपि स्वं स्वं परं मुदा ।
 गायन्तौ सुयशः शम्भोः सर्वमङ्गलदं सदा ॥ ३० ॥
 दक्षसम्मानितः प्रीत्या महादेवोऽपि सद्गतिः ।
 कैलासं स ययौ शैलं सुप्रीतः सगणो निजम् ॥ ३१ ॥
 आगत्य स्वगिरिं शम्भुः सस्मार स्वप्रियां सतीम् ।
 गाणोऽस्यः कथयामास प्रधानोऽस्यश्च तत्कथाम् ॥ ३२ ॥
 कालं निनाय विज्ञानी बहु तथ्यरितं वदन् ।
 लौकिकीं गतिमाश्रित्य दृश्यन् कामितां प्रभुः ॥ ३३ ॥
 नानीतिकारकः स्वामी परब्रह्म सतां गतिः ।
 तस्य मोहः क्व वा शोकः क्व विकारः परो मुने ॥ ३४ ॥
 अहं विष्णुश्च जानीवस्तद्भेदं न कदाचन ।
 के परे मुनयो देवा मानुषाद्याश्च योगिनः ॥ ३५ ॥
 मडिमा शाङ्करोऽनन्तो दृर्विज्ञेयो मनीषिभिः ।
 भक्तज्ञातश्च सद्भक्त्या तत्प्रसादाद्धिना श्रमम् ॥ ३६ ॥
 अकोऽपि न विकारो हि शिवस्य परमात्मनः ।
 सन्दर्शयति लोकेऽस्यः कृत्वा तां तादृशीं गतिम् ॥ ३७ ॥
 यत्पहित्वा य संश्रुत्य सर्वलोकसुधीर्मुने ।
 लभते सद्गतिं दिव्यामिहापि सुभमुत्तमम् ॥ ३८ ॥
 एत्थं दाक्षायज्ञी छित्वा निजदहं सती पुनः ।
 जज्ञे छिभवतः पत्यां मेनायामिति विश्रुतम् ॥ ३९ ॥
 पुनः कृत्वा तपस्तत्र शिवं वप्रे पतिं य सा ।
 गौरी भूत्वार्धवामाङ्गी लीलाश्चक्रेऽद्भुताः शिवा ॥ ४० ॥
 एत्थं सतीथरित्रं ते वर्णितं परमाद्भुतम् ।
 भुक्तिमुक्तिप्रदं दिव्यं सर्वकामप्रदायकम् ॥ ४१ ॥
 एदमाभ्यानमनघं पवित्रं परपावनम् ।
 स्वर्ग्यं यशस्यमायुष्यं पुत्रपौत्रकृलप्रदम् ॥ ४२ ॥

य षटं शृणुयाद् भक्त्या श्रावयेद्भक्तिमान्नरान् ।

सर्वकर्मा लभेत्तात परत्र परमां गतिम् ॥ ४३ ॥

यः पठेत्पाठयेद्वापि समाप्यानमिदं शुभम् ।

सोऽपि भुक्त्वाभिलान् भोगानन्ते मोक्षमवाप्नुयात् ॥ ४४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां द्वितीये सतीषाण्डे षडक्षयज्ञानुसन्धानवर्णनं नाम
त्रियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.२.४३ ॥

॥ एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयरुद्रसंहितायां द्वितीयः सतीषाण्डः समाप्तः ॥ २.२ ॥

——
Shri Shiva Mahapurānam 22 Rudra Samhita SatikhandaH

pdf was typeset on January 23, 2026

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

